

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Με τέτοιες συνθήκες πώς να μη προ-
φύγουν οι Έλληνοπολίτες στις Βρεταν-
νικές άγκυρες που τους αναζητούνται.
"Αν δεν είναι θερμές οι επίσημες δια-
σώσεις, είναι όμως φιλικές οι αμετα-
σώτηρες, διακριτικές, βολικές – συνδε-
σαστε με την αμετασώτηρη, την αμετα-
κλήρη μας, όταν βλέπουν πως αμέ-
λητες μένουν στην ελληνική αγορά.
Μην τις κατακρίνετε. Ξέρνουν τις τι-
μώσεις τους και συμπονάτε τις.
Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ...
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

“Ένας γιγαντόσωμος γορβίλλας εί-
πασέ τον Ζεράρ και τὸν φορτίγγε τὸς
δυνατὰ πὺν νόμιξε πὼς θὰ τοῦ σπῇ
τὴ κάκκαλα. Ὁ δυστυχισμένος φ-
λος μου σπαρταροῦσε σὰν ψερί με-
στὸ σούβρο! ἔκλεινε ἀγκάλιασμα. Ἦ
στὴν πὺν πῆρνε λιποθύμησε καὶ τ-

Δηλαδή:
Αάκρυα|

παρασιίζουν και το δένδρο έγινε έπειτα από λίγα χρόνια και θαλάσσι, όπως ήταν και πριν.

Δέν υπάρχει αμφιβολία ότι όλα αυτά τα καπνιλάκια φαίνόμενα τα πετυχαίνουν οι μάγοι - μεντινιέρες - είν ψυχικά τους δύναμη. Πρόκειται δηλαδή περί τών ραδιενεργών.

Τα δρώματα της καρδιάς

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ

«Εκείνο το πρωί ξύπνησα δούτομος.

— Τι άσχημος καιρός που είναι σήμερα, Μαρία! Είπα στην υπηρέτρια μου. Τι μέρα έχουμε!

— Σήμερα είναι Ψυχράσάβωτο, μου απάντησε η γοργή με σεδαρότητα, ανοίγοντας συγχρόνως τα παραθυρόφυλλα. Τέτοια μέρα κι' η φύσι ακόμα έχει πένθος...

— Τότε λοιπόν, ζήτη η ζωή, Μαρία! φώναζε. Άναψε τη θερμάστρα, βάλε μπόλικο ζύλα κι' έτοιμάσε ένα καλό γεύμα. Μη λησμονήσης να φέρης απ' την αποθήκη και μερικές μπουκάλες με κρασί...

— Σήμερα έχω σκοπό να καλέσω τους πιο τρελλούς μου φίλους για να γλεντήσουμε...

— Σωπάστε, κύριε, σωπάστε, μου είπε η αγαθή γυναίκα. Μη λέτε τέτοια λόγια, γιατί μπορεί να μας βγούν σε κακό. Άλλωστε σήμερα δεν θα βοηθήσει φίλους, γιατί καθέναν τους θαχη κι' από ένα πεθαμένο να έπιασε φθό στο νεκροταφείο...

— Άν ξεράτε όμως...

— Τι Μαρία;

— Ά δεν είναι τίποτε. Θυμήθηκα μια παλιά ιστορία του Ψυχράσάβωτου, που στριφογυρίζει ακόμα μέσα το μυαλό μου και που στη θύμησή της με πιάνει τρεμούλα...

— Έλα, Μαρία, κάθισε και πές μου την, είμαι πολύ περιέργος να την ακούσω...

— Η Μαρία κάθισε τότε έμπρός στο τζάκι κι' άρχισε να μου λέει, καθώς προσπαθούσε ν' ανάψει τη φωτιά:

— Πέρασαν από τότε τριάντα χρόνια απάνω - κάτω...

— Ήμουν τότε υπηρέτρια, όπως και τώρα σ' ένα αντρόνιο.

— Έμεινα στο σπίτι τους δύο μισά χρόνια. Στην αρχή οι κύριοι μου περνούσαν ευτυχισμένα, όπως φαίνονταν, αλλά έπειτα άρχισαν να γκρινιάζουν.

— Έγώ, φυσικά, δεν άνακατευόμουν στα οικογενειακά τους γιατί δεν είχα κανένα δι-

κώωμα. Άκουγα όμως τις φιλονεικίες τους κι' όρκίζομαι στο Θεό, πως μου έσχιζαν την καρδιά με τα βαριά λόγια, που έλλαζαν.

— Η κυρία ήταν ωραία, πολύ ωραία μάλιστα. Ο κύριος πάλι ήταν καλός, αλλά μελαγχολικός. Άγαπούσε πολύ την κυρία, που την είχε πάρει από έρωτα, και δεν έγνώριζε στον κόσμο άλλη χαρά από αυτή.

— Μια μέρα έγινε μεταξύ τους μια σκηνή, μια σκηνή φοδερή αγνώστως για ποιά αίτια.

— Η κυρία ήταν στα νεύρα της, έβρισε άγρια τον κύριο και στο τέλος με τις φωνές της τον άνταρσε να φύγει.

— Πριν φύγει όμως, ο φτωχός μου κύριος γύρισε και μ' ένα τόνο γεμάτο λκεία, είπε στο σύζυγό του, ότι ήταν πρόθυμος να συμφιλιωθεί μαζί της και να ξεχάσει τα πάντα.

— Μα εκείνη περήφανη, αγέρωχη, του απάντησε:

— Όχι!... Όχι!... Δεν σε θέλω πιά!... Δεν σ' αγαπώ! Φύγε!

— Ο κύριός μου τότε έσκυψε το κεφάλι του κι' έφυγε περίλυπος. Άπό εκείνη την ημέρα δεν έαναφάνηκε πιά στο σπίτι...

— Έπειτα από λίγες μέρες όμως είδα μερικούς ξένους, που ήρθαν στο σπίτι και μιλούσαν με την κυρία για διαζύγιο!... Αυτή η λέξη μουκανε πολύ κακό, γιατί τους άγαπούσα και τους δύο...

— Το διαζύγιο ωστόσο δόθηκε κι' έτσι ενώ έμεινα με την κυρία που με χρειαζόταν ακόμα κοντά της.

— Μια μέρα ωστόσο δεν βάσταξα και τη ρώτησα:

— Πού είναι ο κύριος;

— Εκείνη τότε άρχισε να γελάει μ' ένα γέλιο παράξενο, που δεν μου έκανε καθόλου καλή εντύπωση και μου είπε με άφελεια:

— Τι τον θέλεις; Έφυγε για πάντα! Δεν τον άγαπώ

πιά.

— Κάθισα τότε μονάχη μου σε μια γωνία κι' έκλαψα, έκλαψα για πολλή ώρα...

— Ένα χρόνο αωστό ζήσαμε έτσι.

— Η κυρία φαίνόταν πως δεν την ένοιαζε καθόλου για ό,τι είχε συμβή. Ήταν πάντα ευθυμική έβγαίνει κάθε μέρα περπατο με τις φίλες της κι' έδειχνε πως τα είχε ξεχάσει όλα...

— Μια βραδυά — ήταν Ψυχράσάβωτο, σαν και σήμερα — κατά τις έννέα ή ώρα, ενώ η κυρία είχε πέσει από νωρίς να κοιμηθί, άκουσα ένα έλαφρό χτύπημα στην εξώπορτα.

— Μη μπορώντας να εξηγήσω τη νυχτερινή αυτή επίσκεψη πήγα ν' άνοιξω. Θεέ μου! Είδα τότε έκπληκτη να στέκει μπροστά μου ο ίδιος ο κύριός!

— Έίχε γίνει ανώριτος μεσα σ' ένα τόσο μικρό διάστημα και στα μάτια του ήταν ζωγραφισμένη η λύπη. Τα χαρακτηριστικά του είχαν άλλοιωθί ολότελα...

— Καθόταν εκεί στα σκαλιά της πόρτας και δεν τολμούσε να προχωρήσει. Στο χέρι του είδα να κρατάει ένα ωραίοτατο μπουκέτο από άσπρες μαργαρίτες.

— Είπε εδω ή κυρία: με ρώτησε με φωνή τρεμουλιαστή:

— Μάλιστα κύριε, του απάντησα. Άλλ' άπόψε ήταν πολύ κουρασμένη κι' έπρεσε άπό νωρίς να κοιμηθί...

— Ά άφού κοιμάται, τόσο το καλύτερο!

— Και πατώντας στις μύτες των ποδιών του, μπήκε μέσα.

— Ήμουν πολύ συγκινημένη, που έβλεπα τον κύριο να ξαναγυρίζει στο σπίτι και δεν ήξερα τί να πώ.

— Κοιμάται πάντα στην ίδια κάμαρα; με ρώτησε.

— Μάλιστα, του άποκρίθηκα. Προχώρησε τότε σιγά - σιγά προς το βάθος του σπιτιού όπου ήταν η κρεβατοκάμαρα της κυρίας και, καθώς έπλησσε, είδα πως είχε γίνει άσπρος σαν το πλιν κι' έτρεμε.

— Όταν έφτασε στο κατώφλι, σήκωσε το χέρι και με ρώτησε πάλι:

— Κοιμάται;

— Ναι, του έγνεψα με το κεφάλι.

— Τότε, όρθος μπρός στην πόρτα, σήκωσε τη βαριά κουρτίνα και στάθηκε εκεί χωρίς να βγάλει λέξη από το στόμα του, κυττάζοντας το κρεβάτι όπου κοιμόταν η κυρία, η κυρία που τόσο πολύ άγάπησε και που τόσο πολύ τον έκαμε να υποφέρει.

— Το χέρι του σε λίγο ξανάπρεσε και πριν φύγει, άφησε τ' άσπρα λουλούδια του μπρός στο κατώφλι της πόρτας.

— Σε λίγο άκόρυθα, όπως είχε έρθει, έφυγε, ψιθυρίζοντας μου αυτά τα λόγια:

— Μαρία, μη της πής πως τάχαλα έγώ εκεί...

— Τον άλλο χρόνο ξαναήρθε την ίδια μέρα, καθώς και τα επόμενα χρόνια που άκολούθησαν.

— Πρόσεχε νάρχεται πάντα την ώρα που η κυρία κοιμόταν. Πριν όμως μπή, για νά ναι σίγουρος με περίμενε να τον έκτελοήσώ κάτω στο δρόμο. Έγώ σου έκανα νόημα και τότε ανέβαινα με το μπουκέτο στο χέρι...

— Έτσι η κυρία ποτέ δεν τον είδε, ούτε και ποτέ με ρώτησε ποιά άφινε τα λευκά εκείνα λουλούδια, μπρός στην κρεβατοκάμαρά της. Ίσως και να το μάντεψε, ποιάς ξέρει, και δεν ήθελε να φανερωθί σε μένα.

— Έγώ όμως κατάλαβα γιατί ο κύριος έρχόταν κάθε χρόνο την ίδια μέρα, τη μέρα του Ψυχράσάβωτου. Η γυναίκα, που άγαπούσε, ήταν πεθαμένη πιά γι' αυτόν, κι' έριχνε τα λουλούδια του μπρός στο κρεβάτι της, σαν να τα έριχνε επάνω στον τάφο της!

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

— Έξαιρετική ήταν η έπιτυχία που έσημειωσε η βραδυά του έλαφρου Έλληνικού τραγουδιού.

— Κι' αυτό, γιατί, για πρώτη φορά, στο ίδιο μέρος, έκαναν την εμφάνισή τους με τα μεγαλύτερά τους «σουζέ», οι καλλίτερες τραγουδίστριες μας.

— Το έπαθλο της «Όσσεως» μία πολυτελεστώτη τουαλέτα δόθηκε στην έξαιρετική ντιζέ, Ίωάννα Άλθα, που ήταν και η μόνη από όλες τις τραγουδίστριες της βραδυάς, που έκτός του κανονικού προγράμματος, τραγουδούσε άλλα δυο τραγούδια, τη «Ρεζ Μαρι» και την «Σάντα Λουτσία» κατ' απαίτησιν των άκροατών.

— Δεύτερο έπαθλο για την τεχνική της έκτελέσεως έλαβε η ντιζέ Ζαννίνα, με τα δυο υπέροχα τραγούδια του κ. Χαϊρόπουλου «Έλα γι' άπόψε» και «Καλώς ήλθες στα όνειρά μου».

— Με το πρώτο μάλιστα η Ζαννίνα τόσο πολύ συγκινήθηκε, ώστε έπλημμύρισαν τα μάτια της από δάκρυα...

— Στην ίδια γιορτή, τραγουδούσε ένα ευθυμο ρουμάνικο τραγουδάκι ο περίφημος βαρύτενος της όπερας του Βουκουρεστίου κ. Τάκης Σαμαρινάς και η έρασιτεχνής ντιζέ δ. Έλένη Μαρίνου.

— Με τη συνένει της άπεργίας στα θέατρα οι ήθοιοι θέλοντας να ενικόσουν τους άπόρους συναδέλφους τους κατέληξαν στην άποφασι να έκτελούν νούμερα στα διάφορα κέντρα με άμοιθι κατά βούλησιν.

— Κι' αυτό έγινε την Πέμπτη το βράδυ σε διάφορα κοσμικά κέντρα με ά πόσοι 1.540.000 δραχμών.

— Με την κρίσιν που μαστίζει το Έλληνικό θέατρο, έτοιμάζεται νέα πάλιν έξόρμησις για το έξωτερικό.

— Πρώτο άπ' όλα, ένα άρτιο συγκρότημα βαριετέ φεύγει με το υπερωκεάνειο «Ζουάν» για την Παλαιστίνη.

— Το συγκρότημα αυτό άποτελείται από τη Νινή Ζαχα, το άκροβατικό Βάνα, θά εμφανισθί δε στο περίφημο ξενοδοχείο «Σαιντ - Τζέιμς», σε ύψος 1200 μέτρων, όπου ως γνωστόν, έγινε το περίφημο συνέδριο του Λιδάνου.

— Η Νινή Ζαχα, θά μείνει εκεί δυο μόνο μήνες και έπειτα θά φύγει για την Άμερική, όπου το συμβόλαιό της για το «Μπροντγουάιν Βάριετυ» άρχίζει άπό την 1η Σεπτεμβρίου.

— Έπίσης ετοιμάζεται για την Κύπρο τον επόμενο μήνα, ολόκληρος ο θίασος που παίζει στο «Ρεζ», σύμφωνα με ένα ευνοϊκό συμβόλαιο, που υπέγραψε τις τελευταίες ημέρες.

— Στην Κύπρο, εν τω μεταξύ, έκτός από τα υπολείμματα του θίασου Κυριακού - Νταλμάς, σημειώθηκε έπιτυχία ο μαέστρος Μυρογιάννης με την όρχηστρά του, η γνωστή καλλιτέχνης Έλλη Κανδολάκη και το «Τρίο Βάμπιρ».

— Πολύ ένδιαφέρον παρουσιάζει το δεύτερο έργο του «Άκροπόλι», που θά άρχισι αυτή την εβδομάδα.

— Το φινάλε ίδιως είναι πολύ διασκεδαστικό με τις άναπαράστασεις σκηνών παλαιών έργων, στις όποιες εμφανίζονται όλοι οι πολιτικοί ήγέτες.

— Πολλές λόγος γίνεται έπίσης για ένα κλασικό χορό στις μύτες των ποδιών από την όπερέττα του Λέχαρ, «Έδα», που θά έκτελέσθι για πρώτη φορά, ως ολόο η γνωστή χορεύτρια Λιλή Μπερδέ.

— Σ' ένα άλλο Κουθανέζικο σκέτε, η Λιλή Μπερδέ θά εμφανισθί με ένα ιδιόρρυθμο φόρεμα για το όποιο έχρειάσθσαν 120 πήχεις ύφασματος που έστοίχισε 20 χιλιάδες λίρες!

— Η Όθωμανική τραγουδίστρια Σεβτιν Σαμμε Χανούμ, που καθυστέρησε λόγω τυπικών διατυπώσεων του διαβητηρίου της, άναμένεται, έξάπαντος οτάν Άθίνας, αυτή την εβδομάδα.

— Στην καλοκαιρινή «Άρτζεντινά», που άνοιξε αυτήν την εβδομάδα, εμφανίζονται, για πρώτη φορά ύστερα από τον πόλεμο, οι πρώτες ξένες άτραξιόν.

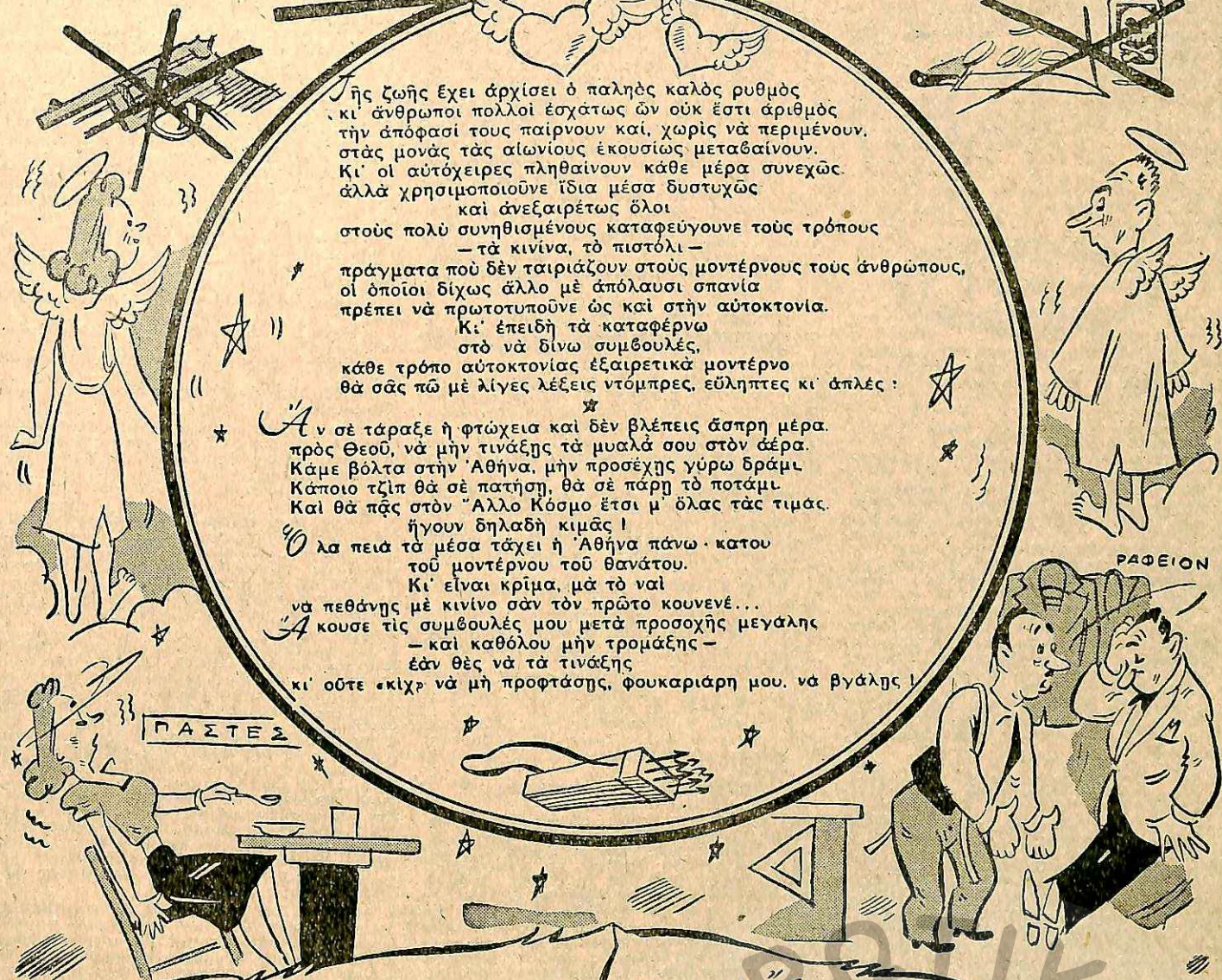
— Είναι το χορευτικό ζευγάρι Βασένσκυ καθώς και μία Άμερικανίδα τραγουδίστρια.

— Είναι το χορευτικό ζευγάρι Βασένσκυ καθώς και μία Άμερικανίδα τραγουδίστρια.

— Είναι το χορευτικό ζευγάρι Βασένσκυ καθώς και μία Άμερικανίδα τραγουδίστρια.

— Είναι το χορευτικό ζευγάρι Βασένσκυ καθώς και μία Άμερικανίδα τραγουδίστρια.

Μοντέρνοι Αυτόχειρες

της ζωής έχει άρχισει ο παλός καλός ρυθμός, κι' άνθρωποι πολλοί έχαστος ών ούκ έστι άριθμός την άποφασί τους παίρνουν και, χωρίς να περιμένουν, στάς μονάς τας αιώνιους έκουσίως μεταβαίνουν.

Κι' οι αυτόχειρες πληθαίνουν κάθε μέρα συνεχώς αλλά χρησιμοποιούνε ίδια μέσα δυστυχώς και άνεξαιρέτως όλοι

στούς πολύ συνηθισμένους καταφεύγουνε τούς τρόπους — τα κινίνα, το πιστόλι —

πράγματα που δεν ταιριάζουν στούς μοντέρνους τούς ανθρώπους, οι όποιοι δίχως άλλο με άπόλαυσι σπανία πρέπει να πρωτοτυπούνε ως και στην αυτόκτονία.

Κι' έπειδή τα καταφέρνω στο να δίνω συμβουλές, κάθε τρόπο αυτόκτονίας εξαιρετικά μοντέρνο θά σάς πώ με λίγες λέξεις ντόμπρες, εύληπτες κι' άπλές:

Αν σε τάραξε η φτώχεια και δεν βλέπεις άσπρη μέρα, προς Θεού, να μην τινάξης τα μυαλά σου στον άέρα. Κάμε βόλτα στην Άθήνα, μην προσέχης γύρω δράμι. Κάποιο τζιπ θά σε πατήση, θά σε πάρη το ποτάμι. Και θά πές στον Άλλο Κόσμο έτσι μ' όδας τας τιμάς.

ήγουν δηλαδή κιμάς!

Ολα πια τα μέσα τάχει η Άθήνα πάνω - κατου του μοντέρνου του θανάτου. Κι' είναι κρίμα, μα το να

να πεθάνης με κινίνο σαν τον πρώτο κουενέ... Άκουσε τις συμβουλές μου μετά προσοχής μεγάλης — και καθόλου μην τρομάξης —

έάν θές να τα τινάξης κι' ούτε «κίχ» να μη προφτάσης, φουκαριάρη μου, να βγάλης!

Αν τυχόν κάποια κοπέλλα μέχρι τρελλας άγαπάς κι' από την άπελπισία το κεφάλι σου χτυπάς, συγκρατήσου, μη βιαστής, μπόλοκο να πεις κινίνο να δηλητηριάσης. Όχι! ΌΧ' αυτά τα μέσα είναι ντεμοντέ και άστα. Θέλεις στο διάδημά σου στέλι μοντέρνο να του δώσης; Σ' ένα ζαχαροπλαστείο μπές και φάε μία πάστα. Τι θά γίνη τότε; Άστα. Άσφαλώς θά τα κορδώσης! Και παραιτησι θά δώσης από τη ζωή έτούτη που κατάντησε... κουρκούτι!

Αν γιά κάποιο λόγο άλλο με μεράκι και καυμό το ταξίδι το μεγάλο που δεν έχει τελειωμό θέλεις να έπιχειρήσης, δίχως διάλου να διατάσης και χωρίς στιγμή ν' άργήσης απ' την Τράπεζα Έλλάδος τρέξε λίρες ν' αγοράσης. Κι' αν πραγματικά το κάνης — όπως είμαι πεπεισμένος — όχι μόνο θά πεθάνης θά θά βγης κομματιασμένος!

Είμονογράφος ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑ

Ο Συνεργάτης Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πανγυναικείον υπόμνημα

«Ω! τού φρικτού καύσωνος! Μ' έπλήξατο δριμύως κι' ήρέμα ή ως λέγουσιν κυδαίσιτά γάλατα τελεσιδικώς έπαυσαν να είμαι — φεύ! — άκμαίος τουθ' όπερ ο ταλαίπωρος έγένενα σμπαράλια. Κεκινδυνεύω αυτανόρως ευθέως να κραπαρώ κι' ούδ' άνάσσαν, φίλιτατο, δεν δύναμαι να πάρω, πατριμένος φαίνομαι

και όπερ όλοπόρφυρον γαρούφαλλον μαραινομαι. Γνώρισον το έξώτερον το πύρ αληθινά και λαχταρέαν έπαθον σφοδρέως άσυνήθη, ο καύσων μ' έπεφύλαξεν παμμένιστα δεινό και πυρκαϊάν μ' ήναψεν άφόρητον οτά στήθη

ού μην και εις την κεφαλήν και μ' άγανάκτησιν πολλήν ποδς θερινώδη όρνια δηλώ άδυναμιάν έρωτικώδη διάθεσιν μη έχων ούδεμίαν! Η ζέσθη μοι προκάλεσεν και πυρετόν (και ζάλην και μοιρολατρικοειδώς τα πλήγματά της δέχομαι, γυναίκας δε πάντοειδεις εις την έμην άγκάλην

ουδόλλως τας άνέχομαι καθ' όσον άν τας άνέχω θά ζεσταθώ οίκτροτερον και θά πυρι-

Γυναί, που άποδίδετε εις τουτο σμα- (φλεχθά, οίαν και που καταλαμβάνεσθε από άπελπι- (οίαν ύπόμνημα υποβάλλατε στόν Ύπουργόν (ευθύς, ζητώσαι άποζημίωσιν ως... καύσωνο- (παθείς!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

10ον -Ευχαριστώ, γιατρέ, να δοκιμάσουμε... Μπορούνε αυτές οι ένεσεις να επιβραδύνουν το τέλος;

-Μαλλον.
-Κανονικά, φυσιολογικά, χωρίς τις ένεσεις, πόσο μπορεί να ζήσει;
-Διότι ο γιατρός, κι' έπειτα αποκρίθηκε με πινυμένη φωνή:

-Οχι περισσότερο από τρεις μήνες...
-Ευχαριστώ, γιατρέ, αποκρίθηκε η Νιόβη, και τού άρπασε το χέρι μ' εύγνωμοσύνη.

Της κράτησε το χέρι μέσα στα δικά του. -Με αναγκάσατε να φερθώ φριχτά! της είπε. Θόβαμαι ο ίδιος, από τα λόγια που σας είπα.

-Γιατρέ, θα σάς εύγνωμονώ πάντα.

-Ακούστε... Θάρθετε ν' αρχίσουμε τη θεραπεία, της είπε με συγκίνηση ο γιατρός. Θ' αρχίσουμε έντονη θεραπεία. Είσατε μία εξαιρετική γυναίκα. Δεν φανταζόμουν πως μία γυναίκα μπορεί ν' ακούσει με τόση δύναμη την καταδίκη της. Θα παλέψω για σας, όπως δεν πάλεψα για κανέναν άρρωστο. Θα δοκιμάσω την καινούργια θεραπεία.

-Ναι, γιατρέ. Ύπό έναν όρο. Πώς ποτέ δεν θα θάλασσα να μάθετε το αληθινό μου όνομα, ούτε τη διεύθυνσή μου.

-Μα...
-Είπε ο όρος μου, αν θέλετε πραγματικά να προσπαθήσετε να με σώσετε. Σας το επαναλαμβάνω ότι ο άνδρας μου δεν πρέπει να υποπέσει την κατάσταση μου. Στο σπίτι μου δεν θ' αλλάξει τίποτε. Θα έρχομαι ώρες που δεν θ' πάει να κοιμηθεί ο άνδρας μου. Μόνον αν είναι τυχερό μου να σωθώ, θα το μάθω. Αν πάλι πεθάνω, τότε, θα έλθω μία φίλη μου να σάς αναγγείλη το θάνατό μου.

-Εστω κι' έτσι, είπε με συγκίνηση ο γιατρός.

Της έπιασε το χέρι και την κύτταξε στα μάτια.

-Προσπαθήστε να πιστεύετε πως θα σωθώ, της είπε. Αυτό δεν είναι λίγο.

-Θέλω να σωθώ, γιατρέ, πού αποκρίθηκε. Κι' έφυγε, με βήμα σταθερό.

Μπροστά στο χάος

Περπάτας κάμποση ώρα έτσι σταθερά, γρήγορα, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, σαν να πήγαινε σε μία συνηθισμένη δουλειά. Λίγο - λίγο το βήμα της άργοπορούσε, και στο τέλος κατάλαβε πως σερνόταν.

Το σπίτι του γιατρού ήταν στην όδον Πατησίων. Τώρα περνούσε από το Μουσείο. Μπήκε μέσα στο μικρό πάρκο, και κάθησε σ' έναν πάγκο, στη διαβάση.

-Εκλείει τα μάτια της και γαντζώθηκε από τον πάγκο για να μην πέσει. Όλα γύρω της γύρισε τις ώρες. Μια ώρα δεν ήταν τίποτα. Τώρα με τρώει, με ροκανίζει, πού σ' αγγίζει το χάος που απλώνεται μπροστά της.

Το χάος... 'Η ανυπαρξία.
Σε λίγο το μυαλό της δούλεψε ξάστερα.

-Όποτε, πριν περάσουν τρεις μήνες, θα ένα τίποτε ίσως... Ίσως κάτι που υπέροχο, ίσως δυστυχισμένη, ίσως ευτυχισμένη, ίσως με φάνη, θα με φάνη το ακούλικο, ίσως με φάνη το ακούλικο... Τώρα με τρώει, με ροκανίζει, πού σ' αγγίζει το χάος που απλώνεται μπροστά της.

Ανατριχίασε, πάγωσε από το φόβο της. Κύτταξε γύρω της. Παίδια έβγαζαν στον ήλιο, ροδολόγους, γιόρα, ευτυχισμένα...

-Κι' αυτά ίσως τα φάνη μία μέρα ένα τέτοιο σκουληκι, ψιθύρισε... Κι' εγώ ήμουν κάποτε μια παιδούλα ροδολόγουλη...

Ο φόβος της τη ζάλισε πάλι για κάμποση ώρα. Φόβονταν. Ένας φόβος τρελλός την έπιασε, ο φόβος της σαρκάς, της ύλης μπροστά στο θάνατο, μπροστά στη φθορά.

-Δεν πρέπει να φοβάμαι το θάνατο για τον εαυτό μου, σκέφθηκε σε λίγο, όταν νίκησε κάπως τον τρόμο της. Μία ζωή, τη χρωστάμε όλοι. Ευτυχώς που δεν πονάω... Ίσως να σβύσω έτσι, χωρίς να το κατάλαβω. Πρέπει να ρωτήσω το γιατρό πως θα έλθω ο θάνατος... Δεν πρέπει να τον φοβάμαι για τον εαυτό μου. Άλλα τί θα γίνουν οι άλλοι;»

Ένας αβάσταχτος πόνος της έσφιξε την καρδιά, καθώς έφερε τώρα μπροστά της το δροσερό αβρό προσώπκι της Λίνας της... Τα κεράκια της μικρούλας της, που είχαν μάθει να την χαϊδεύουν τρυφερά, μάτια η απλώνονταν και θα την άναζήτουσαν. Δεν θαδρισκεν πια την αγκαλιά της μονούλας της... Μεθαύριο, η μεγαλωμένη πια κοπελίτσα δεν θα είχε μία μάνα να γειρά απάνω της, να τη νοιώσει, να την παρηγορήσει...

-Παιδάκι μου!... ψιθύρισε, και με κόπο συγκρατούσε τους λυγμούς της.
-Επειτα, η καρδιά της σφίχθηκε.
-Κι' ο Άνδρέας; Καλά, η μικρή θα πονέσει, θα κλάψει, θα με κλαίει ίσως πικρά, αλλά θα ξεχάσει τέλος. Θα ζήσει ωραίες ημέρες, θα γελάσει, θα κάνει επιτυχίες, θ' αγαπήσει κι' αυτή, θα κάνει παιδιά. Ο Άνδρέας όμως; Αν τόν σκοτώσει αυτό που μου συμβαίνει; Ή, ακόμα χειρότερο, αν τόν τρελλάνει;

-Δεν πρέπει να πεθάνω, βόγγυζε. Γι' αυτόν προ πάντων δεν πρέπει να πεθάνω. Σκέφτηκε, σαν κυνηγώντας, σαν να παρνούσε ο θάνατος πίσω από τα φύλλα του κήπου, πίσω από τα κάγκελλα του Μουσείου.

Εφώσεσ όπiti της λαχανιασμένη, έλεειν.

-Μα τι έχεις; τη ρώτησε πάλι ο Άνδρέας. Δεν είσαι καλά, πραγματικά. Νιόβη, Γυρίζεις απ' έξω τόσο κλαμ, τόσο ελάντλημνη...

-Οχι, άρπασε με, βόγγυζε αυτή. Αισθάνομαι κουράσι και τίποτε άλλο. Είπε η άνοιξη. Αισθάνομαι κουράσι...

Κι' έπεσε στο κρεβάτι της χωρίς να του ηβ τίποτε άλλο, χωρίς να αισθάνεται τη δύναμη να παλέψει πια.

«Πρέπει να τον σώσω»

Τι νύχτα ήταν πάλι αυτή! Την προηγούμενη νύχτα πεθαίνοντας με την αμφιβολία νομίζει πως όταν θα μάθαινε, έστω και το χειρότερο, θα ήταν πιο χαρούμενη. Τώρα, άρπασε πια πως καλύτερη είναι η αμφιβολία παρά η σίγουρη καταδίκη.

Ο Άνδρέας την κύτταζε ανήσυχος, λιγάκι παρεξενεμένος, λιγάκι δυσαρεστημένος. Τόν είχε συνήθειο να του φέρεται γλυκά και τόσο τρυφερά, πού το σκοτεινό της το ύφος τώρα του φαινόταν περίεργο.

Όστόσο δεν την πίεσε να του πη τι έ...

τέτοιο σκουληκι, ψιθύρισε... Κι' εγώ ήμουν κάποτε μια παιδούλα ροδολόγουλη...

Ο φόβος της τη ζάλισε πάλι για κάμποση ώρα. Φόβονταν. Ένας φόβος τρελλός την έπιασε, ο φόβος της σαρκάς, της ύλης μπροστά στο θάνατο, μπροστά στη φθορά.

-Δεν πρέπει να φοβάμαι το θάνατο για τον εαυτό μου, σκέφθηκε σε λίγο, όταν νίκησε κάπως τον τρόμο της. Μία ζωή, τη χρωστάμε όλοι. Ευτυχώς που δεν πονάω... Ίσως να σβύσω έτσι, χωρίς να το κατάλαβω. Πρέπει να ρωτήσω το γιατρό πως θα έλθω ο θάνατος... Δεν πρέπει να τον φοβάμαι για τον εαυτό μου. Άλλα τί θα γίνουν οι άλλοι;»

Ένας αβάσταχτος πόνος της έσφιξε την καρδιά, καθώς έφερε τώρα μπροστά της το δροσερό αβρό προσώπκι της Λίνας της... Τα κεράκια της μικρούλας της, που είχαν μάθει να την χαϊδεύουν τρυφερά, μάτια η απλώνονταν και θα την άναζήτουσαν. Δεν θαδρισκεν πια την αγκαλιά της μονούλας της... Μεθαύριο, η μεγαλωμένη πια κοπελίτσα δεν θα είχε μία μάνα να γειρά απάνω της, να τη νοιώσει, να την παρηγορήσει...

-Παιδάκι μου!... ψιθύρισε, και με κόπο συγκρατούσε τους λυγμούς της.
-Επειτα, η καρδιά της σφίχθηκε.
-Κι' ο Άνδρέας; Καλά, η μικρή θα πονέσει, θα κλάψει, θα με κλαίει ίσως πικρά, αλλά θα ξεχάσει τέλος. Θα ζήσει ωραίες ημέρες, θα γελάσει, θα κάνει επιτυχίες, θ' αγαπήσει κι' αυτή, θα κάνει παιδιά. Ο Άνδρέας όμως; Αν τόν σκοτώσει αυτό που μου συμβαίνει; Ή, ακόμα χειρότερο, αν τόν τρελλάνει;

-Δεν πρέπει να πεθάνω, βόγγυζε. Γι' αυτόν προ πάντων δεν πρέπει να πεθάνω. Σκέφτηκε, σαν κυνηγώντας, σαν να παρνούσε ο θάνατος πίσω από τα φύλλα του κήπου, πίσω από τα κάγκελλα του Μουσείου.

Εφώσεσ όπiti της λαχανιασμένη, έλεειν.

-Μα τι έχεις; τη ρώτησε πάλι ο Άνδρέας. Δεν είσαι καλά, πραγματικά. Νιόβη, Γυρίζεις απ' έξω τόσο κλαμ, τόσο ελάντλημνη...

-Οχι, άρπασε με, βόγγυζε αυτή. Αισθάνομαι κουράσι και τίποτε άλλο. Είπε η άνοιξη. Αισθάνομαι κουράσι...

Κι' έπεσε στο κρεβάτι της χωρίς να του ηβ τίποτε άλλο, χωρίς να αισθάνεται τη δύναμη να παλέψει πια.

«Πρέπει να τον σώσω»

Τι νύχτα ήταν πάλι αυτή! Την προηγούμενη νύχτα πεθαίνοντας με την αμφιβολία νομίζει πως όταν θα μάθαινε, έστω και το χειρότερο, θα ήταν πιο χαρούμενη. Τώρα, άρπασε πια πως καλύτερη είναι η αμφιβολία παρά η σίγουρη καταδίκη.

Ο Άνδρέας την κύτταζε ανήσυχος, λιγάκι παρεξενεμένος, λιγάκι δυσαρεστημένος. Τόν είχε συνήθειο να του φέρεται γλυκά και τόσο τρυφερά, πού το σκοτεινό της το ύφος τώρα του φαινόταν περίεργο.

Όστόσο δεν την πίεσε να του πη τι έ...

«Πρέπει να τον σώσω»

Τι νύχτα ήταν πάλι αυτή! Την προηγούμενη νύχτα πεθαίνοντας με την αμφιβολία νομίζει πως όταν θα μάθαινε, έστω και το χειρότερο, θα ήταν πιο χαρούμενη. Τώρα, άρπασε πια πως καλύτερη είναι η αμφιβολία παρά η σίγουρη καταδίκη.

Ο Άνδρέας την κύτταζε ανήσυχος, λιγάκι παρεξενεμένος, λιγάκι δυσαρεστημένος. Τόν είχε συνήθειο να του φέρεται γλυκά και τόσο τρυφερά, πού το σκοτεινό της το ύφος τώρα του φαινόταν περίεργο.

Όστόσο δεν την πίεσε να του πη τι έ...

«Πρέπει να τον σώσω»

Τι νύχτα ήταν πάλι αυτή! Την προηγούμενη νύχτα πεθαίνοντας με την αμφιβολία νομίζει πως όταν θα μάθαινε, έστω και το χειρότερο, θα ήταν πιο χαρούμενη. Τώρα, άρπασε πια πως καλύτερη είναι η αμφιβολία παρά η σίγουρη καταδίκη.

Ο Άνδρέας την κύτταζε ανήσυχος, λιγάκι παρεξενεμένος, λιγάκι δυσαρεστημένος. Τόν είχε συνήθειο να του φέρεται γλυκά και τόσο τρυφερά, πού το σκοτεινό της το ύφος τώρα του φαινόταν περίεργο.

Όστόσο δεν την πίεσε να του πη τι έ...

«Πρέπει να τον σώσω»

Τι νύχτα ήταν πάλι αυτή! Την προηγούμενη νύχτα πεθαίνοντας με την αμφιβολία νομίζει πως όταν θα μάθαινε, έστω και το χειρότερο, θα ήταν πιο χαρούμενη. Τώρα, άρπασε πια πως καλύτερη είναι η αμφιβολία παρά η σίγουρη καταδίκη.

Ο Άνδρέας την κύτταζε ανήσυχος, λιγάκι παρεξενεμένος, λιγάκι δυσαρεστημένος. Τόν είχε συνήθειο να του φέρεται γλυκά και τόσο τρυφερά, πού το σκοτεινό της το ύφος τώρα του φαινόταν περίεργο.

Όστόσο δεν την πίεσε να του πη τι έ...

«Πρέπει να τον σώσω»

Τι νύχτα ήταν πάλι αυτή! Την προηγούμενη νύχτα πεθαίνοντας με την αμφιβολία νομίζει πως όταν θα μάθαινε, έστω και το χειρότερο, θα ήταν πιο χαρούμενη. Τώρα, άρπασε πια πως καλύτερη είναι η αμφιβολία παρά η σίγουρη καταδίκη.

Ο Άνδρέας την κύτταζε ανήσυχος, λιγάκι παρεξενεμένος, λιγάκι δυσαρεστημένος. Τόν είχε συνήθειο να του φέρεται γλυκά και τόσο τρυφερά, πού το σκοτεινό της το ύφος τώρα του φαινόταν περίεργο.

Όστόσο δεν την πίεσε να του πη τι έ...

«Πρέπει να τον σώσω»

Τι νύχτα ήταν πάλι αυτή! Την προηγούμενη νύχτα πεθαίνοντας με την αμφιβολία νομίζει πως όταν θα μάθαινε, έστω και το χειρότερο, θα ήταν πιο χαρούμενη. Τώρα, άρπασε πια πως καλύτερη είναι η αμφιβολία παρά η σίγουρη καταδίκη.

Ο Άνδρέας την κύτταζε ανήσυχος, λιγάκι παρεξενεμένος, λιγάκι δυσαρεστημένος. Τόν είχε συνήθειο να του φέρεται γλυκά και τόσο τρυφερά, πού το σκοτεινό της το ύφος τώρα του φαινόταν περίεργο.

Όστόσο δεν την πίεσε να του πη τι έ...

«Πρέπει να τον σώσω»

κει, κι' έφυγε το πρωί για τη δουλειά του πικρομένου.

Η Νιόβη πήγε άμέσως στην Ρένα.
-Λοιπόν, τη ρώτησε αυτή, γελαστή.
-Ε; Πώς πάμε; Τώρα πού ζέρεις πως δεν έχεις τίποτε, σίγουρα θα περάσαν όλα τα συμπτώματα.

-Έχω να σου μιλήσω, είπε η Νιόβη, σοβαρά.

Η κοπέλλα κοκκάλωσε. Ή έκφραση του προσώπου της φίλης της, της έφερεν φόβο...

-Τι έχεις πάλι; ρώτησε σιγά. Νιόβη! Ποτέ δεν ήσουν έτσι.

-Πάμε να καθήσουμε, θέλω να σου μιλήσω... Μη μου λές πως έχεις Πανεπιστήμιο... Άς το χάσης. Πρέπει να σου μιλήσω.

Κάθισαν στο δωμάτιο της Ρένα.
-Καλά, χάνω, θ' ήθελες για σένα, είπε η Ρένα, προσπαθώντας ακόμα να το ρίξει λιγάκι στο αστείο. Άλλα, μην παίρνεις αυτό το τραγικό ύφος, γιατί με τρομάζει.

-Τα λόγια μου θα σε τρομάζουν πιο πολύ, Ρένα... αν και δεν θα σε παραξενεύουν. Έμαθα την αλήθεια. Ναι, ζέρω όλη την αλήθεια.

-Ποιά, αλήθεια, για όνομα του Θεού; Γιατί είσαι τόσο ταραγμένη;
-Ρένα... Έχω καρκινώμα Κarkinoma στο σπκώτι. Είμαι καταδικασμένη!...

-Νιόβη! Ζεφώνισε η Ρένα, με αληθινό τρόμο.

-Αυτό που μου είπες εσύ, μου το έπεθεδωίσε κι' ο γιατρός.

-Ποιος γιατρός, Νιόβη; Δεν είναι δυνατόν. Οι γιατροί δεν λένε ποτέ στον άρρωστο πως είναι καταδικασμένος. Δεν σε πιστεύω. Ιο κανείς για να με φορέψει, για να με αναγκάσης να σου πω, ό,τι σκέπτομαι.

-Οχι, την έκοψε η Νιόβη, κουνώντας θλιμμένη το κεφάλι της. Εσύ μου είπες, ό,τι έπρεπε να μου πης, Ρένα, και σ' εύγνωμωνω. Μουώσεσ μια νύχι, κι' έπειτα έγω θα εξεκρίσωσ όλα.

-Έγω σου είπα; φώναξε τρομαγμένη η Ρένα. Οχι, Νιόβη... εγώ δε σου είπα για σένα.

-Γιατί ταράζεσαι, καλή μου; την διέκοψε θλιμμένη η Νιόβη. Τι σημασία έχει ποιος μου το είπε; Τι σημασία έχουν όλα τώρα; Ένα έχει σημασία: το ότι είμαι άρρωστη βαρεια, καταδικασμένη. Αυτό μ' ή το συζητείς πια, Ρένα μου. Αν δεν πιστεύεις, δεν έχεις παρά να πιάς μόνον σου να ρωτήσεις τον κύριο βρεντο. Ας σου πη τα ίδια, κι' ίσως χειρότερα... Σου λέω ακόμα, ό,τι μου πρότεινε ν' αρχίσουμε κάποια θεραπεία. Θα την αρχίσω κι' αυτήν, αν και αισθάνομαι πως είναι ούτοπια πια να ελπίζω πως μπορεί να με σώσει. Δεν ήρθα λοιπόν για τον εαυτό μου σ' εσένα, τώρα, Ρένα. Ήρθα για τόν Άνδρέα.

-Τι έχεις; Είπε άρρωστος κι' αυτός; ρώτησε η Ρένα, παγωμένη.

-Πρέπει να σωθώ αυτός, το καταλαβαίνεις; Σέρεις όλη την κατάσταση. Θανάτου λοιπόν τι κλονισμό θα υποστή; Σταμάτα το μυαλό σου στη σκέψη πως μία μέρα, αύριο, μεθαύριο, σ' ένα μίνα, σε δύο, δεν θα μπορώ πια να σταθώ στα πόδια μου. Τότε θα φέρω γιατρό σου και θα τού τα πουνε όλα. Έκείνη τη στιγμή θα τρελλαθώ. Είπε σίγουρα πως θα τρελλαθώ.

-Μα τι μπορείς να κάνεις εσύ, δυστυχισμένη; είπε με δάκρυα στα μάτια η Νιόβη. Μπορείς εσύ πια να σκέπτεσαι τους άλλους; Αν αλήθεια η κατάσταση σου είναι τόσο απελπιστική, δεν πρέπει να σκέπτεσαι τίποτε άλλο παρά τόν εαυτό σου.

-Οχι Ρένα, την έκοψε η Νιόβη, μ' ένα μικρό χαμόγελο. Μιλεις έτσι επειδή δεν αγαπάς. Τόν εαυτό μου, γιατί να τόν σκέπτεμαι πια; Νά, θα πεθάνω. Δεν είναι τόσο δύσκολο να πεθάνω κανένας. Ούτε και χρειάζεται ήρωισμός. Άπλούστατα μία μέρα, θα πεθάνω. Άλλα, τί θ' άφησω πίσω μου; Αυτό έχει σημασία. Πρέπει λοιπόν, με κάθε τρόπο να τόν σώσω. Μήπως μπορείς εσύ να σκεφθής κανένα τρόπο;

-Έγω; τραύλισε οσαστιδήποτε η κοπέλλα. Τι τρόπο θέλεις να σκεφθώ εγώ;

-Πρέπει όταν πεθάνω, ναχνη συνήθειο στην ιδέα, είπε η Νιόβη, σαν να μονολογούσε. Πρέπει να μ' ή το είμαι απαραίτητη.

-Μα αφού σ' αγαπάει τόσο; Δεν είναι λιγάκι δύσκολο;

-Πρέπει λοιπόν να μ' ή αγαπάει τόσο όταν πεθάνω.

-Πως μπορεί να γίνη αυτό; Ίσα - ίσα, όταν μάθω πως είσαι άρρωστη, η αγάπη του θα φονιάσει. Είναι ανθρώπινο αυτό.

-Πρέπει να πάψω να μ' αγαπάει πριν μάθω πως είμαι άρρωστη.

-Ασχετως, Νιόβη; Γίνονται αυτά; Ένας άνδρας πού σε λατρεύει; Πως είναι δυνατόν να τού επιβάλεις να μ' ή αγαπά;

-Δεν θα τού το επιβάλω, Ρένα. Θα τού το υποβάλω... Δύσκολο είναι να κερδίσεις την αγάπη ενός άνδρα, όχι να την χάσης.

-Νιόβη! φώναξε κατάπληκτη η Ρένα.

Θα είχες τόν ήρωισμό να χάσης μόνη σου, θεληματικά την αγάπη του Άνδρέα;

-Πρέπει να τόν έχω, βόγγυζε η άρρωστη. Πρέπει να τόν έχω, Ρένα, αν θέλω να σωθώ κι' αυτός και το παιδί μου. Γιατί αν τρελλαθώ ο Άνδρέας, τι θα γίνη η κορούλα μας; Ποιος θα τη φροντίσει; Ή κορη ενός τρελλού! Τι θα γίνη το μωρό μου, Ρένα μου; Θα μείνι πεντάρφανο. Πρέπει να σωθώ το μυαλό του Άνδρέα.

-Δεν μπορώ να σκεφθώ όμως κανένα τρόπο...

-Εν ανάγκη, θα σου φέρνωμια άσχημα. Λίγο - λίγο, σαν δηλητήριο, θα τού δίνω την άφορμή να με μισήσει... Μα πρέπει να προσβάσω, Ρένα. Πρέπει να προσβάσω πριν με προλάβη ο θάνατος. Πρέπει να ζήσω ώπου να με μισήσει.

Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν τώρα απ' τα μάτια της.

-Δηλητηριάζω μ' αυτές τις σκέψεις, είπε η Ρένα. Κι' αν είναι να σωθής με τις ιδέες αυτές θα πιάς πιο γρήγορα χαμένη.

-Το αίμα μου είναι όλο δηλητηριασμένο τώρα πιά. Δεν μπορεί να συμβη τίποτε χειρότερο.

-Γιά να παλέψης με το θάνατο πρέπει να είσαι δυνατή.

-Η ιδέα ό,τι πρέπει να ζήσω όσο γίνεται περισσότερο, για να φέρω σε πέρας το σκοπό πουθάλω τώρα στο μυαλό μου, θα με κρατήσει, Ρένα. Νομίζω, χωρίς να είμαι γιατρός, πως η θέληση του ανθρώπου μπορεί να παρατείνη τη ζωή του λιγάκι.

-Αχι Νιόβη!... είπε κλαίγοντας η Ρένα... Γιατί λες ότι σου γίνη εσένα αυτό το κακό;

Η Νιόβη προσπαθούσε να κρατήσει τούς λυγμούς που ανέβαιναν στο στήθος της.

-Κλάψε, της είπε η Ρένα. Μην έμποδίζεις το κλάμμα, θα σου κάνει καλό.

-Έχω τόσο καιρό να κλάψω, ψιθύρισε η Νιόβη, και σκούπισε τα μάτια της. Θα χω τόσες μέρες να κλαίω... τόσες άφορμές... Άς μην άρχισω από τώρα.

Σπκώθηκε να φύγη. Με την κουδέντα δεν είχε παρατηρήσει πως η ώρα είχε περάσει οπλή. Ο Άνδρέας θα είχε πάει κιάλας σπίτι και θα την περιμένει.

-Στο καλό, της είπε η Ρένα, και τη φίλησε με συγκίνηση. Στο καλό... και άς δώσω ο Θεός να γίνη μ' εσένα ένα θαύμα.

-Ένα θαύμα! ψιθύρισε η Νιόβη, και τα μάτια της βούρκωσαν.

«Η αρχή της τραγικής κωμωδίας»

Εφώσεσ όπiti της λαχανιασμένη, πολύ άργα.

Ο Άνδρέας έκανε βόλτες στην τραπεζαρία, και φαινόταν ανήσυχος και ανυπόμονος.

-Καλώς την! της είπε. Πού ήσουν; Γιατί άργησες τόσο;

Περιμένα την έρωπιλή του. Και είχε κάνει το ακριβό της. Μα τώρα, πού είχε έλθει η στιγμή να το εφαρμόσει, ένοιωσε την καρδιά της να κυττάει αβάσταχτα, σαν να έθλαπε μπροστά της ένα φοβερό κίνδυνο και δεν αποκρίθηκε.

-Πού ήσουν; της ξαναρώτησε παραξενεμένος εκείνος.

-Πού θέλεις να ήμουν; τού αποκρίθηκε, μ' ένα τρόπο, πού δεν είχε μεταχειριστή ποτέ στη ζωή της. Πού θέλεις να ήμουν; Είχα δουλειά.

Τα μάγουλά της γέμισαν φωτιά, σ' αυτά τα λόγια, και με θανάσιμη αγνότητα, συγκράτησε τα δάκρυα που πλημμύριζαν τα μάτια της.

Την κύτταζε αποσβολωμένος:
-Τι έπαθες; τη ρώτησε. Γιατί μου μιλάς έτσι;

-Άρπασέ με, ξανάπε η Νιόβη, συνεχίζοντας την τραγική της κωμωδία. Έλα, να καθήσουμε να φάμε.

-Σε καλό σου! ψιθύρισε ο Άνδρέας, και κάθισαν στο τραπέζι βουβοί.

Επτά χρόνια παντρεμένοι, δεν είχαν καθήσει ποτέ στο τραπέζι θυμωμένοι. Κι' αν τυχαίνα να λογοφέρουν μία στιγμή, φιλιόνταν πρώτα, πριν καθήσουν να φάνε, κι' έτσι στο τραπέζι ποτέ δεν υπήρχε άναμειος τους ή παγερή ατμόσφαιρα πού συνοδεύει τους συζυγικούς καυγάδες.

-Περιμένω... είπε μετά λίγη ώρα ο Άνδρέας.

Το ύφος του ήταν μάλλον γελαστό παρά αυστηρό.

-Τι περιμένεις; τόν ρώτησε απότομα. Τις εξηγήσεις σου.

-Ποιές εξηγήσεις μου;

-Και για την άργοπορία σου, και για το φέρεσίμο σου.

-Περιμένω, τού είπε και σήκωσε τούς ώμους, παίζοντας το ρόλο της τέλειας αδιαφορίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Ο τελευταίος έρωτας
ΤΟΥ ΡΟΝΣΑΡ

Η γλυκειά και μελαγχολική
Έλένη ντε Σιρζέρ

Ο διάσημος γάλλος ποιητής του 16ου αιώνας Πέτρος Ρονσάρ γνωστός ιδίως για τα ωραία του «sonnets», αγάπησε και συνεδέθη έρωτικά με πολλές γυναίκες στη ζωή του. Άλλα καμιά άλλη αγάπη του δεν τόν ενέπνευσε τόσο όσο η τελευταία του με την Έλενη ντε Σιρζέρ την οποία γνώρισε όταν ήταν κόρη ακόμη ενός ποιητή ήταν αρκετά περασμένος στα χρόνια, αλλά και από καιρό ένδοξος. Δημοφιλή τόν είχαν κάνει ιδίως τα έρωτικά του ποιήματα τα οποία απηγγέλλοντο σε όλη τη Γαλλία. Η Έλενη κατάγονταν από μία ισπανογαλλική οικογένεια ευγενών.

Ο πατέρας της ήταν βαρώνος κι' ένας θείος της στρατηγός. Είπε άγνωστο πότε γεννήθηκε, φαίνεται ωστόσο ότι ήρθε στον κόσμο Απρίλιο μήνα, όπως προκύπτει από ένα ποίημα πού έγραψε γι' αυτήν ο Ρονσάρ και στο οποίο μάς λέει για την αγαπημένη του:

«Να ο Απρίλης ο μήνας πού γεννήθηκε το (θαύμα) Πού μάς κάνει να βλέπουμε στη γη τα (κάλλη του ουρανού)»

Τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε η Έλενη στην βόρεια Ιταλία όπου ο θείος της ήταν αντιδασίλειος.

Κατά το 1568 πήγε στο Παρίσι όπου την προσέλαβε η Αικατερίνη των Μεδίκων στην αυλή της. Στη γαλλική αυλή η Έλενη βρήκε δυο εξαδέλφους της, κόρες του θείου της στρατηγού, οι οποίες έγιναν άχωριστες φίλες της. Η γαλλική αυλή την εποχή εκείνη είχε εξαιρετική λαμπρότητα.

Άρκει να σκεφθής κανείς ότι η Αικατερίνη των Μεδίκων είχε διακόσιες κυρίες της τιμής «όλες ωραιότερες κι' ένδοξες, ικανές να βάλουν φωτιά σ' όλο τόν κόσμο», όπως λέει ένας χρονογράφος της εποχής. Οι διάκοσιες αυτές κοπέλλες ήσαν ή δόξα και η τιμή της αυλής.

Ο Ρονσάρ, ποιητής αυλικός, εύχνοζε στο παλάτι κι' έτσι δεν άργησε να γνωρίσει και ν' αγαπήσει την Έλενη. Φαίνεται ότι τα πειράματα έλγληπτο της ωραίας αυτής νέας ήσαν η μελαγχολία και η φρονιμάδα της, περισσότερο από την όμορφιά της, γιατί γι' αυτήν πολύ άοριστα μιλούν οι σύγχρονοί της.

Η Έλενη ήταν μελαγχολική με γαλανία μάτια τα οποία ανέδιδαν, όπως και όλη της η ύπαρξη άλλωστε, μία απάνιας λεπτότητας νοητιά.

ΕΝΑ ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΟ πορτραίτο του Χίτλερ

Τέρας καταστροφής, υπνωτιστής,
αιμοβόρος, γόης...

Υπάρχουν μεγαλοφυΐες της δημιουργίας και της καταστροφής. Ο Χίτλερ ανήκει στη δεύτερη κατηγορία. Είχε, ασφαλώς, εξαιρετική προσωπική επιβολή, μαγνητική δύναμη. Είχε μαγνέσει τους Γερμανούς, τους είχε πείσει ότι ήταν εμπνευσμένος προφήτης. Τα μάτια του πρό πάντων — γαλιανά και γκριζά μαζί — μολονότι δεν είχαν εξαιρετική λάμψη, υπνώτιζαν κυριολεκτικά όποιον τ' αντίκριζε. Ο Χίτλερ ήταν ένας μάγος, που είχε πείσει ένα δολοφόρο Έθνος ότι αυτός μόνο κατείχε τα μυστήρια της πολιτικής. Η άτομική του δύναμις αποδείχθηκε ακόμα πιο καθαρά στις τελευταίες ημέρες του. Δεν είχε πια στρατό, ούτε Γκεσταπό, ούτε προπαγάνδα, ούτε διοικητική μηχανή. Ήταν ολοφάνερο ότι είχε αποτύχει, ότι είχε καταστρέψει τη Γερμανία. Κι όμως όλοι εξακολουθούσαν να τον υπακούουν τυφλά. Ο Μπόρμαν κι άλλοι άνθρωποι του περιβάλλοντός του ήθελαν να εγκαταλείψουν το Βερολίνο πριν απ' την κύλιωσή του. Όταν όμως ο Χίτλερ αποφάσισε να μείνει εκεί, δεν έφυγαν από κοντά του, καίτοι μπορούσαν ακόμα. Ήμειναν μάλιστα 24 ώρες μετά το θάνατό του, για να έκτελέσουν τις τελευταίες διαταγές του και να κάψουν το πτώμα του.

Όπως είπαμε όμως και στην αρχή, ο Χίτλερ είχε τη μεγαλοφυΐα της καταστροφής. Στο βάθος της ψυχής του κρυβόταν η πικρή μνηστική του αποκρίση της τύχης, για όσα είχε τραβήξει στα νεανικά του χρόνια. Μιλώντας για την ερωστική του ευρωπαϊκού πολιτισμού, σκεδίαζε συγχρόνως την καταστροφή του σαν κοινόβιοις "Ατίλως".

Μολονότι φοβόταν το αίμα, ωστόσο η θάνατος του τούφερνε μια παθολογική διέγερση. Όταν τούκανε κάποιος λόγο για την αιματηρή "εγκαθάρσις" του 1934 ή για την αιματοχυσία του πολέμου, μεταμορφωνόταν έντελως, τα μάτια του πετόντουσαν απ' τις κόγχες.

Αδιαφορούσε σε ποιόν άνηκε το αίμα που χυνόταν. Όταν του έλεγε κάποτε ένας αξιωματικός του ότι οι γερμανικές απόψεις ήταν πολύ βαριές, αυτός φώναζε: «Πότε δεν μπορεί να είναι πολλές οι απόψεις! Αποτελούν το σπέρμα του μελλοντικού μεγαλείου μας!».

Στις τελευταίες δε ημέρες του διάταζε δίχως λόγο διαδικίες έκτελεσης των επιφανέστερων αξιωματών. Είχε μέσα του κάτι το καλλιτεχνικό, όπως κάθε άνθρωπος που θέλει ν' αλλάξει την όψη του κόσμου. Δεν θεωρούσε ποτέ τον Χίτλερ ως τελειωμένος, γιατί τουλειπαν τελειώσε αυτές οι εκκαθαριστικές κλίσεις. Καί, στο τέλος του, ενδιαφέρθηκε περισσότερο για ένα θεαματικό φινάλε, παρά για την τύχη της Γερμανίας.

Εργαζόταν ακανόνιστα, σε άτακτες ώρες. Είχε δημιουργήσει ένα περιβάλλον από ανθρώπους του κινηματογράφου και του ραδιοφώνου. Καρμιά όμως απ' τις γόσσες της άθνης δεν καταρρέωσαν να μη στη ζωή του, όπως η Εύα Μπράουν.

Οι σχέσεις του μαζί της δηλώναν μάλλον αινιγματικές. Ο Χίτλερ τις χαρακτήριζε ως ελαττωματικές φιλίες.

Για να μη τις επηρεάσουν δε καθόλου ζητήματα χρηματικά, τις είχε εξασφαλίσει οικονομική ανεξαρτησία, δίνοντας της ένα μερίδιο του μονοπωλίου των φωτογραφιών του. Έπι 15 χρόνια, η Εύα δεν ήταν ούτε σύζυγος του ούτε ανεγνωρισμένη έρωμένη του. Ακόμη κι η ύπαρξή της ήταν άγνωστη στον πολύ κόσμο. Δεν επέτρεπε να δημοσιευθεί καμιά φωτογραφία της. Ώστόσο για να μπορέσει να συμμεριστεί το θάνατο του Χίτλερ, έπρεπε να τακτοποιηθεί νομίμως η θέσις της. Αυτή τη σημασία είχε δ συμβολικός γάμος τους στις τελευταίες ώρες τους.

Η Εύα δεν είχε καμιά εξωτική γοητεία, ούτε αγαπούσε τη δύναμη. Δεν ανακατεύονταν ποτέ στην πολιτική. Στην αρχή, έμεινε διαρκώς στο Ομπερσάιζμπος, όπου περνούσε τον καιρό της με σκι, δρεβασίες και συζητήσεις με το Χίτλερ για φιλολογικά και καλλιτεχνικά θέματα. Μόνον στα δύο τελευταία χρόνια εγκατεστάθη στο Βερολίνο και δημιούργησε ένα ιδιωτικό περιβάλλον γύρω απ' το Χίτλερ. Εκείνος της είχε απόλυτη εμπιστοσύνη, κι έλεγε ότι αυτή μόνο θα του έμεινε πιστή ως το τέλος.

Σαν μεγάλα παιδιά που είναι, οι Άμερικανοί ξετρελλανίζονται με τα διάφορα "παιγνίδια" — «εκπληρώσεις», όπως είναι π.χ. τα εκρηκτικά τοιγάρα, ή σκόνη του σπέρνισματος κλπ. Η παραγωγή λοιπόν των ειδών έχει εξελιχθεί σε πραγματική βιομηχανία. Κι ο κυριώτερος παραγωγός τους είναι ο Σάμ Άνταμς, ένας γεροντάκος 65 ετών, καλοκάριος κι ευθυμικός τύπος. Στα 40 χρόνια του σπαθίου του, έχει επινοήσει περί τα 600 τέτοια "παιγνίδια", κι έχει πάρει προνόμιο ευρεσιτεχνίας για τα 37 σπουδαιότερα. Το εργοστάσιό του, στο Νιού Τζέρσεϊ, έχει 90 εργάτες και μεγαλύτερη παραγωγή απ' όλους μαζί τους 11 ανταγωνιστές του. Πραγματοποιεί κάθε χρόνο κύκλο εργασιών 250.000 δολαρίων.

Ας ιδούμε τώρα μερικές επινοήσεις του: Ένα τριμπίνο που έχει βίδα ανάποδα, έτσι ώστε δεν μπορεί κανείς να το χώρη σ' ένα φελλό, παρά μόνον αν το στρίψει με το άριστερό χέρι. Ής που ν' ανακαλύψει όμως αυτό το "τρύκ", το δώμα παιδεύεται αρκετά λεπτά της ώρας.

Να κι ένας ψεύτικος κορέος. Τοποθετημένος πάνω σ' ένα μαξιλάρι, μπορεί να ξεγενλάσει και να τρομάξει κάθε καλή νοικοκυρά. Αν θέλετε να γελάσετε, αγοράστε την "ψεύτικη μελανιά", ένα μαύρο μεταλλικό έλασμα με σχήμα λεκέ μελανιού. Το βάψετε με τρόπο πάνω στο καλό τραπεζομάνηλο ενός φιλικού σας σπιτιού και προσποιείστε ότι τινάζετε πάνω απ' αυτό ένα στυλόγραφο, για να σπάσει μελανί! Η οικοδέσποινα απελλιπίζεται, νομίζοντας πως της μελανώσατε το τραπεζομάνηλο, και συνέρχεται μόνον όταν της αποκαλύψετε τη φάρσα σας.

Γενικώς, ο Άνταμς δεν κατασκευάζει κανένα παιγνίδι, που μπορεί να προκαλέσει οποιοδήποτε κακό σ' ένα πρόσωπο ή σ' ένα αντικείμενο. Γι' αυτό δεν ελαιοφόρε ένα μικρό φορητό μηχανήμα που προκαλούσε ένα ηλεκτρικό κλονισμό, γιατί, όσο κι αν ήταν αδύνατο το ηλεκτρικό ρεύμα του, παρούσαζε κάποιο κίνδυνο γι' ανθρώπους με αδύνατη καρδιά. Επίσης είχε επινοήσει πρό 15 ετών ένα μικρό τριμπίνο σωλήνα, που παρήγε άθροον καπνό 7.000 δολάρια για την κατασκευή τέτοιων παιγνιδιών, όταν σκεφθηκε ένα φανταστικό πονηικό που θα δημιουργείτο σ' ένα θέατρο, αν κάποιος ανόητος φαρσέρ έκομπε μέσα στην αίθουσα ένα τέτοιο σωλήνα. Κι' εγκατέλειψε άμεσα την επικίνδυνη αυτή ιδέα του.

Δεν παράγει επίσης καθόλου «εκρηκτικά πορ» — απ' ότου κάποιος μεταλλωρύχος της Πενσυλβανίας έβαλε «γι' άσπριο» ένα κομμάτι δυναμίτιδα μέσα σ' ένα πούρο και σκότωσε έτσι τον καπνιστή. Προτιμά λοιπόν ο Άνταμς να κατασκευάζει πούρα που περιέχουν ένα έλατήριο,

Ένα άλλο πρόσωπο, που είχε αποκτήσει μεγάλη έπισημη στο Χίτλερ ήταν ο Ιδαιτέρως γιατρός του Μορέλ. Ο άνθρωπος αυτός είχε θεό του το χρέμα. Μέσα σε 9 χρόνια άσπρησε τεραστία περιουσία, εκμεταλλευόμενος τη θέσι του για να διαθέτει μονοπωλικά διάφορα σπασιαλτέ δικής του παραγωγής.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, πίπιζε το Χίτλερ με αμέτρητα φάρμακα και μ' ενέσεις — νωρκωτικά, διεγερτικά, χρωματιστά νερά — που κατήνησε να του γίνουν απαραίτητα. Με τον τρόπο αυτό συγκρατούσε τεχνητά τον οργανισμό του και συγχρόνως τον προετοίμαζε για μία ξαφνική κι' ολοκληρωτική κατάρρευση. Τρεις άλλοι γιατροί προσπαθούσαν ν' ανόλουν τα μάτια του Χίτλερ. Τού υπέδειξαν ότι δηλητηριάζονταν συχνά — συχνά. Γι' ανταμοιβή τους οι δύο καταδιωχθέντες άλυπητα κι' ο τρίτος κατεδικάσθη σε θάνατο!

Τους έξη τελευταίους μήνες της ζωής του Χίτλερ, η ύγεια του βρισκόταν μόνο στα χέρια του Μορέλ. Μολονότι είχε γερά κρασί και δεν έπαυε από καμιά οργανική νόσο, είχε καταστήσει σωστό έρεπτιο. Φοιούσαν σαν γάιδαφοι γάλακας κατά δεκάδες χρόνια. Τα χέρια του έτρεμαν, η πλάτη του ήταν κυρτωμένη.

Η δολοφονική απόπειρα έναντίον του είχε συντελέσει στην ήθική του κατάρρευση. Καί τον κυνηγούσε διαρκώς ο φόβος της προσδοσίας.

Ρ. ΤΡΕΒΟΡ-ΡΟΠΕΡ
Ταχυγράφηος

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ από παντού

—Ο «υπάρμιαν» του Όργανισμοδ Ήνωμ. Έθων είνε άπαρηγόρητος, γιατί οι αιδώνιοι «άγνωστοι» τούκλεψαν όλη τη βότκα, που είχε καταφέρει με χίλιους κόπους να μαζέψη. Καί τώρα τί θα πίνη ο κ. Γκρομύκο;

—Ο κ. Μπέδιν ευχαριστείται ιδιαίτέρως να φτιάνη ο ίδιος διάφορα κοκταίλ. Έχει μάλιστα επινοήσει κι' ένα δικό του, το «κοκταίλ της Ειρήνης», με βράσι το τζίν, τη βότκα και το βερμούτ.

—Γιά να καταπολεμήρη τη φήμη ότι περνάει τον καιρό του παίζοντας πόκερ και πίνοντας ούισκυ, ο Τρούμαν δήλωσε τελευταίως σε μία δημοσιογραφική συγκέντρωσι ότι διαθέτει τις ελεύθερες ώρες του στη μελέτη ιστορικών βιβλίων, ιδίως δε εκείνων που άφορούν τους μεγάλους στρατηλάτες.

—Στις τελευταίες τοπικές εκλογές μιάς μικρής πόλεως του Τεξάς, ένας υποψήφιος μοίρασε σ' όλες τις γυναίκες από ένα ζευγάρι κάλτσες νάυλον, για να εξασφαλίρη την υποστήριξή τους!

—Έπιφελούμενοι απ' την άπεργία του προσωπικού ενός φρενοκομείου της Ζαμίας, οι τρελλοί κατάφεραν να θραπευθούν. Το μόνο που έκαμαν δε, ως ότου τους ξαναμαζέψη η άστυνομία, δεν ήταν διάλογο τρελλό: Αελάτησαν απλώς τα καταστήματα τροφίμων τού τόπου!

—Γιά όσους είνε άναγκασμένοι να εργάζωνται στον καυτερό ήλιο, κάποιος Άμερικανός απ' το Πίτασβουργκ επινοήσε μία όμπρέλλα, που στερεώνεται πάνω στο καπέλλο, έτσι ώστε ν' αφήνη ελεύθερα τα χέρια.

Ο "ΕΝΤΙΣΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Οι διασκεδαστικές εφευρέσεις
του γέρο Σάμ Άνταμς

το όποιο τινάζεται μόλις η φωτιά κάψη ένα σπάγγο που το συγκρατεί συσπειρωμένο. Ο καπνιστής τρομάζει, αλλά δεν παθαίνει τίποτε.

Γιά όσους προτιμούν τούς κρότους, υπάρχει το «εκρηκτικό βιβλίο», μ' ένα καφούλι, που σκάζει μόλις ανοίξη κανείς τα φύλλα. Επίσης το «εκρηκτικό πακέτο», που αποτελείται από τρία δέματα, το ένα μέσα στο άλλο. Καθώς τ' ανοίγει κανείς, προκαλεί 18 εκρήξεις. Κι' όταν φτάνη στο τελευταίο, πετάγεται από μέσα ένα ψεύτικο φεϊδι 1½ μέτρο μακρύ! Άλλα τέτοια φείδια, εφωδιασμένα με έλατήριο, είνε κρυμμένα μέσα σε βαζάκια του γλυκού ή της κρέμας, σε κουτιά κοσμημάτων, σε άναπηρες, σε βιβλία σε στυλόγραφους κλπ.

Το ακριβότερο απ' τα παιγνίδια του — στοιχίζει 3.75 δολάρια — είναι ένα πολυτελές κουτί, σάν αυτά που περιέχουν παπούτσια. Μόλις το ανοίξη κανείς, τινάζονται έξω 95 υπάλλες μεγέθους πορτοκαλιού! Πως χωρούσαν όλες αυτές εκεί μέσα; Άπλουστατα, είναι φτιαγμένες από ένα έλαστικό υλικό και μπορούν να συμπιεσθούν ώστε να καταλάβουν ελάχιστο χώρο.

Πολύ διασκεδαστική είναι επίσης μία σκόνη, που ανακατεύεται με τη ζάχαρη και δεν ξεχωρίζει καθόλου. Όταν όμως λυώσει αυτή η ζάχαρη σ' ένα ποτό, το βλέπουμε άμεσα σ' άφρίξη, να φουσκώνει και να χύνεται έξω απ' το ποτήρι. Ένα μικρό στρογγυλό κουτάκι άποτελεί, κατά τον Άνταμς, την πιο έξυπνη επινοήσι του. Το κρύβετε άνάμεσα στα δάχτυλά σας και σπίγγετε το χέρι ενός φίλου σας. Άμέσως άκούγεται ένα μυστηριώδες βουπό και μία βελόνα ταιμπάζει την πελάτη του φίλου σας, δίνοντας του την εντύπωσι ότι δέχθηκε ηλεκτρική εκκένωση.

Ένα ποτήρι έχει κολλητά στο χείλος του ένα άνάγλυσο τοσμπι σταφυλιού. Άνάμεσα στις ρώγες υπάρχουν τέσσερες αδιόρατες οχιάρες. Καθώς λοιπόν πίνει κανείς απ' αυτό το ποτήρι, το νερό ή το κρασί στάζει απ' τις οχιάρες και καταβρέχει τη μανίκια του, χωρίς να μπορεί να βρή την αίτια...

Οι περισσότεροι καταναλωτά των προϊόντων του Άνταμς δεν είνε — όπως θα πίστευσε κανείς — μικρά παιδιά, αλλά άντρες άνω των 30 ετών. Έχει μάλιστα μερικούς διασημούς πελάτες, όπως τον πρώην κυβερνήτη του Νιού Τζέρσεϊ Χόφμαν, τον πυγμαίο Ντέμσεϊ, τον κινηματογραφικό διευθυντή Βαν Ντάικ, τον Έρρίκο Φόρτ, κλπ.κλπ.

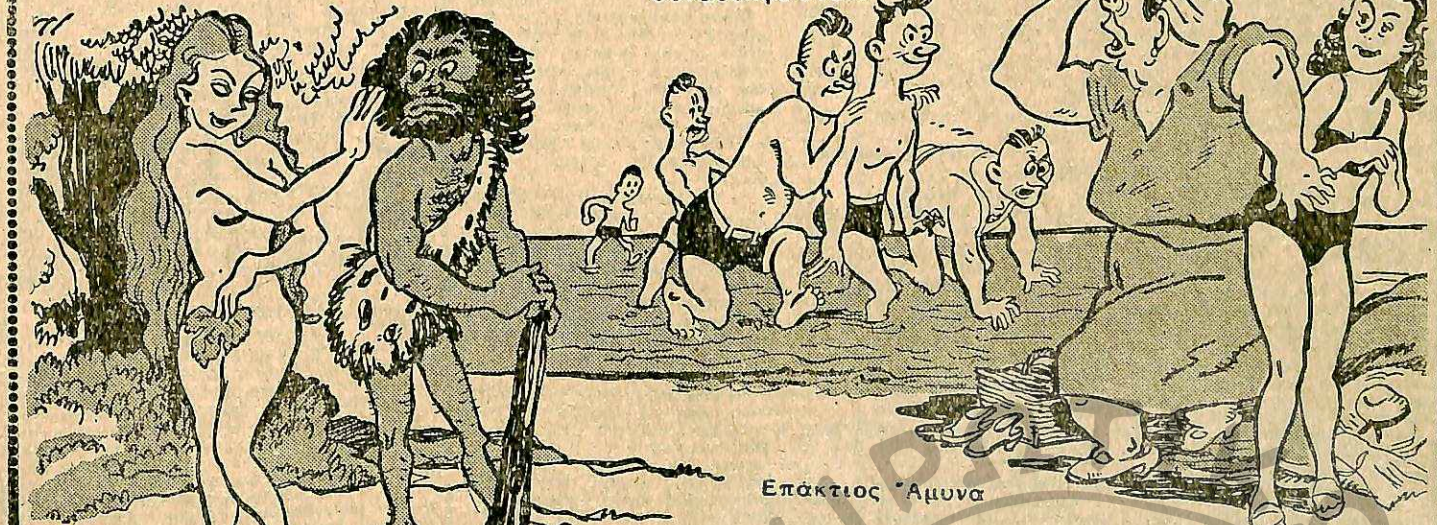
Ένψ οι έρνάτες του και τα πρωτότυπα μηχανήματα του εργοστασίου του φτιάχνουν κατά χιλιάδες τα διασκεδαστικά παιγνίδια του, ο ίδιος εργάζεται στο γραφείο του, για να επινοήση καινούργια ή να τελειοποιήρη τα παλιά. Καί πράγματι εφευρίσκει κατά μέσον όρον 20 κάθε χρόνο.

Ο βουτηχτής...

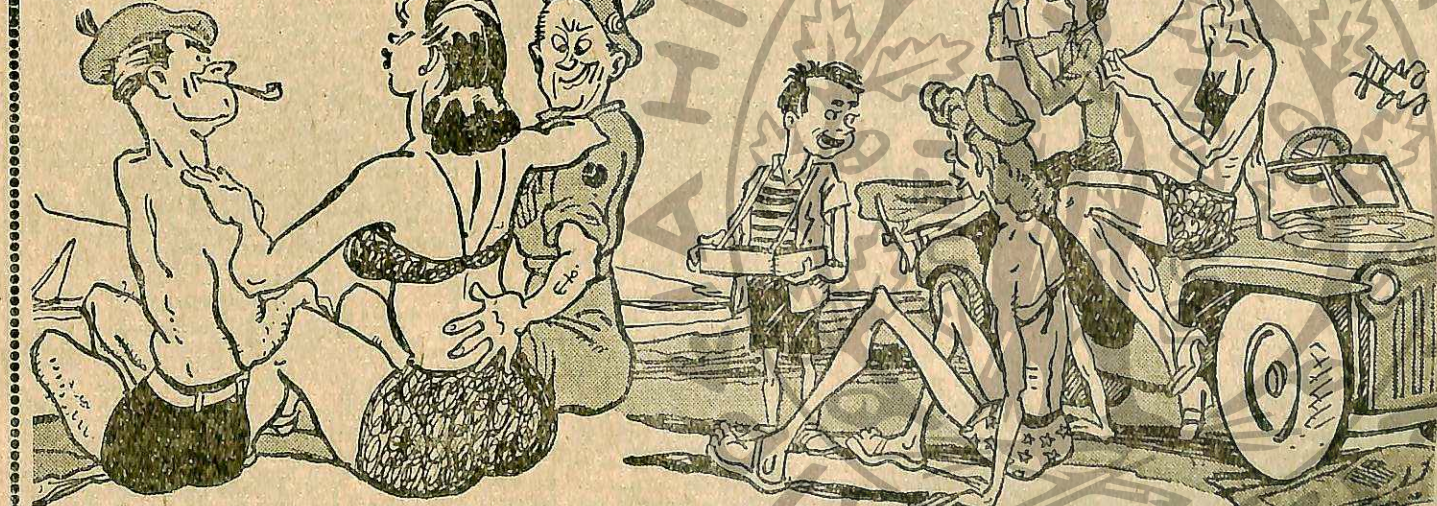
ΤΑ ΠΕΙΣΤΗΡΙΑ

—Σου όρκίζομαι, Τζών, ότι δεν τον γνωρίζω καθόλου αυτόν τον συναδελφό σου!...

Επάκτιος Άμυνα

Η Εύα: Γύρισε να γδυθώ, καυμένη!

Σφαίραι Άγγλικής έπιρροής...

Και κάτι... τσιχλές αμερικάνικες!

"ΑΙ "Όλα κι' όλα. "ΕΞ
 από το γραφείο μου — Είσ
 γωγαί. "Εξαγωγή. "Αν
 προσωπείται — μπορεί να εί
 δ, τι θέλω και να κάνω τ
 κόσμου τις μωρυνταρίες. Μ
 από γραφείο μου όμως εί
 ένας ασυτήρος προϊστάμεν
 και άπαιτώ από το προσωπ
 μου σοβαρότητα και ήθικ
 τις σημασίες της λέξεως. Δ
 λαδή όταν λέω προϊστάμεν
 ή βάνετε στο νοῦ σας εἰ
 πολλομιελές προσωπικό με τ
 ματάρχες, λογιστές, κλη
 νους δακτυλογράφους, υπ
 ρες, υποκλήτηρες και τὰ λ
 ρα. "Ο κύκλος τῶν ἐργασί
 μου ήταν τόσο εὐρύς, ὥστε π
 πολλὺν καιρὸ νὰ μὴν ἔχω
 νάγκη ἀπὸ μεγάλου προσωπ
 "Εγώ ἤμουνα γιὰ ὅλα. Π
 στάμενος τὸ ἐκαστοῦ μου. "Ε
 πτότητα ὅμως μὴ γραφομ
 χανή, κι' ἐπρεπε ὁπωσδήποτε
 ὁ ἀποκτῶσα καὶ μὴ δακτυλ
 γραφῶ.
 "Ἐσάλα, λοιπόν, μὴ εἰδ
 ποίσι: ἀπαιτεῖται πεπεισμέ
 δακτυλονόμος, πληροφορο
 κλπ.". Παρουσιάσθηκα ὁκ
 τῶς. Διάλεξα τὴν ὁμορφότε
 τὴν Ἐλενα Νίνα. Φαινότα
 σοβαρὰ καὶ σεμνὴ, ἀκριβῶ
 πως τὴν ἤθελα. Τὴν δὴλῶν
 τὸν μικρὸ δωμάτιο, ποῦ ἦτα
 δίπλα ἀπὸ τὸ δικό μου, τ
 εἶδε ἡ τὴ γραφομηχανή κα
 της εἶπα:
 — Ἐδῶ θὰ καθόσαστε, δι
 οποιεῖς.
 Ἐκθήσε:
 — Τί ἔχετε νὰ γράψω;
 — Γιὰ τὴν ὥρα τίποτα. "Α
 ἀδ ὁ μισθὸς σας θὰ τρέχ
 Κῆσθες ὡς τὴ για κι' ἔ
 ἔτλεκε δαντέλλα. Τὴν ἄλλη
 ἀπὸ τὸ ἴδιο. Τὴν τρίτῃ τῆ
 ὥσα εἶνα ἐγγράφω ποῦ τὸ
 ἔλκυσε ἀκοκτά νήρυνορα. Τ
 τέταρτῃ διάλεξε ἕνα μυθιστ
 ἥματα. Καὶ τὴν πέμπτῃ ἀνάκ
 ἤμωα τῶς, τέλος πάντων, δ
 δακτυλογράφου μου ἦταν, ὁ
 ἔδω ἔτρεχε, καὶ μὴ ποῦ δ
 ἔχω δουλειά με τὴ γραφομ
 χανή, υπονόησε ν' ἀνοίξῃ
 εἰς με τὸν προϊστάμενο. Χ
 ἔδω νὰ χάσω τὴ σοβαρότη
 μου, τὴν πλησίονα γὰρ εἶπα
 — Νίνα, ἔξερεις ὅτι μὴ ἀ
 ρεις πολὺ;
 "Ἐκανα νὰ τὴ φιλήσω. "Ε
 εἶναι ὅμως πετάνθηκε σάν ν
 τὴ δάγκωσα σκορπίου καί, κ
 ὅπως τῖναξε τὸ κεφάλι τῆ
 ὡδῶδες μὴ ἀπὸ σάνγιν κα
 δάγκωσα τὴ γλῶσσα μου.
 — Γιὰ ποιά με περάσατε
 ἔπε θυμονεμένη καὶ ἔπρασε
 σάντα τῆς νὰ φύνῃ.
 — Καθόητε, δεσποινίς. τῆ
 ἔπα. Δὲν συμβαίνει τίπο
 ὅ ἐκανα γιὰ νὰ σὰς δοκιμ
 ῶ!
 — Νὰ με δοκιμάσετε; Σ
 ρί;
 — Ἀν εἴσω ἡθικὴ κοπέλλ
 ἰατὴ ἐνῶ εἶχα αὐστηρὲς ἄν
 ἔπει! Κι' ἐνὰ ζήτημα τῆς ἡ
 τὴν ἄν περῶσα σὰς λέω
 ἔλῃ θὰ σὰς εἶδινα αἰσώ
 τὴν πᾶνι σας. Σὰς συχαίρ
 δεσποινίς!
 "Ἐκέλευ ἐκθήσε, εὐχαριστ
 ἔνῃ. Κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ χά
 τὴν σοβαρότητά μου, πέρα
 ἀπὸ ἰδιαιτέρου μου γραφ
 ἔα νὰ βάλω ἰδιώτῃ μου γραφ
 ἔα μου. "Ὁπωςδῆποτε εἶχα
 τὴν ἀξιοπρέπεία μου.
 ★
 Δουλειές πολλές, ὥπως εἶ
 με δὲν εἶχα. Κάθε δὲ
 ρες εἶνα ἐγγράφω, κι' αὐτὸ
 ἐν ὅλο. "Ὅπου μὴ μέρα ἡ
 μου εἶπε:
 — Μπορὸ νὰ μεταχειρίζωμ

τῇ γραφομηνῇ γιὰ νὰ γρά-
φω κατὰ δικό μου;

— Ποῦ εὐχαρίστως, δεσποί-
νις. Γιὰ νὰ μὴ σκουριάξῃ κί'
ἡ γραφομηνῇ.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τὸν
τύχ- τὰκ δὲν σταματοῦσε στιγ-
μὴν. Ἡ γραφομηνῇ δοῦλεως
ἐντατικά. «Ὅταν ἔμπαινα στὸ
μικρὸ γραφεῖο, ἔβλεπα τὴ Νί-
να σκυμμένη στὴ μηχανὴ γιὰ
νὰ γράφῃ ἀτελείωτα. Μόλις ἐ-
πλησίαζα ὡς, ἔσκυβε ἀπάνω
στὸ χαρτί καὶ τὸ σκέπαζε. Αὐ-
τὸ μ' ἔβαλε σὲ ὑπόθεσις.
Μήπως ἦταν μέλος σὲ καμμιὰ
παράνομη ὁργάνωσις ἢ δεσποί-
νις καὶ μοὺ ἀνέθεσε στὰ καλά
καθυδόμενα κανόνες ἐλέγ-
χου; Ἀποφάσις νὰ ἐγγύω
αὐτὴ τὴν ἱστορίαν. «Ἐνα μεση-
μῆρ, λοιπόν, τὴ φώναξα καὶ τῆς ἔ-
βασα ἐντολὰ νὰ πῇ ἀμέσως
σ' ἐνα γραφεῖο, γιὰ κάποια
δουλειὰ θδεῖν. Ἦταν τόσο ἔ-
πειγόν τὸ ὅρος μου, ὥστε ἔ-
βαλε γρήγορα- γρήγορα τὰ
χαρτιά της στὸ συρτάρι κι' ἔ-
φυγε. Καὶ μόλις ἔφυγε μπρὶ-
νω ἐγὼ, ἀνοιγὼ τὸ συρτάρι
καὶ τί νὰ ἴδω. Τέσσερα γράμ-
ματα. Νὰ τὸ πρῶτο:
«Ἀγαπημένε μου Τάσο.
Ἡ Βασδιά που πέρσασμε
χτές, θὰ μοὺ μείνῃ ἀνολομένη-
τη. Στὰ γεῖμα μου νιώθω ἀ-
κόμα τὰ φίλια σου νὰ με καί-
νῃ. Ἀχ! Πότε θάρῃ ἡ Τετάρ-
τη νὰ βρεθοῦμε καὶ πάλι
μαζί!...»
Μερικὲς φράσεις ἀκόμα καὶ
ὑπογραφή:
«Ἡ ἀγαπημένη σου»
Τὸ δεύτερο:
«Γεια καὶ μοὺ ἀγάπη
Δὲν μπορῶ νὰ σοὺ περιγρά-
ψω τὴν ἀγωνία μου, ὡς ποὺ
νὰ μᾶθῃ τί ἀπένειμν μετὰ τὴν
ναικά σου. Αὐτὸ ἦταν μοιραῖο
νὰ γίνῃ μία μέρα. Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ μὴ μᾶθῃ ὅτι ἀγα-
πίσαστε. Μόνον τὸ διαζύγιον θὰ
δῶσθι τέλος σ' αὐτὴ τὴν κα-
τάστασι. Καὶ τὰ διαζύγια
βγαίνουν εὐκόλα σήμερα. Ἀ-
γάπη μου, ἂν δὲν σὲ παντρευ-
τῷ, θὰ πεθάνω.
Κατὶ ἄλλα ἀκόμα καὶ ὑπο-
γραφή: «Ν.»
Τὸ τρίτο:
«Ἀγαπούλα μου,
Φαντάζομαι μὲ τί ἀνυπομο-
νησία θὰ με περιμένεις ἔχτες
καὶ πόσο θὰ θυμώσῃς ποὺ δὲν
ἦρθα. Δυστυχῶς ἡ μαμά ἐπε-
στὸ πρὸς κρεββάτι καὶ ἦνουν ἀ-
νανγκασμένη νὰ βοσκωμαι κον-
τὰ τῆς ὅλης τὴν ἡμέρα. Ἐλπίζω
αὐριο νὰ εἶνε καλύτερα ἡ μα-
μά καὶ θὰ σὲ εἰδοποιήσω.
Δικὴ σου γιὰ πάντα
Τὸ μωρὸ σου»
Τὸ τέταρτο:
«Ἀγάπη μου,
Τὰ μάτια μου εἶνε ἀκόμα
γεμάτα δάκρυα. Ὑστερα ἀπὸ
τὰ σκληρὰ λόγια μου μοὺ εἶ-
πες χτές τὸ βράδυ, Δὲν μπο-
ρῶ νὰ καταλάβω, ἀλήθεια,
ποῦ πᾶς καὶ βρίσκεις ὅλες αὐ-
τές τίς φορικτές ὑποθέσεις
μὲν. Ἡ ζήλια σου, ἡ ἀδι-
καλοσύνη αὐτὴ ζήλια σου,
εἶνε ἀληθινὸ μαρτύριο καὶ γιὰ
τοὺς δύο μας. Μὰ τί πρέπει
νὰ κάνω, λοιπόν, γιὰ νὰ σοὺ
ἀποδείξω πὼς ἐμὸν ἔσθνα ἀ-
γάπη, πὼς εἶμαι ἀφοσιωμένη
σὲ σένα γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ
καὶ πὼς σὶν καρδιά μου δὲν
χωραεὶ κανέναν, μὰ κανέναν
ἄλλον; Θέλω νὰ μὲ πιστέψῃς,
ἀγάπη μου, γιὰτὶ ἀλλοῶς θὰ
δινῶ τὴν Πέμπτῃ νὰ μὲ περι-
μένῃς.
Ἡ κοουλίτσα σου»,
Αὐτὰ ἦταν τὰ τέσσερα
γράμματα ποὺ εἶχε γράφει στὴ
γραφομηνῇ μου ἢ δεσποίνις
βακυλογράφος μου. «Ἐτσι,
λοιπόν, δεσποίνις Νίνα! Τό-

περὶ τὸν ἀριθμὸν Καὶ μόνον
 τεσσέρας; "Ἄν οὐκ με φώτιζε
 ὁ Θεὸς νὰ σὲ στείλω σ' αὐτὴ
 τὴ θῆθεν δουλεία, ποῖος ἔξερ-
 πόσα θὰ εἶχες σκαρδαῖον ἀκό-
 μα. Πέντε ἔξην, δώδεκα; Χά,
 χά, χά! Τὴ ἡλίθιοι ποὺ εἰμα-
 στε ἐμεῖς οἱ προσητάμενοι καμ-
 μιὰ φορά. 'Ακού μένα! Τέσσε-
 ρις! Καὶ ὅλοι ἡ ἀνομαζήτου
 τῆς ἀνάτη! Καὶ ὁ ἕνας παν-
 τρέμενος. Καὶ τὸν ἔβαζε νὰ
 χωρίσῃ, γιὰ νὰ πόση ἐκίνηθῃ.
 Μὴ χάσῃ τὸ κελεποῦρι ὁ ἀν-
 θρώπος... Καὶ μένα μοῦ κά-
 νεις τὴν ὁσία Μαρία καὶ μοῦ
 τραυματίσεις καὶ τὴ γλώσσα! 'Α-
 υ! Ἐλα καὶ τὰ λέμε...
 Καὶ ῥῆε, Φυσικά δὲν εἶχε
 κάνει τίποτα στὸ 'Υπουργεῖο.
 Εἶχε πάντα τὸ ὕψος τῆς ὁσίας.
 'Εγὼ μὲνος εἶχα πόσει τὴν ὁ-
 σος εἰρωνικό. 'Εσθλά, τί τσι-
 γανάρα μου καὶ τῆς πρόσφε-
 ρα.
 — Τσιγασάκι; τῆς λέω.
 — Μερολί! ἔκανε ἐκίνηθ ἀφ-
 στήρα. Δὲν κομνίζω.
 — Τότε θὰ δεχθῇς αὐτό!
 Τὴ βούτηξα στὰ πεταγτὰ
 καὶ τῆς ἔσκασα ἕνα φίλι στὸ
 ἀριστερὸ μᾶνουλο. 'Εφ' ἂν
 νὰ γαστροῦσι τὸ δεξιὸ τὸ δικί-
 μου. Καὶ ἄκουσα πάλι τὴν ἱ-
 δια φασά, γιὰ δευτέρου φασά!
 — Πιά ποιά με πέρασατε,
 κύριε!
 Αὐτὸ ἀκριβῶς περιέβαινα. Γέ-
 λασα σαρκαστικά, ἔβηνολα τὰ
 γράμματά, τῆς τᾶβαλα στὰ
 μάτια καὶ εἶπα:
 — Νά νύη ποιά σὰς πέρασα,
 δεσποινί! Τὶ τέσσερις, τί πέν-
 τε; 'Ἐλα κι' ἄσε τὰ νῆζια!
 'Ἐκίνηθ πῆρε τὰ γράμματά,
 κάθισε στὴν πολυθρόνα κι' ἄρ-
 χισε νὰ κλαίῃ. Τὶ διόλοιο ἐστῆ-
 μαινε σὺ; Κλαίει, βέβαια,
 γιατί ἔνιναν τ' ἀποκαλυπτήριά
 της. Θὰ τῆς περάσῃ. 'Εγὼ
 στεκόμουν κοντὰ στὸ παράθυ-
 ρο σὺν βουσιμειυτής. 'Ἡ βα-
 κτυλονόσφος μου, χωρὶς νὰ
 διακόψῃ τοὺς λυγμούς της,
 εἶπε:
 — Θεέ μου!... Τὶ ὀδῶκοι
 ποὺ εἰσάστε σείς οἱ ἄντρες!
 Πόσεφινε μὲ καπέλα καὶ τὸ
 παρομοίχο... Καὶ δὲν τὴν ἄ-
 φήντε νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί
 της.
 — Πῶς; Πῶς; Τὸ ψωμί της;
 — Μάλιστα, κύριε! Πῶς
 φαντασθῆκατε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ
 εἶνε φίλοι μου;
 — 'Ἀλλά, τί εἶνε;
 — Εἶνε φίλοι τὸν φιλενάδων
 μου. Καὶ με παρακαλοῦν νὰ
 τοὺς κρατῶ τὴν ἀλληλογρα-
 φία καὶ νὰ τοὺς γράφω τὰ
 γράμματά τους στὴ γραφουπι-
 χανή. Τοὺς παίρνω ἕνα χιλιά-
 ρικο γιὰ κάθε γράμματι...
 Καὶ σεις... 'Α! Θέε μου...
 «Αἱ τὴν εὐμαρξισμένη, κλαίῃ
 ὀθῶνα τῆς ἐλατρισμένη, ἔπα-
 ῖνήθηκα... Πῶς μοὺ πέρασε, ἄ-
 λλ' ἡδέα, αὐτὴ ἡ ἰδέα; Πῆγα
 κοντὰ της, τῆς πῆρα τὸ γέρι
 καὶ τῆς χάψεψα τὰ μαλλιά...
 — Συγχωρήστε με, δεσπο-
 νίς Νίνα, εἶπα μετανοημένος,
 με τρυφερότητα. Εἶμαι ἕνας
 παλαιάνθρωπος... Τὸ ἀνγνω-
 ρίζω. Σὰς ἄδικοκα...
 Καθὼς τῆς ἔχάδευα τὰ
 μαλλιά, ἔβλεπα ὅτι δὲν ἀντι-
 βρόδουσε. 'Ἐξακουόθουσε νὰ
 κλαίῃ καὶ ν' ἀναστενάζῃ. 'Ε-
 ἔακουόθουσα νὰ τὴ χαιδεύω.
 'Ἦταν πολὺ συγκινητικὴ ἡ
 σκηνή. Κι' ἀφοῦ τῆς χαιδεύα-
 τα μαλλιά, ἄρχισα νὰ τῆς
 χαιδεύω τὴν πλάτη, τὰ χέρια
 τὰ μᾶγουλα. Κι' ἐκίνηθ δι-
 μόνον δὲν ἔδειχνε νὰ στενοχω-
 ριέται, ἀλλὰ ἀκουμπούσε πε-
 ρισσότερο ἀπῶν μου, σὺν νὰ
 ζητοῦσε προστασία. 'Εγὼρε τὸ
 κεφάλαι τῆς στὸ στήθος μου.
 Τῆς φίλησα τὰ μαλλιά. 'Υ-
 στερα τὸ λαμπό. 'Υστερα τὸ
 μᾶγουλο. Καὶ ὅστερα τὰ χεί-
 λι... Φαίνεται πὼς ὅταν οἱ
 γυναικες κλαίει καὶ σὺ τίς
 παρηγορεῖς, πάντα κερδίζεις
 τὴν ὀψόθει.
 ★
 Μοὺ ὀρκίστηκε πὼς ἦμουν ὁ
 πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἀνέψπσε.
 Γιατί νὰ μὴν εἶμαι, ὀλοῦρα;
 ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΙΑ
ΠΛΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ένα χέλι πού παράγει ηλεκτρισμό

Η Ζωολογική Έταιρία της Νέας Υόρκης χρησιμοποιεί ένα χέλι, πού είναι γνωστό με τὸ ὄνομα «ηλεκτροφόρο χέλι», γιά τὸ φωτισμό τοῦ ἐνυδρείου της.

Τὸ χέλι αὐτό ἔχει μήκος δύο καὶ πλέον μέτρων καὶ σὲ 5/6 τοῦ σώματός του ἀποτελοῦν ἓνα ἀληθινὸ ηλεκτρικὸ ἐργοστάσιον. Κάθε κύτταρό του ἔχει δύναμι 0,14 βόλτ καὶ ἡ συνολικὴ ηλεκτρικὴ φόρτισις του ἀντιστοιχεῖ πρὸς 600 βόλτ, πού θὰ ἴσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τροφοδοτήσουν 200 ηλεκτρικὰς λυχνίες τοῦ ἐνὸς κήρου.

Μερικά τέτοια χέλια φωτίζουν θαυμάσια τὸ ἐνυδρεῖον κατὰ τὴ νύκτα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ηλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων, καλωδίων, λαμπτήρων κτλ., μόνο μετὰ τὸ φωσφορισμὸ τοῦς.

Μεταφέρεται τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Γκρήνουιτς

Τὸ περιήφορ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Γκρήνουιτς δὲν θὰ ὑπάρχῃ ὅτε λίγιο. Οἱ ἐγκαταστάσεις του θὰ μεταφερθοῦν σὲ ἓνα καινούργιο πού κατασκευάζεται στὸ βάθος τοῦ μεγάλου καὶ πυκνοῦ δάσους τοῦ Οὐστυμανέ.

Ὁ λόγος τῆς μεταφορᾶς εἶναι ὅτι τὸ Γκρήνουιτς, πού ἴσταν πρὶν ἓνα μικρὸ χωριουδάκι, ἔγινε τώρα προάστειο τοῦ Λονδίνου καὶ οἱ ἀστρονόμοι διεπίσταναν ὅτι ἡ σκόνη καὶ ὁ καπνὸς τῶν ἐργοστασίων πού ὑπάρχουν ὀλόγυρα ἐπέφεραν ὀξείδωσι τῶν διαφόρων ὀργάνων καὶ ἐλάττωναν τὴν διαύγεια τῶν κατόπτρων τῶν τηλεσκοπίων. Παρητήρηθ' ἐπίσης ὅτι ὁ λοχρὸς φωτισμὸς τῆς πόλεως ἐπηρέασε τὶς φωτογραφικὰς πλάκες, πού προωρίζοντο γιὰ τὴ φωτογράφησι τῶν ἀστέρων.

Τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Γκρήνουιτς ἰδρύθη τὸ 1876 καὶ οἱ πρῶτοι διευθυνταὶ τοῦ ἴσαν ὁ Τζῶν Ὀλμύστεντ καὶ ὁ Χάδεϋ, πού ἔδωκε τὸ ὄνομα τὸν στὸν ὀνύμιον κομήτη. Ἐκεῖ καίει ὡς σήμερα 650.000 ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. Ἀπὸ τοῦ 1884, τέλος, ὁ μεσημβρινὸς τοῦ Γκρήνουιτς χρησιμεύει ὡς βάσις γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους τῶν διαφόρων τόπων τῆς γῆς.

Ῥυπερμοντέρνα στυλὸ

Στὴν Ἀμερικὴ κατῳρῆσαν νὰ κατασκευάσουν ἓνα νέον τύπο στυλὸ ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, πού εἶναι τελειῶς ἀθραυστά. Ἡ μεγαλύτερη ὁμως πρόοδος ἐπετελέσθη στὸ ζήτημα τῆς μελάνης. Μὲ τὴν ποσότητα τῆς μελάνης πού περιέχει τὸ ρεζερβουάρ τοῦ στυλὸ μπορεῖ νὰ περάσῃ καίει 2-4 χρόνια, χωρὶς νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ τὴν ἀνανεώσῃ. Ἀλλωστε, τὸ ρεζερβουάρ δὲν γεμίζει μετὰ μελάνη, ὅπως γίνεται στὰ γνωστὰ στυλὸ, ἀλλ' ἀντικαθίσταται καὶ καινούργιον πού περιέχει τὴν ἀπαιτούμενη ποσότητα. Ἡ μελάνη αὐτὴ δὲν παγώνει σὲ κανένα ὕψος. Ἐνὰς λεπτοπέλιπτος μηχανισμὸς τροφοδοτεῖ ἀκατάπαυστα τὴν πέννα καὶ, μ' ὅλο πού ἡ ποσότης τῆς μελάνης δὲν ὑποβαίνει τὰ 5-6 γραμμάρια, ἀγοεῖ πολὺ νὰ ἐξαντληθῇ. Μπορεῖ καίει νὰ γράφῃ μ' αὐτὴ δχι μόνο πᾶν σὲ χαρτί, ἀλλὰ καὶ πᾶν σὲ πανί. Ἐπίσης ὑποεῖ νὰ γράφῃ σὲ χαρτί μεσὰ στὸ νερό, κυρίως τὸν κίνδυνον νὰ ἴδῃ τοὺς χαρακτῆρας νὰ ἐξαφανίζωνται ἀμέσως. Μὴ πέννα, Ἀνάλογα καὶ τὴν πησί πού δίδετ' στὸ στυλὸ, μπορεῖτε νὰ γράφετε γραμμάτια λεπτά, χονδρά, ὀρθία, πλάγια κτλ. σύμφωνα με τὸν ἰδιαίτερον γραφικὸν χαρακτῆρα σας. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀποκαλοῦν αὐτὸ τὸ στυλὸ «μαγικόν», ὅπως καὶ εἶναι πραγματικὰ.

Τὸ οἰνόπνευμα ἐκνέτιον τοῦ καρτίνου

Τρεῖς Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, ὁ δόκτωρ Π. Μαύρον καὶ οἱ δόκτορες Ἰ. Μάρκχαρτ Λιούις καὶ ὁ Ἕλλην Κινγκ ἀνακάλυψαν ἓνα παράγωγο τοῦ οἰνοπνεύματος, πού ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύῃ τὰ καρκινώματα καὶ γενικώτερως τοὺς διαφόρους κακοήθεις θύλους. Ἐννοεῖται ὅτι ὡς αὐτὴ τὴ στιγμήν ἔγιναν πειράματα μόνον πᾶν σὲ τὸν ἰκταίνκτιον. Τὰ ἀποτελέσματα ἴσαν ὁμως τοῦ ἐκτετατοῦ καὶ οἱ πειραματικὰ ἀποκάλυψαν αὐτὸ τὸ στυλὸ «μαγικόν», ὅπως καὶ εἶναι πραγματικὰ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
μέ τὸ ψαλλίδι

Ἕνας λογοκριτῆς ἐθνικὸς
εὐεργέτης

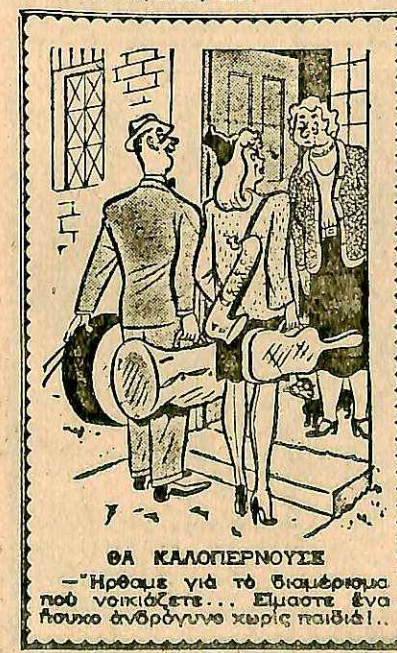
Ο Κάποιος Γερμανός κατάσκοπος, όνομα άγνωστός Βίκτωρ Σπέλες, βρέθηκε νεκρός στο Μπουένος Άιρες, στις 11 Ιανουαρίου 1945. Ο θάνατός του επέφερόσε κατά κράση ολονυμνωσιωδών ποτών, που προκάλεσαν συγκοπή της καρδιάς. Φαίνεται όμως ότι η συγκοπή αυτή ώρρελετο σε υπερβολικό φόβο.

Ο Σπέλες είχε τρομοκρατήσει άπότη δράση ένος άνδρου που καλοκάγαθα φαινογινώμα, που βρισκόταν 10 χιλιομέτρους χιλιόμετρα ακράρως, σ' ένα γραφείο της Ουάσιγκτον. Ο άνδρος αυτός, όπως λεγόταν Μπάρνερ Πράξ, είχε όμως έπονυμωσή και «Ρχ», — δυό συνθηματικά κώφια γραμμένα πάνω στην πέρτο του γραφείου του. Διηρώσε την αμερικανική Ύπηρεσία Λοοκριασίας. Γι αυτό είχε βαρυσθή επίσης εό άνδρωπος με τό φαλλίδι.

Τό περισσότερο ήταν ότι ο Σπένλες
δεν τον ήξερε, ούτε υποπτευόταν, κάτι
της έγνερνης του! Νόμιζε ως το τέλος
ότι δεν είχε ανακαλύψει τη γαγγλική κα-
τασκοπία. Στην πραγματικότητα, ο
Άγγλος λογοκριτής της Τριαντάντ εί-
χαν εξεκριθεί ότι κάποιος άγνωστος
έπαι την Άσσουσιόν της Παραγωγής
έστειλε σ' ένα υποπό γραφείο της Μα-
δρίτης γράμματά που περιείχαν πληρο-
φορίες στρατιωτικής φύσεως, γραμμέ-
νες με ια όδοντογλυφίδα κοί με σωμα-
τικά μελάνια. Δεν ήξεραν όμως τη
πρόθεση αυτών των επistolών, γιατί
ο φακέλλος δεν είχαν όνομα άποστο-
λέως. Μάντευσαν μόνο ότι τά γράμματά
διαβιζόνταν στο Βερολίνο.

«Ένας «συνδυασμός» του γραφείου του Πράξι έρχε να βρσκακεται τότε στην Τριτωνιά. Έπεκινώνησε άμέσως με τους Αμερικανούς λογοκριτές του Πουερτορικό και τους πληροφόρησε για τα γράμματα έκείνα, που απευθύνοντο σ κάποια «Έσκα Σαξς». Τότε άκρίβως οι λογοκριτές του Πουερτορικό μελετούσαν ένα έρωτικό γράμμα άπ' την Ισπανία, που τους είχε φανή ύποπτο και που έφερε την υπογραφή «Έσκα Σαξς». Παράληπτος του ήταν κάποιος Σεπέλεθ στην Ασσυνισιόν.

Είπε άποκαλυφθί πιά ή ταυτότης του
πρακτόρος του έχορδου. Οί Αμερικανοί
λογοκρίται συνένοισηθηκαν μέ τις άρχές
της Παραγωγής καί μπόρεσαν έτσι να
πλέξουν ένα άόσιπατέραςτο δίκτυο γύρω
άπ' το Σεπέλεξ. Διάβασα τα γράμματα
τα καί τό τηλεγραφήματά του, ματαί-
ωναν κάθε δράση του... Τα νεύρα του
κατασκόπιτο λυγισαν επί τέλους, καί
καταψυγε στην Άργεντινή, γιά να έ-
φύγει απ' τους άντίπαλους του. Άλλά
οί Αμερικανοί τον παρακολούθησαν καί
έκει, ήσαν κάθε κινήσει του... Είχε
καταστηθεί πιά άχρηστος στους Γερμα-
νούς προϊσταμένους του.

Στην τελευταία αναφορά του Έντσαφελ δίδεται ότι «τόν έζωαν τρομοκρατίας». Αιτία στον πότο, για να ξεχάστ, και πέρασε μια μέρα από συγχύση. Αυτή υπήρξε μια απ' τις πολλές επιπτώσεις της υπέρτασης του Μπάριον Πράξ. Ό Πράξ έργοζόταν από δημοσιογραφικό πρακτορείο «Ασσοσιέιεντ Πρέξ» όταν έγινε η λαμπρική επίσκεψη του Πήλλ Χάρμπτον. Και θεωρήθηκε τότε ο καταλληλότερος για να δειχθεί στην Ύπερηλια Λογοκρισία, που ιδρύθηκε στην Ουάσινγκτον.

του Αυγούστου του 1943 με πρώτο
 θούλια του Πράξι, έγινε στο Μαϊνέ
 ένα συνεδριό πρακτόρων αντικατασκο-
 πείας, Αμερικανών, Άγγλων, Γάλλων
 και Ολλανδών, οι οποίοι αντιλήλασαν
 ιδέες και συνωπνήσαν για το συντονι-
 μό της δράσεώς τους. Αιμέως κατόπι
 η ύπηρεσία του Πράξι πλουτίσθηκε με
 ένα τέλειο Τεχνικό Γοσφίο, απογελύ-
 μενον από γλωσσολόγους, χημικούς,
 φυσικούς, αποκρυπτογράφους, κλπ. Απεί-
 ρησαν κατάλογο 30.000 υπέπταν στρώ-
 κι' επιμερίρησαν, το Τεχνικό Γοσφί-
 ο ξεδιάρει όσους ήσαν πραγματικά ανα-
 κατεμένοι στην κατασκοπεία και κα-
 θήριτες δελτία για τον καθένα, με δ-
 λη την Ιστορία του, τις σχέσεις του
 με τή δράσι του, κλπ. Έτσι σχηματίσθηκε
 ένα μυστική όργη με 2.200 δελτία

Ἦταν ἀσφαλὲς δύνανται να διαδρα-
 ζῇ ἡ Ὑπηρεσία Λογοκράτιος τὰς ἐν
 κατοικίῳ γραμμάτια τοῦ τογυρβουρμὴ
 κἀκε βρομάδας να παρακολουθῇ ἀπὸ
 τὰ τηλεγραφήματα, ραδιογραφήματα
 καὶ τηλεφωνήματα... Ὅσα δὼς εἴ-
 ναι οὐχοί με πρόσωπα τοῦ ἀρχεῖου τοῦ
 Τεχνικοῦ Γραφείου, ὅχι μόνον διαβάσαν-
 ταν λεπτομερῶς ἀλλὰ καὶ ἐξετάζονταν
 με χημικὰ οὐσίες, με ὑπερδύσεις ἀκτι-
 νες, με τὸ μικροσκόπιο, κλπ. Εὐτυχῶς
 μολοντοὶ οἱ Ναζῆες δίδασκαν ἐς πρὸς
 τοὺς πράκτορας τῶν τῆ χρησιμοποιοῦν-
 ὄντων ἀτομικῶν πομπῶν βλαχέων κυμάτων,
 τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπικοινωνίας τῆς
 κατασκοπῆς γίνονταν με ἀλληλογραφίαν

εἰτε με συνυποθηκίτικο κωδῆνα εἰτε με
συνυποθηκίτη μελάνη. Κι' δὲ αὐτὰ τὰ
γράμματα περνοῦσαν ἀπ' τὴν ὑπηρεσίᾳ
τοῦ Πράξι, ὅπου εἶχαν στρατολογηθῇ
γιατὶ τοῦ διδάσκαλου τοὺς ἐκατοντάδες
πάλληλοι γραφεῖων, στενογράφοι, ποιῶν
ἐπιχειρηματίαι, ἀκούη κι' ἀπλές νοικο-
κυρές. Ὅσα ἦσαν γραμμενα εἰς ξένου
γλώσσας, παρεδίδοντο στοὺς εἰδικούς
γλωσσολόγους, ποὺ ἤξεραν ὅλες τὰς
γλώσσας καὶ τὰς διαλεκτοὺς τοῦ κόσμου.
Καταλοσθάνειν τὰρα τὴν λεθούριαν
ἦταν αὐτὴ ἡ δουλειά! . . . Ποῖα ὀνόμα-
τα ἦσαν ἀνάλογα καὶ ποῖα ἐκρεπε ἀνεπα-
τίας νὰ ἀταλῶν στο Τεχνικὸ Γραφεῖο.
Οἱ φράσεις ποὺ φαίνοντο ἀνεπαρῆς
νεῖς ἦσαν ἄνευ ἀνυπόστατης:

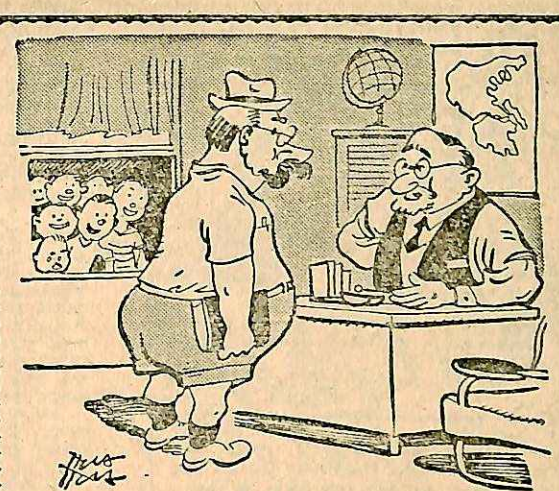
Πολλές φορές οι κατάσκοποι άλλαζαν
 όνοματά. διευθύνσεις, κλπ., και
 περιπλάτιζαν αυτή η Ύπηρεσία Λογιστικής
 σίας μπορούσαν να καθοζηγηθή μόνον η
 πό ώριωμένα χαρακτηριστικά γνωρίσμα-
 τα της αλληλογραφίας τους, π. χ. άπο-
 τώ πώς κολλούσαν τά γραμματόσημα
 στό φάκελό ή πόση άπόστασι άφινον
 μεταξύ των γραμμιών της διευθύνσεως.
 Η Ύπηρεσία Λογικιστίας δεν άνακ-
 τεύονταν καθόλου σ' ό,τι δέν άφορούσε
 τόν πόλεμο. Της ήταν έντελώς άξίσι-
 με.

φορο ένα γράμμα που έβριπε π. χ. ζητάμε πάντα ηθικά ή πολιτικά. Μία φορά μόνον παρέβη αυτόν τον κανόνα, αλλά το καλό του επιτολογηράφου. Κάποτε ηλίκιωμεν κι' άρρωστη κυρία ταξίδευε για το Σήπτε, όπου κατοικούσε η κόρη της. Έγραψε λοιπόν, στο όνομα το πλοίου και την ώρα της αρίστευσε για να την παραλάβει η κόρη της στο λιμάνι. Άλλα οι λογονοκίτες όπελυσαν ότι το γράμμα βόσκατε στον προορισμό του πολλές ώρες μετά την άφ

Ξι τοῦ πλοίου. Ἀυπήθησαν τῇ γῆρᾳ κ
ρία, ποῦ θά περίμενε στήν προκυβερ
μέσα στόν παγωμένο άνεμο. Ἀνέβησε
λοιπὸν σ' ἓνα λογοκριτῆ τοῦ Σήττλ
ειδοποίησεν τὴν κόρη καὶ νὰ πάη μ
λιστὰ δ' ἴδιος νὰ παραλάβῃ τὴν κυρ
φπ' τὸ λιμάνι.

“Όταν τελειώσει ο πόλεμος, ο Πρό
 έπέμεινε να καταργηθῇ ἡ Ὑπηρεσία
 Λογοκρισίας. Καί πράγματι, ἡ λειτου
 ρία τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς σταμάτη
 σεν Ἀύγουστο τοῦ 1945. Ἐν δὲ ἐξέλιξιν

ἀρχαίου της κατεστράφησαν. Προηγούμενες όμως κινηματογραφηθήκαν πάνω σε μικρο-φύλμ, το οποίο κατέπεσε στα Έθνηκα Αρχαία του Κράτους, φυλαχθή εκεί επί 10 χρόνια, κι έπειτα καταστράφη κι αυτό, γιατί στη χώρα της Έλευθερίας δεν επιτρέπεται διατηρούνται σε καμιά ερήνης στοιχεία της δράσεως των πολιτών της κατά πόλεμο. Στο διατίμημα των 10 ετών, από την αποστολή των φωτοκ. των 10 ετών αυτό, χωρίς προανακηνη διαταγή της Πλοιάρχης της Αρκαδικής.

Η ΔΙΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΣΟΡΤΣ
 Ὁ Γυῖν ἀσίσταρχης: Κύριε καθηγητά, συμμε-
 ρίζομαι τὴν τελευταίωσιν σὺς ἐκ τοῦ κούσωνος, ἀλλὰ
 ἡ ἐμῶνσις σὺς θὰ προκάλεσθῃ τὴν διασάλευσιν τῆς
 τάξεως...
 (Σκέτσο Π. Παυλίδη)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ἡ ἀπεργία τῶν θεαμάτων

Τέτοιο πράγμα στην Αθήνα δὲν ξανάγινε ποτὲ
στὰ θεάματα ἐπεβλήθη πρὸ βροεῖα φορολογία
κι ἔτσι κινηματογράφοι, θέατρα καὶ βαριετὲ
ἀποφάσισαν ἀμέσως νὰ κηρύξουν ἀπεργία.

★
Μά, καλοί μου ἀναγνώστες, γιὰ νὰ ποῦμε τὰ σωστά
τόσοι φίλοι τῆς ὀθύνης κι' ἄλλοι τόσοι τῆς σκηνῆς
θύμωσαν πού παραινεῖν τὰ θεάματα κλειστά,
ἀνοιχτά ὅμως σὰν ἦταν δὲν ἐπάταγε κανεὶς.

★
 'Η φορολογία πρέπει φυσικά να μειωθῇ,
 οἱ καυγάδες τῶν κομμάτων!
 ἡ ἐν λόγῳ ἀπεργία μέρους θὰ περατωθῇ
 καὶ θὰ μείνουνε σὰν εἰδός δημοσίῳν θεαμάτων
 τῆς Βουλῆς οἱ συζητήσεις κι' οἱ καυγάδες τῶν κομ
 (μάτων)

Τὸ αἰώνιο βάσανο

Ἡ καταρριμμένη λίρα μιὰ στιγμή δὲν ἄσυχάζει
καὶ πολλὰς διακυμάνσεις συνεχῶς παρουσιάζει,
ἀνέβαινε, κατέβαινε, ἀνέβαινε, ἀνέβαινε
καὶ τὸ σκαμπανέβασμά της τὸν κοσμάκη τὸν τρελὸν
(λαίβε

Τί θά γίνη τέλος πάντων; Τά σαστιζῶ καί τὰ χάνω.
Τά παιχνίδια τῆς τῶ βλέπω μέ κοιμμένη ἀναπνοή.
Μιά πηγαίνει πρὸς τὰ κάτω, μία τραβάει πρὸς τὸ
καί τὸ δρόμο τῆς γκαμπύλας ἐντελῶς τὸν ἀγνοεῖ

Στάσου, λίρα μου, να ζήσης! Προκαλεί άνωμαλίες
 το τρελλά σου το παιχνίδι
 κι' αναγκάστηκαν για σένα να έπεμβουν κι' οι άντρες
 δηλαδή με λίγα λόγια τα παράκανες... μουσικίδη

Τὸ πλωτὸ ἐργοστάσιον
 Ἡ χαρὰ μ' ἔχει ζαλίσει, οὐτ' ἐγὼ τί κἄνω ζέρω
 καὶ τὸν ἐνθουσιασμό μου μετὰ βίας τὸν κρατῶ.
 συνεχῶς φωνάζω «εὖγε», καὶ τὴν Πάουερ συγκαίρ
 ποῦ ζητάει ν' ἀγοράσῃ ἐργοστάσιον πλωτῶ.

☆
 Ὁ ηλεκτροφωτισμός μας θάνε πλέον ἐπάρκης
 χάρις στις καλές προθέσεις τοῦ πλωτοῦ ἐργόστασι
 πού θάρῃ, θά καταπλεύσῃ μᾶλλον ἐξ Ἀμερικῆ
 καὶ τὴν πόλι θά φωτίσῃ διὰ τρόπου θαυμασίου.

★
Και η Γάουερ πού πάντα φέρνει δέος δυνατό,
πού τὰ ήπιτα μās κόβει και τήν τρέμουν αι 'Αθηνά,
αν σέ λίγο αποκτήκη κι' έργοστάσιο πλωτό
μέ τὰ ούλα της βεβαίως... καπετάνισσα θά είν.

Ὁ μυστήριος Μουφτής
Ἀγωνία νοιώθεις τόσο
καὶ δὲν ξέρεις, δίχως ἄλλο, ἐπ' αὐτοῦ τί νὰ σκεφθῇ

«Ασφαλώς κι' αναμφισβήτως τὰ παιχνίδια τ' αγα-
πὰ και μεγάλο κέφι σπάει παίζοντάς μας τὸν πα-
πῶ.

Ναι, μωρέ, ποῦ νά'ναι πάει: Ἦ εἶνε τοῦτο τὸ κομμάτι;

Τρέχει με αεροπλάνα; Ταξιδεύει με παπούτσια;
Εφτασε στην Άραβια; Βρίσκεται στη Λαμασκία;
Κι' εδω μία στενοχώρια!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γυναίκες στα ΧΑΡΕΜΙΑ

Στο χαρέμι του σουλτάνου
ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Το 1860, ο Άγγλος γιατρός Λάμπριεφ έφτασε από το Γιβραλτάρ για το Μαρόκο με μια σπουδαία αποστολή. Ήταν επιφορτισμένος να επισκεφθεί το χαρέμι της Α.Μ. του Σουλτάνου του Μαρόκου, ο οποίος ζητούσε τον Ευρωπαίο γιατρό για να κυττάει μία από τις σουλτάνες του που ήταν από πολύ καιρό άρρωστη, χωρίς οι μωροί γιατροί να μπορούν να ανακαλύψουν τα αίτια της άσθενειάς της.

Εξαιρετική τιμή για έναν Ευρωπαίο Άσκαλην να γίνει δεκτός στα άδυτα ανατολικού χαρεμιού και να πιάσει τον σφυγμό μιας άρρωστης σουλτάνας.

«Η πρώτη πόρτα του χαρεμιού, λέγει ο Λάμπριεφ, αφού προηγουμένως περιγράφει τις εντυπώσεις του από το ταξίδι, εφρουρείτο από καμιά δεκαριά νέγρους στρατιώτες. Αφού πέρασα απ' την πόρτα αυτή με ώδηγησαν σε ένα φυλάκιο όπου θα υπήρχαν περί τους δεκαπέντε ευνοχοί, υπό την άρνηση ενός αρχιευνούχου».

Ανθρώπινο πλάσμα δεν ήταν επιτραπέζιο να προχωρήσει περὶ πέρα εκτός αν ερόκετο να χρησιμοποιήσει για την υπηρεσία του χαρεμιού και τις ανάγκες των οδολογικών. Άλλα τέτοιοι περιορισμοί δεν υφίσταντο βέβαια για τον Ευρωπαίο γιατρό, ο οποίος πέρασε την απαγορευμένη ζώνη και βρέθηκε σε μία μεγάλη αυλή όπου είδε ένα θέαμα το οποίο λίγοι Ευρωπαίοι μπορούν να καυχήθουν ότι το άνηκαν.

Πάνω στην πράσινη κλόη ήταν εξαπλωμένες πλήθος οδολογίες οι οποίες κεντούσαν ή έπλεκαν δαντέλλα ενώ οι σκλάβες τους ετοιμάζαν το κουσκούρο ού.

Η βαφτική εμφάνιση ενός ξένου μέσα στο απαράβατο αυτό άσυλο προκαλούσε άρρωστη. Οι περισσότερες οδολογίες άρρωστης να ξεφουσκώνουν τραυματικές ή έρετρες να κρυφτούν στα ιδιαίτερα διαμερίσματα τους. Οι πιο θαρραλέες όμως ρωτούσαν τρέμοντας τον ευνούχο ποιος είναι ο άρρωστος αυτός επισκέπτης.

Αμέσως μόλις έμαθαν ότι είχαν μπροστά τους το γιατρό που είχε έρθει για την άρρωστη σουλτάνα Άλλα-Ζάρα, η αυλή ξαναγέμισε από γυναίκες οι οποίες ξεφώνιζαν κατάπληκτες:

— Σε ράνιο γίμιντι... (είνε κρισιανός γιατρός).

Υστερά από λίγο ο άτυχος Λάμπριεφ βρέθηκε σφιγμένος μέσα σε έναν κλοιό από χαριτωμένες χανούμιες χωρίς να μπορεί να κάνει βήμα ούτε προς ούτε πάλι. Ή ακνι είχε αλλάξει ως διά μαγείας και όλες τώρα έδειχναν μεγάλη βία για να γλιτώσουν τη γυνή του γιατρού και μετέπειτα για... να δουν το πρόσωπό του.

Οι τρόποι τους, οι χειρονομίες τους, οι κινήσεις τους δεν ήταν καθόλου σεμνές. Ήπιχε πολλή άκοσμία στη συμπεριφορά τους. Τα πλάσματα αυτά που πρό ολίγων μόνον στιγμών το είχαν βάσει στα πόδια μόλις αντίκρισαν έναν ξένον άνδρα, τώρα άσχημονούσαν αναίδεστα.

Ο Άγγλος γιατρός παρ' όλο που να σέβηται από τις άσχημες διακρίσεις των τροφίμων του χαρεμιού αναγκάστηκε να ζητήσει τη συνδρομή του αρχιευνούχου ο οποίος έφτασε στο σημείο να εξαντληθεί από το κύρος του για να τον απελευθερώσει μέσα από το ένοχλητικότατο γυναικείο μπουλούκι!

Επί τέλους, διηγείται ο πολυπαθής γιατρός με ώδηγσαν κοντά στην Άλλα-Ζάρα. Την πύρα μισοσκαμμένη πάνω σε ένα ντιβάνι σκεπασμένο με βαρύτιμο ύφασμα. Μία δωδεκάδα από νεαρές νέγρες την περιτοίχιζαν και την υπηρετούσαν, άλλες όρθιες και άλλες καθήμενες σε κάποια απόσταση από τη σουλτάνα. Εβόλαν άμεσως ένα βελούδινο μαξιλάρι κοντά στην άρρωστη, η οποία μου έκανε νόημα να πάω να καθίσω πλάι της.

«Η γυναίκα αυτή, όπως έμαθα ήταν θύμα... της καλλονής της. Φραιδιά, άλλοτε, έκινε την συμπάθεια του Σουλτάνου κι έγινε ευνοούμενη του. Οι άλλες χανούμιες που τις έτρωγε ο φθόνος και η ζήλεια κατέστρεψαν τότε ένα εγκληματικό σχέδιο για να απαλλαγούν από τη μισητή αυτή αντίζηλο. Αποφάσισαν δηλαδή να την δηλητηριάσουν! Κι έβαλαν σε εφορμή το κακούργο σχέδιο τους, αλλά η ευνοούμενη χάρις στο γερό οργανισμό της γλύτωσε από το θάνατο. Το δηλητήριο όμως κατέστρεψε την καλλονή της και μαζί μ' αυτή κι όλη την επιρροή...».

Ο Λάμπριεφ στην αρχή διάστασε να λάβει τη θεραπεία της γιατί έδλεπε ότι διαρκώς πολύ και θα τον κρατούσε αρκετόν καιρό στο Μαρόκο όπου η διαμονή κάθε άλλο παρά ευχάριστη ήταν. Άλλα η σοβαρή κατάσταση της άρρωστης τον έκανε να αλλάξει γνώμη. Την ώρα όμως που έδιναν από το διαμέρισμα της ήρθε προς συναντήσιν του τρέχοντας ένας σκλάβος της Άλλα-Μπατούμ, της πρώτης σουλτάνας, η οποία τον παρακαλούσε να την επισκεφθεί.

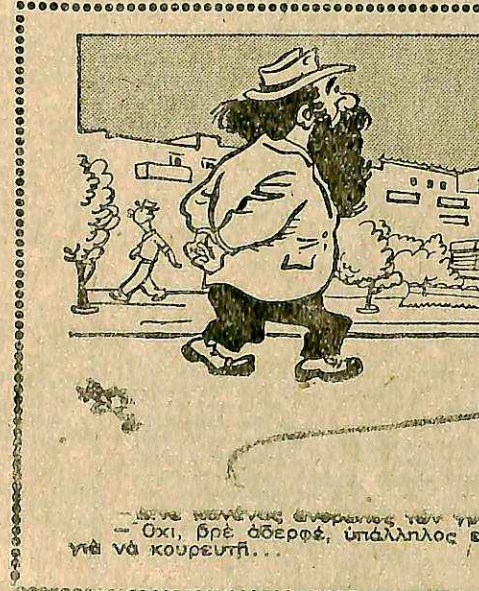
«Επήγα και σε αυτήν, διηγείται ο γιατρός και βρέθηκε μπροστά σε μία ιδεώδη Μαυριτανική καλλονή, δηλαδή... υπερβολικά παχύσαρκη. Το χοντρό μάγουλό της ήταν βαμμένα βυσσινιά, είχε μικρά μάτια και φουσιγγωμένα χωρίς καμιά έκφραση. Θά ήταν τριάντα έξι με σαράντα ετών».

Η μόνη αίσθηση που προκαίνε την πρώτη σουλτάνα να ζητήσει το γιατρό ήταν η περιέργεια. Κατέφυγε λοιπόν στο όλο: προσποιήθηκε ότι ήταν άρρωστη κι ότι υποφέρει από τρομερούς πόνους... Άλλα μίλησε για την άρρωστη της με τόση φαιδρότητα κι ευθυμία ώστε ο Άγγλος γιατρός θεωρούσε περιττό να της όριση φάρμακα... Η πρώτη σουλτάνα ήταν περιτοίχιση από ένα πλήθος οδολογίες οι οποίες έδειχναν μεγάλη περιέργεια και ζητούσαν διάφορες ιατρικές συμβουλές.

Το επίσημο ύψος που πήρε ο δόκτωρ για να τους συστήσει δίαιτα και έγκριτα τία έκανε να σχηματίσουν μεγάλη ιδέα για το πρόσωπό του και την επιστημονική του ικανότητα.

Όταν τελείωσε η μονοδική αυτή άκρόαση οι οδολογίες άρχισαν να περιεργάζονται με ζωηρότατο ενδιαφέρον την ενδυμασία του γιατρού οι οποίες βρήκε κυριολεκτικώς το μπελά του και ίδρωσε έως το βγλ από εκεί μέσα.

Υστερά από την επίσκεψή αυτή, συνεχίζει ο Λάμπριεφ, ετοιμαζόμενος να εγκαταλείψω το χαρέμι όταν με ειδοποίησαν ότι με ήθελε η ευνοούμενη σουλτάνα Άλλα-Μπατούμ. Μόλις υπήκα στο διαμέρισμα της θαμνηθήκα τόσο πολύ από την ωμορφιά της, ώστε αυτή άντελλε την ταρσική μου... Ήταν μία Ιταλίδα από την Γένουα ηλικίας δέκα οκτώ ετών που την είχε αιχμαλωτίσει ένας κουρσάρος.

Ήταν η μόνη χανούμια που ήξερε γραφή και ανάγνωση.

«Το καρέμ του Σινι - Μωχαμέτ έκλεινε 160 χανούμιες χωρίς να λογαριάζω τις απειράριθμες σκλάβες».

Η πρώτη σουλτάνα έχει την γενική εμποτεία του χαρεμιού, με απόλυτη δικαιοδοσία. Η ευνοούμενη σουλτάνα κι αυτή απολάμβαναν του εξαιρετικού δικαιώματος να έχουν δυο δωμάτια. Οι κοινές οδολογίες έχουν μόνο ένα. Το εσωτερικό των διαμερισμάτων του χαρεμιού είναι στολισμένο με πολύ γούστο. Τα δωμάτια ταπεταρισμένα με ωραίο δομασκόνο ύφασμα, έχουν ποτώατα σκεπασμένα με υπέροχους τουρκικούς τάπητες, πάνω στους οποίους είναι σκορπισμένα μαξιλάρια και μεταξωτά στρώματα για να ξεπλώνονται ή να κοιμούνται οι χανούμιες.

Ο Σουλτάνος δεν διακρίνεται για την γαλαντομία του. Το «καστίλι» που δίνει στις γυναίκες του είναι τόσο ευτελές ώστε η ευνοούμενη σουλτάνα δεν έχει ποτέ περισσότερα από λίγα σεαλινία την ημέρα στη διάθεσή της! Πρωτοφανής τοικουνιά δηλαδή για έναν πλούσιο Σουλτάνο».

Η τέχνη του καυγά

Συμβουλές στους συζύγους

Ξέρετε πως να τα βγάξετε πέρα, αναπτοί αναγνώστες, στους καυγάδες με τη γυναίκα σας; Μή σας φαίνεται παράξενη η ερώτηση. Υπάρχει πράγματι μία τέχνη του καυγά, με κανόνες που πρέπει να εφαρμόζονται στις κρίσιμες αυτές περιστάσεις της συζυγικής ζωής. Πρώτος κανόνας: Διατηρείτε την ψυχραιμία σας. Διαφορετικά θα γλυστορήσετε σε βίαιες εκδηλώσεις, που θέτουν σε κίνδυνο την συζυγική αγάπη. Δεύτερον: Μιλάτε λίγο, αλλά σταθερά. Κάθε λέξη σας πρέπει να κινεί το βάρος της. Τρίτον: Θεωρείτε τον εαυτό σας ένα δαμάστι, που επιβάλλεται όμως με την ήρεμη και την αυτοκυριαρχία του. Έχετε να κάμετε με... το πιο επικίνδυνο θηρίο: τη γυναίκα! Άλλοτε πρέπει να της φέρεστε γλυκά κι άλλοτε επιτακτικά, αναλόγως της περιστάσεως. Τέτατον: Μην την μπατοίσετε ποτέ, ή - ακόμη χειρότερο - μην τη βρίζετε. Αν αναγκασθήτε να την κακομεταχειρισθείτε λίγο, πείτε της ότι το κάνετε από αγάπη...

Και τώρα ως ιδούμε πως θα φερθήτε σε ώριμους γυναικείους τύπους:

Στη ζήλεια. Δείξετε της ότι κουραστικά απ' τη συμπεριφορά της. Αναφέρετε, τυχαία δήθεν, μία φιλενάδα της. Υποδείξετε της με τρόπο τον κίνδυνο που διατρέχει να πέσετε στην άγκυρα μιας άλλης, που θα σας προσφέρει τη γαλήνη, την ευτυχία, τη χαρά της ζωής.

Στην άνοητη. Μή της απαντάτε. Μην προσπαθείτε να την πείσετε. Φύγετε ή δώστε της δικήν, αν θέλετε να την ξεερεψίσετε περισσότερο.

Στη φιλαρέσκη. Υποδείξετε της διακριτικά ότι ο θυμός την άσχημιζει. Θα θυμώσει ίσως πιο πολύ, αλλά θα της περάσει γρήγορα. Και τότε της λέτε ότι ξαναγίνε χαριτωμένη.

Στην οξύθυμη. Δεν ωφελεί σε τίποτα να μη μιλήσετε. ή να φωνάξετε, ή να ανοίξετε την εφημερίδα σας. Η μόνη αποτελεσματική λύση είναι να βάλετε να παίξει το ραδιόφωνο πολύ δυνατά.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ απ' τον ήλιο

Οι νέες κατακτήσεις της επιστήμης

Οι άρμόδιες γαλλικές τεχνικές υπηρεσίες της βιομηχανικής ανασυγκροτήσεως μελετούν τώρα ένα τεράστιο επιστημονικό σχέδιο, το πληρότερο απ' τις προφητείες του 'Ιουλίτου Βέρν: Νά εκμεταλλευθούν την ηλιακή ενέργεια για παραγωγή ηλεκτρισμού. Έχουμε γράψει ήδη για τους ειδικούς καθρέφτες, που χρησιμοποιήσαν μ' επιτυχία γι' αυτό το σκοπό οι Ρώσοι επιστήμονες. Στη Γαλλία όμως προβλέπεται να εφαρμοσθεί μία μέθοδος διαφορετική, με απέραντες λεκάνες από μαύρο τοιμένο, σκεπασμένο μ' ένα λεπτό στρώμα λαδιού, που θα απορροφά και θα αποδιώχνει κατόπιν την ηλιακή θερμότητα.

Οι αστρονόμοι έχουν υπολογίσει ότι κάθε τετραγωνικό μέτρο επιφάνειας της γης δέχεται απ' τον 'Ηλιο 700 θερμίδες την ώρα κατά μέσον όρον. Στη Σαχάρα, η θερμότης του ήλιου σε κάθε τετραγωνικό μέτρο είναι ίση με την παρασυνόμενη από 700 γραμμάρια κάρβουνο την ώρα. Επομένως, ένα τετράγωνο με πλευρές 100 μέτρων δέχεται θερμότητα ίση με 7 τόνους κάρβουνο την ημέρα!

Πριν απ' τον πόλεμο είχε εφευρεθεί μία εξυπνη συσκευή για την εκμετάλλευση της ηλιακής θερμότητος. Κατάλληλοι καθρέφτες συγκέντρωναν τις ακτίνες του ήλιου πάνω σε ένα καζάνι με λάδι, το οποίο θερμαινόταν έτσι στους 300 βαθμούς. Κατόπιν διοχετευόταν νερό μέσα σ' αυτό το λάδι, έβραζε ζωηρά, έδινε υπερθερμούς ατμούς και λειτουργούσε έτσι μια ατμομηχανή μενύλεις αποδόσεως.

Άλλη πάλι επιστημονική προσπάθεια άφορρούσε την εκμετάλλευση της ηλιακής θερμότητος, που έχει αιχμαλωτίσει η θάλασσα. Ένώ στην επιφάνεια του νερού των τροπικών θαλασσών έχει θερμοκρασία 28 βαθμών κατά μέσον όρον, σε βάθος 600 μέτρων φθάει μόνον τους 23 βαθμούς. Αυτή λοιπόν η διαφορά των 5 βαθμών μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ενέργειας και την κίνηση ενός μεγάλου ατμοτροβόλου. Σημειώτουν δε ότι ένα τέτοιο εργοστάσιο θα έινε ανεξάντλητη παρακαταθήκη άνεξοδης κινητηρίου δυνάμεως. Τα πειράματα αυτά, που έγιναν προπολεμικά στην Κούβα από δύο Γάλλους επιστήμονες, πρόκειται τώρα να συνεχισθούν σε μεγάλη κλίμακα στην αφρικανική Ακτή του 'Ελεφαντοστόντος.

Στη μαγεμένη Γαλλία και στη βόρειο Αφρική, πολλά σπίτια είναι εφοδιασμένα με μικρές συσκευές, εγκατεστημένες στις στέγες τους που τους εξασφαλίζουν δωρεάν ζεστό νερό. Ανάμεσα σ' ένα διπλό γυάλινο τοίχωμα κυκλοφορεί ένα ειδικό υγρό, που εσταίνεται απ' τον ήλιο και διατρέπει τη θερμότητα επί 24 ώρες. Μ' αυτό το

ΠΑΡΟΙΝΙΕΣ

★ Φυλάξου από κείνον που σου φέρνει τα λόγια των άλλων. Θα τους πιάει τα δικά σου.

(Τουρκική)

★ Αν κάνης τα καλά παιδιά τα γρόσια τί τα θέλεις; Κι αν κάνης τα κακά παιδιά τί θησουρούς μαζεύνεις;

(Ελληνική)

★ Δεν μπαίνει κανείς καβάλα στον παράδεισο.

(Σικελική)

★ Αν ής έναν άνθρωπο να γυρίσει τις πλάτες του στον έρωτα, γέγραφε τον απ' το ταφείο των ζωντανών.

(Αραβική)

★ Στον έρωτα όπως και στον πόλεμο δεν χωράει ευσπλαχνία.

(Μαυροβουνιώτικη)

★ Όποιος κοιτάει χέλι απ' την ούρα και την γυναίκα απ' τον λόγο της, πρέπει να είναι σίγουρος πως δεν κρατάει απόλυτως τίποτα.

(Γαλλική)

δύναται να ληστέψει το τσέπιο της κοιλίας ή του μπάνιου.

Ακόμη πιο πρωτότυπη είναι η χρησιμοποίηση της ηλιακής θερμότητος σε οικιακά ψυγεία για την παραγωγή πάγου! Υπάρχουν, ως γνωστόν, ψυγεία «αφριζιναίρα» δίχως καμιά, τύπου Κέλβιν εντελώς άθροβα, που λειτουργούν όταν θερμανθούν με πετρέλαιο, με γκάς ή με ηλεκτρισμό. Η ίδια λοιπόν θερμότητα μπορεί να γίνει με κολάους καθρέφτες που συγκεντρώνουν τις ηλιακές ακτίνες. Κι έτσι παράγεται ένα κρύο πάχος την ημέρα, χωρίς κανένα έξοδο! Η μέθοδος αυτή εφαρμόζεται ήδη στην Καλιφόρνια.

Θα τελειώσουμε με το τομηνρότερο απ' όλα τα επιστημονικά σχέδια για την εκμετάλλευση της ηλιακής ενέργειας: τα «πολικά εργοστάσια» του δόκτορος Μπαρζό.

Στις πολικές χώρες, φυσούν διαρκώς άνεμοι ψυχρότατοι, με θερμοκρασία 20 - 50 βαθμών κάτω απ' το μηδέν - κατά μέσον όρον 22 υπό το μηδέν. Κάτω όμως απ' το στρώμα του πάγου, το νερό, που μένει υγρό έχει θερμοκρασία 4 βαθμών άνω του μηδενός. Υπάρχει δηλαδή μία διαφορά 26 βαθμών κατά μέσον όρον.

Κατά το σχέδιο λοιπόν του δόκτορος Μπαρζό, ισχυρές αντλίες θα απορροφούν το νερό κάτω απ' τον πάγο, θα το φέρουν στην επιφάνεια και θα «θερμάνουν» μ' αυτό - αν μπορούμε να μεταχειρισθούμε τη λέξη - ένα υγρό που λέγεται «βουτάνιο». Στη θερμοκρασία των +4 βαθμών, το βουτάνιο παράγει ατμούς, όπως το νερό στους 100 βαθμούς. Αφού οι ατμοί αυτοί θα κινούν μεγάλους ατμοτροβόλους, θα υδροποιούνται κατόπιν σε τεράστια ψυγεία, σαν των αυτοκινήτων, εκτεθειμένα στον παγωμένο άνεμο.

Στα άλλόκοτα αυτά εργοστάσια, ένας τόννος νερό, που θα αντλήται κάτω απ' τον πάγο, θα δίνει ενέργεια ίση 10 κιλά κάρβουνο!

Σ' όλες τις βορειότατες εκτάσεις των Σκανδιναβικών χωρών και της Φινλανδίας μπορούν να εγκατασταθούν εκατοντάδες η χιλιάδες τέτοια εργοστάσια, ενώ συγχρόνως στις μεσογειακές θα λειτουρρούν οι «καυρές λεκάνες», για τις οποίες μιλήσαμε στην όρχη. Έτσι, η ανθρωπότης θα εκμεταλλευθεί μια τεράστια ποσότητα ενέργειας, που πηγαίνει χαμένη επί τούς αιώνες.

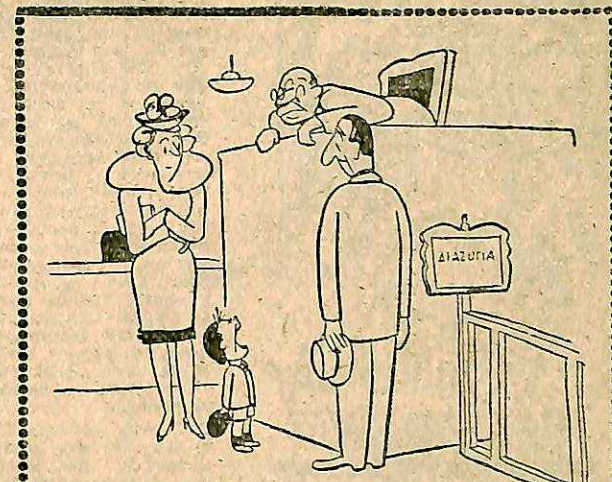
ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

Πως ζή ο Άινοταίν

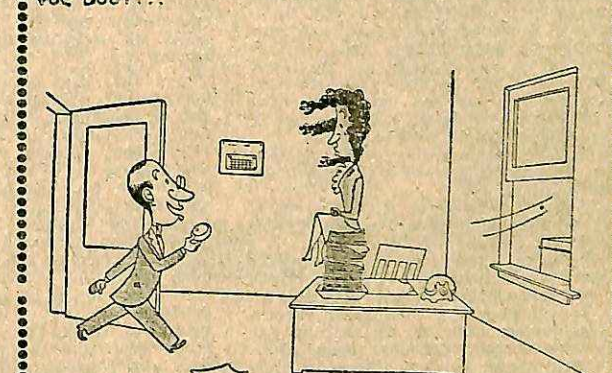
Οι κάτοικοι της αμερικανικής πόλεως Πρίνστον βλέπουν να περνάει κάθε μέρα από τον κεντρικό δρόμο της πόλεως ένα είδος αλίτη που παντοφλίες, μ' ένα παλιό πουλόβερ, δίχως καπέλο, με τα άσπρα μαλλιά του έλεύθερα στον άνεμο, Γραβεί το δρόμο του, τρώγοντας ένα χονακί παγωτό. Είναι ο περίφημος Άινοταίν, που πηγαίνει να διδάξει στο 'Ινστιτούτο του Πρίνστον, όπου ο Άμερικανός του εξασφάλισαν μία θέση για να ζή άνετα. Συγχρόνως συνεχίζει τις επιστημονικές έρευνές του. Είναι τώρα 67 ετών κι έχει γίνει απ' το 1940 Άμερικανός υπήκοος, αφού προηγήσε Γερμανός και κατόπιν Έλβετός. Η άσχημη του διακρίσεως είναι να παίζει με το βάλι του έργου του Μπάχ, του Μότσαρτ και του Μπετόβεν. Έχει γίνει δημοφιλέστατος στο Πρίνστον, και τα παιδιά καταφεύγουν συχνά σ' αυτόν όταν δεν μπορούν να λύσουν τα προβλήματα της αριθμητικής τους! Τελειώνοντας, διευκρινίζω τη γνώμη ότι δεν πρέπει να αποκλεισθεί το μυστικό της ατομικής βόμβας στη Σοβιετική Ένωση, αλλά ούτε και σε καμιά άλλη χώρα, ως ότου δημιουργηθεί μία παγκόσμια κυβερνήσις.

Απ' τα φλογερόλα στη μπουγάδα

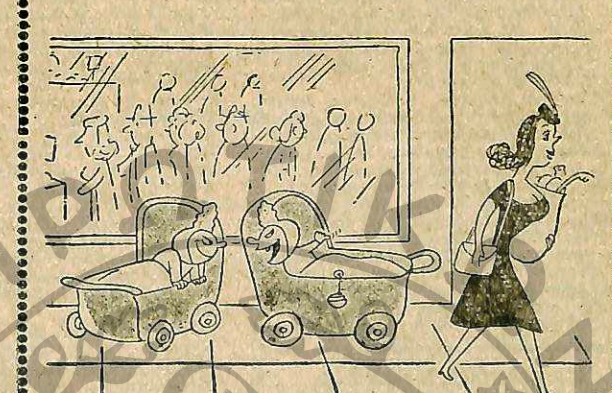
Μια εμπροστική ούσια, το «νάπαλι», που χρησιμοποιήθηκε πολύ κατά τον πόλεμο στα φλογερόλα, βρήκε τώρα μία ειρηνική εφαρμογή. Με μία εύκολη μετατροπή, γίνεται φθηνό και όλοστο έργο σαπούνι. Υπάρχουν περί τις 125.000 οκάδες απ' αυτή την ούσια, κι η μετατροπή της θα γίνει μέσα σε λίγους μήνες απ' τα ίδια μηχανήματα που την ανακτέουν άλλοτε με άλλα συστήματα για να γράει τις στα φλογερόλα.

— Έγώ, κύριε Πρόεδρε, δεν θέλω να πάω ούτε με τον μπαμπά, ούτε με τη μαμά! Θέλω να ζήσω μόνος μου!...

— Συγγνώμη, δεοποινίς!... Πήρα κατά λάθος το «πρές - παπίε»... Τώρα μπορείτε να κατεβείτε!...

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΟΡΦΑ

— Θεοκόμιστος, αδερφάκι!...

— Και τώρα, ρε μάπα, θ' ανοίξη η γη και θα σε καταπιεί!...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ τῶν ἐρυθροδέρμων

Δραματικὸ δῆληγμα

Ἐδῶ κι' ἑκατὸ περίπου χρόνια στὰ βάθη τῆς ἐπαρχίας Νεοδωρᾶκ τῶν Ἰνδιάνων, κοντὰ στὶς ὄχθες τὸν λεγόμενου «Ματωμένου Ποταμοῦ», κατοικοῦσε μιά φυλὴ Ἐρυθροδέρμων Ἀμερικανῶν. Κοντὰ σ' αὐτοὺς εἶχε λάβει τὴν ἀδεία νὰ μὲν καὶ κάποιος λευκὸς, ἀγγλικὴς καταγωγῆς, ὀνόματι Στίβεν, ὁ ὁποῖος ἀνακατεύονταν μὲ πολλὰ ἐπαγγέλματα καὶ φαίνονταν ἀρκετὰ χρήσιμος στούς Ἐρυθροδέρμων.

Στίβεν εἶχε συνδεθῇ φιλικώτατα μ' ἕνα ἀπ' τοὺς Ἰνδῶς αὐτοὺς ὀνομαζόμενου Ναωμόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπισκεπτόταν συχνὰ στὴν κατοικία του, ὅπου γινόταν δεκτὸς μὲ μεγάλη καλοσύνη ἀπ' τὴν οἰκογένεια τοῦ λευκοῦ, ποὺ ἀπετείλετο ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ δύο μικρὰ παιδιά.

Μιά μέρα ἀπ' τίς πολλές, ὁ γέρον-Ναωμόν — γιὰτὶ βᾶταν ἐξεδωμένα χρόνια — μόλις μπήκε στὴ φτωχικὴ καλύβα τοῦ φίλου του, ἀνέμει τοὺς ποὺ τοῦ καὶ κάθησε σὲ μιά ἀκρὴ σκεφτικὸς καὶ μελαγχολικός. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀναστένανε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν ἐβγαίνει λέξη.

Ἐπειδὴ ἔλειπε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Ἰνδὸς ὁ Στίβεν, ἡ γυναίκα του ῥώπης ἀνήσυχη τὸν ξένο ποῖα ἦταν ἡ αἰτία τῆς στενοχωρίας του.

Ὁ γέρον-Ἰνδὸς κούνησε τὸ κεφάλι του, ἀναστένανε ξανά, καὶ σὲ λίγο εἶπε χωρὶς νὰ μιλῇσι καθόλου. Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ξαναπῆγε στὴν καλύβα τοῦ Στίβεν φέροθηκε πάλι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Ἀναστένανε, ἀλλὰ δὲν ἀποφασί-σισε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Ἡ γυναίκα τοῦ Στίβεν, ποὺ ἀνησυχούσε τρομερὰ ἀπ' τὴν ἀνεξηγήτη σιωπὴ τοῦ Ἐρυθροδέρμου, τὰ διηγήθηκε ὅλα στὸ σύζυγόν της κι' ἐκείνος τὴν παρηκίνησε νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Ἰνδὸ μὲ κάθε τρόπο νὰ τῆς μιλήσῃ.

Τὴν τρίτῃ μέρα ποὺ ξαναπῆγε ὁ γέρον-Ἰνδὸς στὴν καλύβα τοῦ λευκοῦ ἡ γυναίκα τοῦ Στίβεν τὸν παρεκάλεσε θερμὰ νὰ τῆς πῇ τί συμβαίνει. Τότε ἐκείνος τῆς εἶπε:

Ἐγὼ ἀνῆκα στούς Ἐρυθροδέρμους καὶ οἱ χλωροὶ ἄνθρωποι, καθὼς ἔβρισε, εἶνε ἐχθροὶ μας. Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ σοὺ μιλήσω;

— Μὰ ἐγὼ κι' ὁ ἀντρας μου εἰμαστε φίλοι σου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κ. Στίβεν. Τόσες φορές ἔφαγες μαζί μας ἀλλὰ καὶ τόσες φορές ἔπηρες σὰ γονατὰ σου τὰ παιδιά μας. Γι' αὐτὸ ἀνέβρισε κατὶ ποὺ νὰ μὴς ἐνδιαφέρῃ. μὴ μὴς τὸ κρύβεις...

— Ἐστὼ... δὲ μιλῶσθ ἀποκρίθηκε ὁ Ναωμόν. Ἀν' ὅμως αὐτὸ ποὺ θὰ σοὺ πῶ γίνῃ γνωστὸ, μᾶζε διτὶ κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου.

Θὰ φυλάξω τὸ μυστικὸ μου, Ναωμόν, μίλησε μου.

Ὄρκεισαι στὸ Μεγάλον Θεὸ πῶς αὐτὸ ποὺ θ' ἀκούσῃς δὲν θὰ τὸ πῇς παρὰ μόνον στὸ σύζυγόν σου;

— Ὄρκεισάμι στὸ Μεγάλον Θεό.

Κι' ἂν σὲ φοβερίσουν μὲ θάνατο οἱ συντροφοί μου;

— Κι' ἂν ἀκούῃς μὲ φοβερίσουν μὲ θάνατο δὲν θὰ πῶ τίποτε.

Τότε ὁ Ναωμόν τὴν πληροφοροῦσε μὲ εἰλικρίνεια ἀπὸ τὴν φτώχεια τοῦ πράξεως τὸν ὁμοειδῶν τῆς καὶ εἶχαν νύχτα ὅσους ἀποίκους μπορούσαν.

Γι' αὐτὸ ἦταν ἀνάγκη, νὰ εἰσπονήσῃ γρήγορα τὸν ἀντρα τῆς, νὰ μπούνη καὶ νὰ περάσουν στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου θὰ βρισκόταν σὲ ἀσφάλεια.

— Κάνε γρήγορα ὅσο μπορεῖς τῆς λυθὰ.

Ὁ Στίβεν καθόταν ἐννοιαστος στὴν ἀκροποταμιά καὶ κἀνέιξε τὴν πίπτα του, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὴ γυναίκα του νὰ τρέχῃ κοντὰ του τρομαγμένη. Σὲ λίγες στιγμὲς τοῦ ἐξέβρισε τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχαν. Κι' οἱ δύο σύζυγοι ἀφού ἤσαν μαζί τους τὰ παιδιά τους, ἔτρεξαν στὸ μονόβλοκ. Μὰ, γιὰ κακὴ τους τύχη, τὸ μονόβλοκ ἦταν γεματὸ γερὸ. Ὄσπου νὰ τ' ἀδειάσουν καὶ νὰ ἐτοιμαστοῦν πέρασε ἀρκετὴ ὥρα.

Οἱ καθημερινὲς ὁμῶς ἐπισκέψεις τοῦ Ναωμόν στὴν κατοικία τοῦ λευκοῦ καὶ τὸ πάρα πολὺ σκεπτικὸ ὄρος του κατὰ τίς τελευταῖες ἡμέρες, εἶχαν διενεῶναι

ὀπόνους σὲ μερικὸς ἐρυθροδέρμους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ κατασκοπεύουν τὸ Στίβεν.

Τὴν ἡμέρα μάλιστα αὐτὴ τὸν ἐπέβλεπε ἕνας νεαρὸς ἄγριος καὶ μόλις τὸν εἶδε νὰ ἐτοιμάζεται μ' ὅλη τὴν οἰκονομική του νὰ μῇσὲ τὸ μονόβλοκ ἔτρεξε γρήγορα στὸ χωριὸ καὶ μετέδωσε τὴν εἰδησὶ στούς ἀγρίους.

Ἀμέσως πέντε ἐρυθροδέρμοι κατηφόρισαν στὸν ποταμό, ὅπου εἶχαν δεμένα τὰ μονόβλοκα τους, πῆδισαν σ' αὐτὰ καὶ τραβώντας μὲ δύναμι τὰ κομμάτια ἀρ-χισαν νὰ καταδιώκουν τὸν Στίβεν, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ.

Αὐσυχὸς ὅμως ὁ προσπάθειές του δὲν ὠφέλησαν σὲ τίποτε. Σὲ λίγο οἱ ἐρυθροδέρμοι τοὺς ἐξέβρισε καὶ τοὺς γύρισαν πίσω στὸ χωριὸ μὲ ἀλαλαχμοὺς θρίαμβου. Ἐκεῖ, ἀφού ἔφακαν τὴν καλύβα τοῦ Στίβεν, τὸν ἔσυραν μαζί μὲ τὴν γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ.

Στὴν πλατεῖα ἦσαν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ προσετοὶ τῆς φυλῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ὁ Ναωμόν. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ σκέπτονται σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῶν αἰχμαλώτων. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε ὅτι ἡ προδοσία θάξῃ γίνε-ται, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ κάποιον ἄνθρωπο τῆς φυλῆς τῶν, ὁ ὁποῖος θάξῃ εἰσδοπιστὸς τοῦ λευκοῦ γιὰ τίς προθέσεις του, κι' αὐτὸν ἔπρεπε κυρίως ν' ἀνακαλύψουν.

Στὴν ἀρχὴ ἐξετάστηκε ὁ Ἰνδὸς ὁ Στίβεν, ἀλλὰ ὁ γενναῖος ἄνθρωπος ἄγ-νήθηκε νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του. Ἐπειτα ἤρθε ἡ σειρά τῆς γυναί-κας τοῦ Στίβεν, στὴν ὁποία ἔκαναν τὴν ἴδια ἐρώτησι, ἀπειλώντας τὴν ὅτι θὰ σκότωναν τὰ παιδιά τῆς ἂν δὲν ὁμολο-γούσε τὸν προδότη.

Ἡ ταλαίφηρος Ἀγγλίδα στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ δικαιολογήσῃ λέγοντας πὺς τὴν περασμένη νύχτα εἶχε διῆ ἕνα κακὸ ὄνειρο ποὺ τὴν κατατρόμαξε κι' εἶται ἀ-νάγκασε τὸ σύζυγόν της νὰ φύγουν.

— Ὁ Μεγάλος Θεὸς ποτὲ δὲν κατα-δέχτηκε νὰ μιλῇσι τὸν σὺν ζυγόν της ὅτι ἐρμηνέας. Οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς σὰς εἶνε διγλωσσῶς καὶ διπρόσωπες. Πῆς τὴν ἀλήθεια, γιὰτὶ ἀλλιῶς θὰ χάσῃς τὰ παιδιά σου.

Πραγματικὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, οἱ ἀ-γριοὶ ὠδήγησαν τὸ γυναικὶ καὶ τὴν κόρη τῆς εἰσπρὸς τῆς, κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ πραγματοποιήσουν τίς ἀπάνθρωπες ἀπειλές των.

— Θὰ μὴς πῇς τ' ὄνομα τοῦ ἐρυθρο-δέρμου ποὺ προδῶσε τὴν φυλὴν του, λευ-κὴ γυναίκα; τῆς εἶπε ἕνας γέρον-Ἰν-δὸς.

Θὰ σὲ ρωτήσω τρεῖς φορές...

Ἡ γυναίκα τοῦ Στίβεν δὲν ἀπάντησε.

— Θὰ μὴς πῇς τ' ὄνομα τοῦ προδότη; Σὲ ρωτῶ γιὰ δεύτερη φορά...

Ἡ συστημένη γυναίκα ἔριξε ἕνα βλέμμα στὸ σύζυγόν της καὶ τὰ παιδιά τῆς, στὸ γέρον-Ναωμόν ποὺ κἀνέιξε μὲ πραγματικὴ ἀπάθεια τὸν ταμπουκὶ του, δάκρυσε μὰ δὲν ἔμιλησε.

— Θὰ μὴς πῇς τ' ὄνομα τοῦ προδότη; ἔξακολούθησε ἀδυσπόπητα ὁ διερωτών.

Σὲ ρωτῶ γιὰ τρίτῃ καὶ τελευταία φο-ρά...

Ἡ θέσι τῆς δυστυχισμένης ὑπέρτας ἦταν φρικτὴ. Σήκωσε τὸ βλέμμα τῆς καὶ τῶρριξε στὸ Ναωμόν ποὺ καθόταν ἐκεῖ κοντὰ ψυχρὸς καὶ ἀκίνητος. Ἐπα-κολούθησε ὕστερα μιά στιγμιαία σιωπὴ. Τὰ τεσκούρια τῶν Ἰνδῶν εἶχαν ὑψωθῇ πιά ἐπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν τῆς. τὰ ὁποῖα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακαλοῦσαν τὴν μητέρα τους νὰ τὰ σώσῃ.

— Σταθῆτε! φώναξε ἔξαφνα ὁ Να-ωμόν. Λευκὴ γυναίκα! σ' εὐχαριστῶ ποὺ φυλάξες τὸ λόγο σου ὡς τὸ τέλος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ προδότης ἐδῶ, ἐγὼ τοὺς προειδοποίησα γιὰ τὸν κίνδυνον, ἐγὼ τοὺς εἶπα νὰ φύγουν. Εἶχα φάει μαζί τους, εἶχα ζεσταθῇ στὴ φωτιά τους, εἶ-χα συμμετάσχει στὴν οἰκονομικὴ γαλή-νη τους καὶ θεωροῦσα χρέος μου νὰ τοὺς τρώω, διότις φυλλὰ καὶ δίχως κλαρίδι. Ἄμα βέλτε, εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ μὲ σκο-τώσετε!

Μιά κραυγὴ ἀνακατήσας ἀκούστη-κε τότε ἀπὸ παντοῦ. Ὁ Ναωμόν κατέ-θηκε αἰσῶς ἀπὸ τὸ μικρὸ ὕψωμα ὅπου καθόταν μαζί μὲ τοὺς ἄλλους προσετοὺς, σκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ δερμά-τινο μανδύα καὶ κι' ἐσκυψε τὸ κεφάλι του. Οἱ δῆμοι ὤρμησαν ἐναντίον του μὲ τὰ τεσκούρια τους καὶ τὸν ἐκομμά-τισαν.

Ἡ θυρία τοῦ γέροντος ὅμως δὲν ἔφα-σε γιὰ νὰ σώσῃ τουλάχιστον τοὺς ἀπυ-χους λευκοὺς. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο θανατώθηκαν κι' αὐτοί...

Κι' ἀπὸ κείνον τὸν καιρὸ ἡ γραφικὴ ἐκείνη τοποθεσία πῆρε τ' ὄνομα «Ματω-μένο ποτάμι»!

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΖΗΣΗ μὲ μιὰ λεπρὴ!

Ἐνα ἐρωτευμένο ἀνδρόγυνον

Ὁ ἥρωας τοῦ ἐρωτικοῦ αὐτοῦ ρομάντσου, ποὺ εἶχε συγκινήσει ὁλόκληρὴν τὴν Ἀμερικὴ, εἶνε ἕνας στρα-τιωτικὸς ἡλικίας 65 ἐτῶν. Ὡστόσο, πορ' ὅλο τὸ ἐ-πάγγελμα του καὶ τὴν ἡλικία του, εἶνε τόσο αἰσθη-ματίας, ὥστε κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατό γιὰ νὰ μπο-ρέσῃ νὰ ἐνωθῇ πάλι μὲ τὴν γυναίκα του, μὲ τὴν ὁ-ποία εἶχε παντρευτῇ πρὶν ἀπὸ 33 χρόνια κι' ἡ ὁποία βρίσκεται τώρα κλεισμένη σ' ἕνα λεπροκομεῖο!

Οἱ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι παρομοιάζουν τὴν συγκινητικὴ αὐτὴ περιπτώσι συνζυγικῆς ἀγάπης, μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ φιλήμονος καὶ τῆς Βαυκίδος, τοῦ μυθολογικοῦ ζευγαριοῦ ποὺ ἔμεινε σύμβολο τῆς πί-στεως καὶ τῆς ἀφοσίωσης.

Θὰ ἐπιτραπῇ τὸν ταγματάρχη Χᾶνς Χόρνμποςτελ νὰ συζήσῃ μὲ τὸ σύζυγόν του Γερτρούδη, στὸ λεπρο-κομεῖο τοῦ Κάρλβιλ; Οἱ ἐφημερίδες ἀποσκολάθηκαν στὶς πρῶτες σελίδες τους μ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Για-τροί, στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες ἐδῶσαν τὴν γνώμη τους... Ἀκούῃ κι' ὁ στρατηγὸς Μὰκ Ἀρ-θουρ, ἀπὸ τὸ Τόκιο, ἐξέφρασε δημοσίᾳ τὴν ἐλπίδα του νὰ ἴδῃ ἐπὶ τέλους ξανασυνωμένο τὸ ἀγαπημένο αὐτοῦ ἀνδρόγυνον.

Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ὁ ἀμερικανικὸς Τύπος δημοσιεύει ἀθῆρα γιὰ τὸν Χόρνμποςτελ καὶ τὸ σύ-ζυγόν του. Τὸ ἴδιον ἐγινάνε τὸ 1913. Ὁ Χᾶνς Χόρ-νμποςτελ ἦταν τότε ἄλλος ὑπαξιωματικός τοῦ ἀμε-ρικανικοῦ ναυτικοῦ. Μιά μέρα, γνώρισε τὴν κόρη τοῦ διοικητοῦ τῆς νήσου Γκουάμ, ποὺ ἦταν ἀκόμα γερμανικὴ ἀποικία. Κι' οἱ δύο νέοι ἐνοιώσαν κεραυ-νοδόλο ἔρωτα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ πατέρας ὅμως τῆς κοπέλλας δὲν ἐννοούσε ν' ἀκούσῃ τίποτε γιὰ ἕνα τέτοιο γάμο. Κι' ὁ Χᾶνς ἀ-κολούθησε τὴ συνθησικὴν τακτικὴν ὅλων τῶν ἐρω-τευμένων: Ἀπῆλανε ὁλοσθὴ τὴν ἐκλεκτὴ του καὶ τὴν παντρεύτηκε, παρὰ τὴ θέλησιν τοῦ πατέρα τῆς. Ἡ ρωμαντικὴ περιπέτεια τοὺς εἶχε δώσει γιὰ λίγες μέρες θέμα στὶς ἐφημερίδες τῆς ὥραιας ἐκείνης, ἡσυχῆς κι' αἰσθηματικῆς ἐποχῆς.

Τὰ χρόνια κύλησαν, ἕνα - ἕνα... Ἀφού ἔλαβε μέρος στὸν πρῶτο παγκόσμιον πόλεμο καὶ διεκρίθη γιὰ τὸ θάρρος του καὶ τὴ γενναϊότητά του, ὁ Χόρ-νμποςτελ ἀποφασίσε ν' ἀκολουθήσῃ ὀριστικὰ τὸ στρατιωτικὸ στάδιο. Ἐταῖ λοιπὸν, τὴν ἐποχὴ τῆς ἱσπανικῆς προδοτικῆς ἐπιθεσεως κατὰ τοῦ Πῆρλ Χάρμπορ, ὁ Χᾶνς ἦταν λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ στὶς νήσους Φιλιππίνες. Ἡ γυναίκα του βρισκόταν κοντὰ του.

Ὁ Χόρνμποςτελ ἔλαβε μέρος στὴν αἰματηρὴ μάχη τῆς Μπατάν. Κι' ὅταν ἠττήθησαν οἱ Ἀμερικανοί, αἰχμαλωτίσθηκε ἀπ' τοὺς Γιαπωνέζους, μαζί μ' ὅσους ἄνδρες του εἶχαν ἐπιζήσει.

Ἡ γυναίκα του κλεισθηκε τότε ἀπ' τοὺς κίτρινους ἐπιδρομείς στὶς φυλακὲς τοῦ Ἁγίου Ὁωμὰ τῆς Μα-νίλλας, φαίνεται δὲ ὅτι ἐκεῖ μέσα κόλλησε τὴν τρο-μερὴ ἀρρωστεια, τὴ λέπρα.

Δὲν ἔμαθε ὅμως τὴν ἀσθένειά της, παρὰ μόνον ὅταν ἀπελευθερώθηκε καὶ γύρισε στὴν Ἀμερικὴ. Τὴν ὤρισαν τότε γιὰ λίγο καιρὸ σ' ἕνα ἀπομονωμένο πε-ρίπτερο κάποιου νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Ὁραγκισίου. Κατόπιν, ἡ αὐστηρὴ ὑγειονομικὴ νομοθεσία ἐπέβα-λε τὴ μεταφορά τῆς στὸ λεπροκομεῖο τοῦ Κάρλβιλ, στὴν πολιτεία τῆς Λουιζιάνας.

Ὡστόσο ὁ λοχαγὸς Χόρνμποςτελ, ποὺ εἶχε προ-βιβάσῃ ἐν τῷ μεταξύ σὲ ταγματάρχη, δὲν μπορού-σε ν' ἀνεχθῇ αὐτὸ τὸ χωρισμό.

— Καμμιὰ ἀρρωστεια, οὐτε κι' ἡ λέπρα ἀκόμη, δὲν θὰ μὲ κἀν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναίκα μου! δῆ-λωσε κατηγορηματικὰ.

Καὶ ὑπέβαλε μιά αἴτησι στὶς ὁμοσπονδιακὲς ὑγειο-νομικὲς ἀρχές, ζητώντας νὰ εἰσαχθῇ κι' αὐτὸς στὸ λεπροκομεῖο τοῦ Κάρλβιλ!

Ἀλλὰ ἡ αἴτησις του ἀπερρίφθη. Μόνον ὅσοι πα-ρονοιάζουν συμπτώματα λέπρας μποροῦν νὰ γίνουν δεκτοὶ στὸ λεπροκομεῖο. Ὁ γενικός αὐτὸς κανὼν δὲν ἐπιτρέπει καμμιὰ ἐξαιρεσι.

Ὡστόσο ὁ διευθυντὴς τοῦ λεπροκομείου, δόκτωρ Πάρρσον, συγκινημένος κι' αὐτὸς — ὅπως ὅλος ὁ κό-σμος — ἀπ' τὴν ἀπίστευτὴ ἐκείνη ἐκδήλωσι συζυγι-κῆς ἀγάπης, ἐπέτρεψε στὸν ταγματάρχη νὰ ἐπισκε-πταὶ καθημερινῶς τὴν γυναίκα του. Διήλωση δὲ ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ συγχρόνως ὥστε νὰ τοῦ ἐξασφαλῇ μιὰ θέσι στὸ διοικητικὸ προσωπικὸ τοῦ ἱδρυμάτος — πράγμα ποὺ δὲν θὰ εἶνε πολὺ δύσκολον, προκειμέ-νου γιὰ ἕνα πρῶτον πολεμιστῇ. Ἐτοὶ ὁ Χόρνμπος-τελ θὰ βρισκεται ὅλη τὴν ἡμέρα κοντὰ στὴν σύ-ζυγόν του. Μόνον ποὺ θὰ εἶνε ἀναγκασμένος ἀπ' τὸν κανονισμό νὰ κοιμάται ἐξῶ ἀπ' τὸ λεπροκομεῖο. Ἡ λύσις αὕτη φαίνεται δὲ εἶνε ἱκανοποιητικὴ γιὰ ὁ-λους, γιὰτὶ συμβιβάζει τὰ αἰσθηματὰ τοῦ Χόρνμπος-τελ, τίς διαθέσεις τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τίς δια-τάξεις τῶν νόμων.

Ὁ ταγματάρχης δῆλωσε ὅτι ἐλπίζει νὰ νιατρευθῇ ἡ γυναίκα του ἀπ' τὴ λέπρα, χάρις σὲ δύο καινούρη-για φάρμακα ποὺ φαίνονται ἀποτελεσματικά: τὴ «στρεπτομυκίνη» καὶ τὴν «προμίνη».

Οἱ στὰρ εἶνε πάντωχες!

Μ' ὅλο ποὺ κολυμβοῦν μέσα στὸ χρυσάφι...

Φανταζόμεθα συνήθως ὅτι οἱ περίφημες Βεντέτες τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου κολυμβοῦν κυριολεκτικὰ μέσα στὸ χρυσάφι. Καὶ αὐ-τὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἐκεῖνο ὁ-μῶς ποὺ θὰ φανῇ παράξενο εἶνε ὅτι, μ' ὅλα τὰ ἐκα-τομμύρια ποὺ κερδίζουν, εἶ-νε στήν πραγματικότητά ἀ-πίστευτη φτωχὴ καὶ ἀγωνί-ζονται γιὰ νὰ καλύψουν τὰ ἐξοδα τους, χωρὶς νὰ τὸ κα-τορθοῦνουν πάντοτε.

Ἀλλ' ἂς δώμε τὸν προ-ὀλογισμό μιᾶς στάρ, ὅπως τὸν συνέταξαν οἱ εἰδικοὶ τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ μέσος ὅρος τῶν ἐτησίων εἰσοδημάτων τῆς φθάνει τὰ 220.000 δολλά-ρια. Μερικὲς εἰσπράττων περισσότερα ὅπως ἡ Μπέτι Νταϊλς, ποὺ κερδίζει 300.000 δολλάρια, ἡ Βαρβάρα Στάνγουικ 275.000, ἡ Ρό-ζαλιντ Ρούσσελ 250.000 κλπ.

Ἀς δοῦμε τώρα καὶ τὰ ἐξοδά της:

Φόροι	75.100
Ἀμοιβὴ διαφημιστι-κῶν συμβούλου, μάντιερ καὶ κα-μαριέρας	58.600
Κατοικία	23.000
Ἐξοδα συντηρήσεως καὶ ἀμοιβὴ ὑπερ-τικῶν προσωπικῶν	18.300
Συντηρήσεως καὶ ἐξο-δα κινήσεως αὐτο-κινήτων	4.300
Γκαρνταρόμπα	6.300
Μικροἐξοδα καὶ συν-τηρήσεως γονέων ἀ-δελφῶν κλπ.	5.900
Φιλανθρωπικὰ ἔργα	1.200

Τὶ ἀπομένουν πλέον ἀπὸ τὰ ἐξοδά της; 27.300 δολ-λάρια. Ἀν' τοὺλάχιστονον κι' αὐτὰ ἦταν δικὰ της... Ἀλ-λὰ δὲν εἶνε, γιὰτὶ ὅλο αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ διατεθῇ γιὰ τὴ διατήρησι τοῦ γοήτρου τῆς, σύμφωνα μὲ τίς ὑποδείξεις τοῦ μάντιερ καὶ τοῦ δια-φημιστικοῦ συμβούλου τῆς. Αὐτὰς εἶνε ὁ Καϊάσος, ὅπου ἐξανεμίζονται ὅλες οἱ ὀκο-νομίαι τῶν «δυστυχισμένων» στάρ.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἡ περίφημη Μαίρη Γουέστ, ποὺ βρισκόταν τότε σ' ὅλη τὴ δόξα τῆς, καταράσθηκε τὴ μοῖρα τῆς καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί ἐμ-πορὸ σὲ μιὰ ὠραία γούνα, ποὺ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀγοράσῃ.

Ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἀδυ-ναμίας τῆς ἦταν πολὺ ἀ-πλός. Τὸ συμβόλαιόν τῆς τὴν ὑποχρέωνε νὰ ἀγοράσῃ δια-μάντια. Τὰ καλύτερα ποὺ ὁ-πῆχαν στὶς Ἠνωμένες Πολι-τεῖες εἶχαν περάσει στὴν κα-τοχή τῆς. Βέβαια, δὲν ἤξε-ρε τί νὰ τὰ κάμῃ. Ἀλλὰ ἡ διαφήμισις ἦταν τρομακτικὴ. Γιὰτὶ καθεὶ τόσο ὁ ἐφημερί-δες ἐγραφαν πῶς ἡ Μαίρη Γουέστ ἀγόρασε ἕνα και-νούργιον διαμάντι. Καὶ τὸ κοινὸν ἐπίστευε ὅτι ἔπλεε στὰ ἐκατομμύρια. Ἐταῖ δια-τηροῦσε τὸ γοήτρου τῆς καὶ τὰ φίλοι ὅπου ἐταίεζε σημεί-ωναν πάντα μεγάλη ἐπιτυ-χία.

Τελευταίον ἀκόμη, ἡ Ρό-ζαλιντ Ράουσελ ὑποκρίθηκε ἀπὸ τὸ μάντιερ τῆς νὰ δα-ρήσῃ ἕνα πολυτελέστατο ὁ-περιονότερο αὐτοκίνητον στὴν καμαριέρα τῆς. Ὁ διαφημι-στὴς τῆς ἔκαμε αἰσῶς ἕ-ναν τεράστιον ὀρθοῦν γύρω ἀπὸ τὴ γενναϊότητα τῆς δι-αστήσεως στάρ καὶ, σύμφωνα μὲ τοὺς ὀπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν, ἡ ἐμπορικὴ τῆς ἀ-ξία ἀνέβηκε ἀπὸ αὐτὴ τῆς διαφήμισης κατὰ 50%. Πραγ-ματικὰ τὸ κοινὸν ἀρχισε νὰ πλημμυρίζῃ τῆς αἰσθήσεως τῶν κινηματογράφων, ὅπου παί-ζονταν ταινίες τῆς καὶ ἡ ζή-τηση αὐτὴ ἔβρισε γιὰ

ἀξιολύπτες! Τὸ μοναδικὸ κέρδος τοὺς εἶνε ἴσως ἡ δό-ξα ποὺ ἀπολαμβάνουν κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀκμῆς των. Ἐπειτα, πέφτουν στὴν ἀφῶ-νεια καὶ ἀρχίζουν νὰ τίς δέρουν οἱ οικονομικὲς στενο-χωρίες, ὅπως καὶ τοὺς κοι-νοὺς θνητούς...

ANNA STEN

Τί ἀξίζουν οἱ Ἀμερικανοὶ ἡθοποιοὶ

Κάθε χρόνο τὸ συνδικά-το τῶν Ἀμερικανικῶν κινημα-τογράφων κάνει μιὰ κατατά-ξι τῶν ἡθοποιῶν, σύμφωνα μὲ τὰ κέρδη ποὺ ἀπέφεραν οἱ ταινίες τους.

Στὴν πρώτη γραμμὴ λοι-πὸν, γιὰ τὸ 1945, ἔρχεται ὁ Μπινγκ Κρόσμπι, ποὺ ἡ τελευταία ταινία του ἀπέφε-ρε περισσότερα ἀπὸ ὀκτὼ ἐκα-τομμύρια δολλάρια. Σὲ μι-κρὴν ἀπόστασι ἀκολουθεῖ ὁ Βᾶν Τζόνσον. Ἐπειτα, στὴ σειρά, ἡ Γκρήρ Γκάρσον, ἡ Μπέτυ Γκραϊνμπαλ, ὁ Σπέν-σερ Τρέισι, ὁ Χόμφρετ Μπόυ, κορτ ὁ Γκάρο Κούπερ, ὁ Μπόμπ Χόπ, ἡ Τζούντυ Γκάρ-λαντ, ἡ Μάργκαρετ Ὁ Μπρίεν, ἡ Ρόι Ρότερς, ὁ Ἄμπος, ὁ Κουτέλλο, ἡ Μπέ-τυ Χιούττον, ἡ Ἰνγκριτ Μπέργκμαν, ἡ Μπέτυ Νταϊ-λς, ὁ Ἄλαν Λάντ, ὁ Ντᾶν Κλάρκ ὁ Ἰωσήφ Κόττεν, ἡ Κλωντὴ Κολμπ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ

Οι ώμοι της Γερμανίας στις κατα-
χρησμένες χώρες κατά τον τελευταίο πό-
λεμο δεν αποτελούσαν συμπωματικό φαι-
νόμενο. Ο λαός αυτός έχει μέσα στο
αίμα του, κληρονομικά, τα άγρια ένστι-
κτα.

Στα σχολεία της Γερμανίας, στις φυ-
λακές, στο στρατό, εφαρμόζονταν
πάντοτε τρομερές σωματικές τιμωρίες για
παράβαση κανόνων... Η άκουη και δίχως
λόγο. Ο ίδιος ο Γερμανός συγγραφέας
Ράινχαρντ μας δίνει μια ζωντανή περιγρα-
φή, στο βιβλίο του «Το φάσμα» κι ο α-
ποκαταστάσιμος της «Ελένης». Πρόκειται
για μια κατάδικη, η οποία, τόσο όταν μπαί-
νει στη φυλακή όσο κι όταν φθάνει η ή-
μερα ν' αποφυλακισθεί, μαστιγώνεται α-
λύπητα στα γυμνά σάρκωδη μέρη του
κορμιού της, ενώ ένα πλήθος περιέργων
παρακολουθεί το θέαμα...

Στα σχολεία οι δάσκαλοι ξυλοκοπούσαν
τα παιδιά μέχρι να αιμορραγούν. Το ίδιο έ-
καναν και στις μαθήτριες, που ήταν πολ-
λές φορές 12 και πλέον έτών. Τις ξά-
πλωναν πάνω στην έδρα, τους ανασηκώ-
ναν τα ρούχα και τις χτυπούσαν μ' ένα
δερμάτινο μαστιγίο. Εμπρός σ' όλη την
τάξη. Διευρύνοντο δε ζωηρότατα σε κά-
θε προσπάθεια περιορισμού αυτού του «δι-
καιώματος» των!

Οι μεγαλύτερες όμως άγριότητες γι-
νόντουσαν πάντοτε στο στρατό. Είχαν χα-
ρακτηριστική η περίπτωση του στρατιώ-
του Κρίστο Σχράινερ, ο οποίος καταδικάστη-
κε σε τουφεκισμό για εγκατάλειψη θέσε-
ως. Ο στρατηγός Πρίττνιτς είχε την... με-
γαλοφυκία να μετρήσει την ποινή του: αν-
τί να τον τουφεκίσουν θα του δίνουν 100
ραβδισμούς στη γυμνή πλάτη.

Πράγματι, τον έδωσαν ως τη μέση και
τον έδεσαν σ' ένα χοντρό πασσαλό. Δύο
συνάδελφοι του στάθηκαν δεξιά κι αρι-
στερά του, κρατώντας χοντρά ραβδιά.
«Αυτή την έκτέλεση γιατί...» ήξεραν να
χτυπούν καλά το τυμπάνο!

Η τρομερή τιμωρία άρχισε. Ο Σχράι-
νερ ούρλιαζε απ' τον πόνο. Σιγά-σιγά ο
πόνος του αδυνατούσε ως που έ-
σβησαν ολόγεια. Στο τεσσαράκοντο δέ-
υτο χτύπημα, το κεφάλι του δυστυχισμέ-
νου έγειρε προς το οπίσθιο του. Είχε ξε-
φυκώσει! Τα χοντρά ραβδιά του είχαν
σπάσει τη σπονδυλική στήλη...

Να και μερικά άλλα επεισόδια, παρμέ-
νον από επίσημες αναφορές, που θα κά-
νουν να φρίξουν κι ο πιο άσυνκίνητος α-
κόμη αναγνώστης:

Ο υπαξιωματικός Βάιζ έδωσε σ' ένα κα-
νόνι τον πυροβολητή Λόρεντς και τον έ-
δειρε άλύπητα. Επί μισή ώρα, βουλώνον-
τας του το στόμα για να μην ακούγονται
οι φωνές του. Ο δυστυχισμένος στρατιώ-
της έμεινε κατόπιν άρκετον καιρό στο
νοσοκομείο.

Μια χειμωνιάτικη νύχτα, ο υπαξιωματι-
κός Τσέλι έγυμναζε τους άνδρες του και
τους έβαλε να κάνουν γυμνάσια επί μισή
ώρα, μέσα στην παγωνιά, ντυμένοι μόνο
με τα εσώρουχα.

Ο λοχίας Λομπρέλ έσπασε το χέρι ενός
στρατιώτη και γρονθοκόπησε έναν άλλον.

Ο λοχίας Όλινγκ τιμωρούσε τους νεο-
συλλέκτους που δεν έκαναν τέλεια τα
γυμνάσια, χτυπώντας μ' όλη του τη δύ-
ναμι το κεφάλι τους στον τοίχο. Όταν
είχαν ακάθαρτες τις άρβυλες τους, τους
έπαινε να μασούν επί πέντε λεπτά
της ώρας το πετό της σόφας. Άλλοτε
πάλι έβαζε το θύμα του ν' ακουμπήσει

το κεφάλι σε μία καρέκλα και τα πόδια
σε άλλη, κι αυτός καθόταν στην κοιλιά
του. Άλλοι όμως σε στον άτυχο στρατιώ-
τη, που θα λύνει απ' το βάρος του!

Ο υπαξιωματικός Κουζάν κακομεταχει-
ριζόταν τόσο το στρατιώτη Σχάμπλε, ό-
στε, μία μέρα που τον είδε να πλησιάζει,
ο δυστυχής αυτός τρομοκρατήθηκε και...
λέρωσε το παντελόνι του. Ο Κουζάν τον
υποχρέωσε τότε να φέρει τις ακαθαρσίες
του, αφού τις αλάτισε ένας άλλος στρα-
τιώτης! Κατόπιν άπειλανε τους άνδρες
του ότι θα σκότωνε όποιον τολμούσε ν' α-
ναφέρει στους άνωτέρους τον άκαρκτη-
ριστό αυτό σοβιισμό του.

Άλλα κι' οι Αυστριακοί, στενοί συγγε-
νείς των Γερμανών, δεν ύστερούσαν πολύ
στη βαρβαρότητα απ' εκείνους. Αυτοί μά-
λιστα διέτηραν επί οί μ' ως την ποινή
της μαστιγώσεως στη στρατιωτική νομο-
θεσία τους ως το έτος 1867. Η τιμωρία
αυτή είχε τρομερή μορφή. Έχρησιμοποι-
ούντο ραβδιά που μπορούσαν να σπάσουν
κόκκαλα... Μόνο ο συνταγματάρχης είχε
δικαίωμα να επιβάλλει την ποινή αυτή
στους άνδρες του, κατόπιν γνωματεύσε-
ως του γιαντρου του συνταγματάρχη. Ο α-
ριθμός των ραβδισμών μπορούσε να φθά-
σει τους 75.

Ο στρατιώτης ήταν μισόγυμνος και δε-
μένος προύχοντα πάνω σ' έναν πάγκο. Δύο
γεροί άνδρες τον χτυπούσαν όπου νύχαι-
νε. Κι' ο γιάτρος παρακολουθούσε την
εκτέλεση, για να διατάξει τη διακοπή της
αν έκρινε ότι κινδύνευε η ζωή του κατα-
δίκου.

Μετά το μαρτύριο του, ο στρατιώτης ώ-
φειλε να ντυθεί, να παρουσιασθεί στο συν-
ταγματάρχη, να σταθεί προσοχή και να
του πει με σεβασμό και ταπεινότητα:
— Ευχαριστώ, κύριε συνταγματάρχα, για
την τόσο επίσημη τιμωρία που μου επιβά-
λατε!

Οι άνδρες ενός λόχου ή ενός τάγμα-
τος σκετόντουσαν σε δύο σειρές, οι μὲν
άπέναντί στους δε. Ο τιμωρημένος στρα-
τιώτης, γυμνός ως τη μέση, περνούσε α-
νάμεσα τους και δεχόταν τους δυνατούς
ραβδισμούς που του καταφέρναν από δε-
ξιά κι' από αριστερά στο πέρασμά του.
Κι' οι σάρκες του δεν άργούσαν να κα-
ταντήσουν μία ματωμένη πληνή...

Συνά, ο δυστυχής αυτός, έσπευτε λι-
πόθυμος στη μέση της διαδρομής. Ο γιά-
τρος αναλάμβανε τότε να τον περιποιή-
θαι για να συνέλθει... Άν όμως έσκρι-
θαι ότι η λιποθυμία του ήταν προποιν-
η, το μαρτύριο συνεχιζόταν: «Ο στρα-
τιώτης ώφειλε να περάσει ανάμεσα απ'
τους ύπολοιπους συναδέλφους του ως ο
τον πέσει καταγής, για να μην ξαναση-
κωθεί πιά!

Οι αξιωματικοί του αυστριακού στρατού
είχαν άποκτική ξεχωριστή φιμψη, για τη
χρήση... και την κατάχρηση των ραβδισμών
και των μαστιγώσεων.

ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

Η ταχύτης των βλημάτων

Η ταχύτης κι' η εύστοχία των βλημάτων
μπορούν τώρα να μετρηθούν μ' ένα ηλεκ-
τρονικό μηχανήμα, που μπορεί να υπολο-
γίσει χρονικά διαστήματα ενός εκατοντάκις
χιλιοστού του δευτερολέπτου. Το μηχανή-
μα αυτό μετρά το χρόνο που χρειάζεται
το βλήμα για να περάσει εμπρός από δύο
διαδοχικά φωτοηλεκτρικά κύτταρα.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ
Ο ΠΡΕΔΡΟΣ ΤΡΟΥΜΑΝ

—Εμπρός!... Έδώ, πρεδρος Τρουμαν!

(Σκίτσος Μ. Γάλλια)

Ο νεκραναστημένος «ΡΑΓΙΑΣ»

Όταν η Τύχη παίξει
ζαχνημα παιχνίδια

Στις 9 Μαΐου 1909 ο νεκρός του νέου
πρίγκιπος Κουμάρ Ραμάντρα Ρόυ, γιου
του «ραγιά» του Μποθάλ, άποτεφρώθηκε
πάνω σε μία μεγάλη πυρά, σύμφωνα με
τις ινδικές παραδόσεις. Δώδεκα χρόνια ό-
μως άργότερα, ένας ζητιάνος έφτασε στην
πρωτεύουσα του Μποθάλ κι' λοχυρίστηκε
ότι ήταν ο πρίγκιψ Κουμάρ! Διηγήθηκε
δὲ την εξής καταπληκτική ιστορία: Δεν
είχε πεθάνει, αλλά είχε πάθει νεκροφάνεια.
Μόλις λοιπόν είχε άναρθή η φωτιά, μία
δυνατή μπόρα διεσκόρπισε όλους τους πα-
ρευρισκομένους, έσθυσε τις φλόγες κι' έ-
φερε στις αλσθήσεις του το ανεκρόν. Άλλά
ο Κουμάρ είχε πάθει άμνησία. Επί 12
χρόνια έζησε σαν ζητιάνος ως δτου μία
έλλη δυνατή μπόρα κι' ένας κεραυνός του
εξανόσωναν τη χαμένη μνήμη του.

Ο πατέρας κι' ο άδελφός του είχαν πα-
θάσει εν τώ μεταξύ. Ήταν λοιπόν ο νό-
μιμος κληρονόμος του θρόνου. Η χήρα
του όμως δεν ήθελε με κανένα τρόπο να
παραδεχθεί τη νεκρανάστασή του, γιατί...
είχε παρηγορηθεί στο διάστημα αυτό! Έ-
τσι, ο πρίγκιψ-ζητιάνος άναγκάστηκε ν'
άποταγεί στα δικαστήρια.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο «ραγιάς» του
Μποθάλ έχει μόνο 750 υπάλληλους, αλλά έ-
να έτήσιο εισόδημα 400.000 δολλαριών.
Αυτός κυρίως έινε ο λόγος του λυσσαλέου
δικαστικού άγώνος των ενδιαφερομένων...
Έπειτα από πολλά χρόνια, το έφετείο της
Καλκούτας εξέδωσε άπόφαση ύπέρ του νε-
κραναστημένου. Η χήρα του όμως δεν
κατέθεσε τα όπλα. Κατέφυγε σ' ένα είδι-
κό άνοητο δικαστήριο του Λονδίνου κι' έ-
περίωξε ν' άποδείξει ότι δεν έξοπασε καμ-
μιά μπόρα στο Μποθάλ, στις 9 Μαΐου 1909.
Τώρα άναμένεται η άριστική κι' άνεκλήρη
άπόφασις του άγγλικού δικαστηρίου.

Υπεράνθρωποι φύλακες της άτομικής βόμβας

Η πρότασις αυτή που κατετέθη από έ-
ναν εύφάνταστο νεωτεριστή στο άμερικανι-
κό Κογκρέσσον, άσασόλησε δικαίως όλο
τον έξένο Όπο. Πρόκειται για τη δημιουρ-
γία 15 τεχνητών «υπερ-μπεμπέων», από
γυναίκες καλοδιαλεγμένες, μ' εξαιρετική
αντίληψη και με φυσικά προσόντα, που θα
γίνουν μητέρες με τεχνητή γονιμοποίηση. Τό
παιδιά αυτά θα σπουδάζουν στα όνομαστό-
τερα πανεπιστήμια του κόσμου, θα έξασκη-
θούν πολύ στα σπώρ, θα πάρουν ιδιαίτερα
μαθήματα από σοφούς σταλινικούς απ' τή
διάφορα έθνη. Κι' όταν σιά 20 χρόνια
τους διαπιστωθεί ότι οι «υπεράνθρωποι» αύ-
τοι δεν έχουν κανένα φυσικό ή ψυχικό έ-
λάττωμα, ότι η πνευματική τους διαμόρ-
φωση δεν έπίδεχεται καμμία άδυναμία, τό-
τε η άμερικανική Κυβέρνησις θα τους διο-
ρίση φύλακες της άτομικής βόμβας και θα
τους έμπιστευθεί το τεράστιο αυτό μυστικό!
Ωστόσο, έπειτα από 20 χρόνια, η άτομική
βόμβα θα θεωρηθεί πια ίσως ένα αδόξες
παιγνίδάκι...

Ο Δόν-Ζουάν

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΙΕΡ ΣΩΜΥΡ: 29 έτών. Έμπόλιμος
και γλεντζές, δεν ενδιαφέρεται παρά
για γυναικοβουλιές.

ΖΑΝ ΜΠΑΡΟΥΑ: 35 έτών, φίλος
του. Δεν έινε κανένας άσπληρος ή ήκο-
λόγος, αλλά δεν μπορεί να συγχωρήσει
στο φίλο του τη ζωή του άσυλλόγουτου
σπουρίτη, που κάνει και προσπαθεί
ματαιώς να τον διορθώσει.

ΚΥΡΙΑ ΒΑΝΤΟΡ: Ψωριστάτη 26 έ-
τών.

Ένας άστυνόμος, μερικοί άστυφύ-
λακες.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σπίτι του Σωμύρ).
ΠΙΕΡ: Προδλέπω πως ή νέα μου πε-
ριπέτεια θα έινε πού γοητευτική από
κάθε προηγούμενη.

ΖΑΝ: Πάλι τα ίδια!

ΠΙΕΡ (δείχνοντάς του μία κομψή
γυναίκα τσάντα): Χθες το βράδυ μέσα
σ' ένα ταξί βρήκα αυτή την όμορφη
τσάντα. Κι' άποδείχτηκε... Μύρια έπνιν...
Δεν σ' άρέσει;... και το άσωμα της
τί σου λέει;... Είμαι βέβαιος πως α-
νίκη σε μία θελκτική κυρία. Γιατί,
πρέπει να έξερης, πως από μία τσάντα
μπορεί κανείς να βγάλει τα πιο θετικά
συμπεράσματα για την ιδιοκτήτριά της.

Η άγνοηση αυτή γυναίκα θα έινε α-
σφαλές ζήτημα. Αυτό το καταλαβαίνει
από το χρώμα της ποδιών που μετα-
χειρίζεται. Άγανα πολύ την τάξη, όποιος
φαινόταν από τον τρόπο, με τον όποιον
έχει κρατήσει τις σημειώσεις της στο
μικρό της καρνέ. Έχει γούστο, γιατί
δὲ υπάρχουν μέσα στην τσάντα αυτή
δελταίμια με λεπτή έκλεκτικότητα. Και
κατοικεί στην Πλατεία των Άνακτό-
ρων.

ΖΑΝ (παίρνοντας το έπισκεπτήριο που
του δίνει ο φίλος του δειλάζει ύψηλο-
φωνα): Κυρία Βαντόρ, όδός Βελιγρα-
δίου 136... (Άπευθυνόμενος στον φί-
λο του): Και τί σκοπεύεις να κάνης
τόρα;

ΠΙΕΡ: Διάβολο! Θα έπισκεφθώ την
κυρ α αυτή, σήμερα το άπόγευμα κιό-
λας!... Δεν βρίσκει κανείς συχνά τέ-
τοιες εύκαιρίες... Οι περιστάσεις μου
είναι εύνοικότερες... Θα δώσω στην κυ-
ρία την τσάντα της που περιέχει έν-
θυμα, άσφαλός, πολυτίμη γι' αυτήν,
θα θα άρνηθώ κάθε άμοιβή ή μάλλον
θα της δώσω να καταλάβει τί είδους
άνταμοιβή έπιθυμώ!

ΖΑΝ: Με άνεεις σ' άπείδα! «Ω, αύ-
τή ή μανία σου... Ξέρεις τι έσαι κατά
βάθος;... Ένας κοινός κακοποιός!...

ΠΙΕΡ: Βιάζεσαι πολύ να έκφράξης
γνώμες, Μπαρούα.

ΖΑΝ: Σου έπαναλαμβάνω πως έσαι
ένας κακοποιός, και μάλλον ότι τους
πιο έπικυβούνους. Κλέβεις την τιμή και
την γαλήνη των ανθρώπων... Άπασή
τουτέ θησαυρούς που δεν ξαναβρίσκει
ποτέ κανείς όταν τον χασί μια φορά...
«Ω, δέλιξέ μου ένα καλό μάθημα, τέτοιο
που να σε θεραπεύσει μία για πάντα
από την αίσιαή μανία σου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Τό ήμισυ της σκηνής παρουσιάζει το
δομάτιο της κυρίας Βαντόρ, και το
άλλο μισό ένα τηλεφωνικό θάλαμο, απ'
τον όποιον τηλεφωνεί ο Μπαρούα.

ΚΥΡΙΑ ΒΑΝΤΟΡ: Έμπρός!...

Ποιος έινε, παρακαλώ;
ΜΠΑΡΟΥΑ (που έσπευσε να πάρη
στο τηλέφωνο το μελλοντικό θύμα του
φίλου του, για να άπομακρύνει απ' αυ-
τό τον κίνδυνο που το άπειλούσε):

«Ακούστε κυρία μου, έγώ είμαι που
σας πήρα χθες την τσάντα σας...
ΚΥΡΙΑ ΒΑΝΤΟΡ (σκαμπάζοντας το
άκουστικό με το χέρι της ψιθυρίζει χα-
μυλάφωνα): «Ωστε κρατώ στο άλλο ά-
κρο του σύρματος τον κλέφτη της τσάν-
τας μου που κι' έγώ δεν ήξερα πως
την είχα χάσει!... Ω! αν μπορούσα
να κάνω να συλληφθώ άμέσως αυτός ο
άναίσθητος λαποδότης.

ΜΠΑΡΟΥΑ (συνεχίζει): Έχω όλη
τη διάθεσι να σας την έπιστρέψω. Θα
ήθελα όμως κάτι για τον κόπο μου...
Φαντάζεσαι πως δεν θα με άδικήσετε
γι' αυτό;

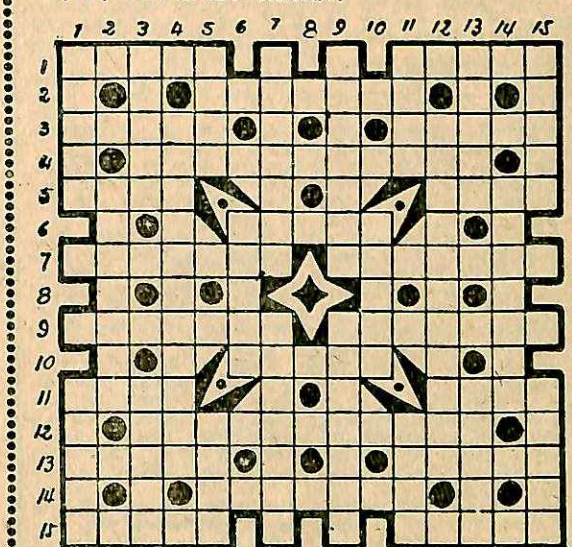
ΚΥΡΙΑ ΒΑΝΤΟΡ: Και πόσα ζητά-
τε;

ΜΠΑΡΟΥΑ: Πενήντα χιλιάδες φράγκα.
ΚΥΡΙΑ ΒΑΝΤΟΡ (πνυνμένη από ά-
γανάκτησι, σιγμοθυμίζει): Αυτός ο
λαποδότης με κοροϊεύει. Η τσάντα
μου αυτή με τα άσημιντα μικροπράγ-
ματα που περιέχει, δεν αξίζει περισσό-
τερο από πέντε χιλιάδικα... Διάκό-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 73

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Μας βοηθεί ν' άπενίζουμε με έμπιστοσύνη το μέλλον.— Κοποκεί μία χώρα της 'Ασίας.
- 2) Κάθε τράπεζα όφείλει σ' αυτόν την ύπαρξί της.
- 3) Παραλείπονται ως εύκόλως έννοου ένά.— Το όνομά του συνδέεται με το Χρυσόμαλλο δέρας.
- 4) Η μόνη λύσις για να μετακινήθ ένο αυτοκίνητο ή μηχανή του όποιου έπεσε κάποια βλάβη.
- 5) Πρόσωπο άπαραίτητο για να γυρισθ ένο φίλμ.— Θέρπος.
- 6) Θα την βρήτε σε πολλά σημεία της άκτής του Σαρωνικού.
- 7) Έχουν σχέσι με κάτι.— Ρυθμίζει με τους ή-χους της, την ζωή οιδούηπτε στρατώνισμο.
- 9) Πιστοποιητικόν σπουδών.— Η 'Αγγλία (αίτιατ.).
- 10) Τιμητική προσώνησις γυναικών στην 'Ισπα-νία.
- 11) Η έντύπωσις μιάς των αλοθής.— Έκει ο 'Ιησούς έκανε το πρώτο του θαύμα.
- 12) Πρόσθεσις των 'Αθηνών.

- 13) Μία από τ'ς καλύτερες άποκρίσεις αυτοκινήτων.— Βρίσκεται σε κάθε πλοίο και κάθε Ιστιοφόρο.
- 14) Χωρίζει την Εύρωπη από την Αμερική.
- 15) Υποδιαίρεσις μέτρου μήκους ιδιαίτερος χρη-μοποιούμενη από μās τους Έλληνες.— Κάτι που κάθε γυναίκα θέλει να έινε ή να γίνη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Χώρα της όποιας όλόκληρη ή ιστορία δεν έινε παρά ένας άγώνας για την έλευθερία.— Άναφορική άντανυκία: άκρίβως αυτό το όποιον.
- 2) Όσο αυτή αύξάνει, τόσο συντομεύονται οι άποστάσεις.
- 3) Την άποκτή ο άνθρωπος κατά την διάρκεια της ζωής του.— Το μήκος του έινε άρκετά μεγάλο (ρούτέ).
- 4) Καίεται την νύχτα επ' εύκαιρία εορτής.
- 5) Χώρα της 'Ασίας.— Τμήμα του εκκοιτετραώ-ρου.
- 6) Το τελευταίο σημείο κάθε πράγματος.
- 7) Προσβολή ανθρώπου από λοιμώδη άρρώστεια.— Μνημείο προϊστορικής έποχής άποτελούμενο από πελωρίους όγκολίθους (Λέξις Κελτική).
- 9) Ένας τέτοιος υσθητής τιμωρείται συχνά τόσο από τους δασκάλους του όσο και από τους νομείς του.— Ξαναφέρνω στην επιφάνεια κάτι που είχε ξε-χασθί με την πάροδο του χρόνου.
- 10) Άστεία, άνοστη, άνουσία (όθμοτ.).
- 11) Θα των άρχαίων Αιγυπτίων.— Τοπικό έπίρρη-μα (όθμοτ).
- 12) Προέχεται από μία χώρα της Β. Άφρικής.
- 13) Λέξις που χρησιμοποιοίμε όταν παίζουμε χα-ρία (Ιταλ.).— Οι λόγοι που έγιναν άφορη ή συμ-θη κάτι εύχαριστο ή δυσάρεστο.
- 14) Κάποιος σοφός άποκάλεσε την γυναίκα «... ή-δονης και θανάτου».
- 15) Το άνάστημα του έινε κάθε άλλο παρά έπι-θλητικό.— Θολογόκεκκισμα.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 72ου

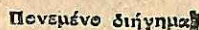
ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) ΘΩΜΑΣ — ΣΩΑ — ΣΙΩΝ. 2) ΠΟΥ — ΣΙΑ. 3) ΡΕΥΜΑ — ΠΙΣΤΑ. 4) ΛΟΙΔΟΡΟ. 5) ΣΚΑΛΑ — ΝΥΣΤΑ. 6) ΑΣΙΟΣ. 7) ΠΑΠΠΟΣ — ΚΛΑΣΜΑ. 8) ΤΖΑΜΙ. 9) ΣΚΟΡΔΟ—ΑΥΖΑΝΟ. 10) ΣΤΑΡΙ. 11) ΚΙΣΣΑ — ΑΣΠΡΟ. 12) ΠΟΛΕΜΟΣ. 13) ΛΕΠΡΑ — ΚΟΥΒΑ. 14) ΤΕΙ — ΝΤΟ. 15) ΣΦΑΓΗ — ΑΤΙ — ΣΚΑΡΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΘΕΡΟΣ — ΠΡΩ — ΚΑΛΟΣ. 2) ΚΕΑ — ΚΑΙ. 3) ΜΑΥΡΑ — ΣΗΠΙΑ. 4) ΛΠΙΔΟΡΟ. 5) ΣΚΑΛΑ — ΑΠΑΘΗ. 6) ΑΣΤΟΣ. 7) ΣΥΡΙΞ — ΤΕΛΕΙΑ. 8) ΜΑΡΑ. 9) Α-ΣΚΟΠΟ — ΡΙΜΙΝΙ. 10) ΣΚΙΑΙ. 11) ΣΑΠΟΝ — ΑΣΚΟΣ. 12) ΥΠΑΡΕΙΣ. 13) ΟΥΣΙΣ — ΠΑΥΛΑ. 14) ΤΟΜ — ΝΟΡ. 15) ΝΤΑΜΑ — ΑΔΩ — ΟΡΑΜΑ.

ΜΙΣΕΛΑ ΚΟΡΝΤΑΙ

1880

Μία περίεργη θεωρία

ALLA OF GREAT BRITAIN & IRELAND.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' ἄκραν ἀπόγν-
και κόσμος; Ὑπάρχει δικαιοσ

Ὁ γαμπρός: Ἀϊντε, βρὲ
παιδιά, νὰ γλυτώνουμε! Βάλτε
τὴν πόρτα!..

ΕΘΕΛ ΚΙΓΚ

Ἀμερικανισμός, ἐγκλήματα καὶ διαφθορά

μαλίκην. Κάτω κάτω (Έκείνη
πατο. Αύλαλα).
ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

σα στο καρροτσάκι... Παρόμοιο
πράγμα, χωρίς αμφιβολία, δεν θα
υπορούσε να γίνει σε κανένα άλλο
μέρος του κόσμου.

— Άστειεύεσαι; Νὰ τ' ἀφήσω τὸ βράδυ νὰ μοῦ τὸ τρακάρη κανένα τζίπ;...

— Παρακαλῶ, ἔχετε τὴ συγκατάθεσι τῶν νονέων
σας;...

THEORNTIAN TRAINER

10ον

Ο Πάωλ την ερωτεύθηκε τρελλά και ζήτησε πληροφορίες γι' αυτήν από τον Βωμπερτέν.

Δεν έκαμε άσχημη έκλογη του είπε εκείνος. Είπε πολύ όμορφη, από παλιά ναπολιτάνικη οικογένεια. Ή μητέρα της είχε Γαλλίδα. Ο Παππούς της Ζακ Ρεβέρν είχε τὰ γένια και πασιγνώστα σιδηρουργεία του Σαλαμπό... Μεγάλη περιουσία, όπως βλέπεις!

Μπορώ να σέ πάω στο σπίτι της μαρικής; Δέχεται πολλή κόσμο και δίνει περιφημίες γιορτές. Ή μαζί με τον πατέρα της. Άλλα ο Ρεβέρν δεν εμφανίζεται σχεδόν καθόλου στις δεξιώσεις της. Δεν του άρεσε η κοσμική κίνηση. Έγώ τον έχω ήδη δυο-τρεις φορές μόνο, και δεν του έχω μιλήσει ποτέ...

Όσο γιά την Άντριέν, δεν χρειάζεται να σου πω, ότι δεν είσαι ο πρώτος που ξετρελλάθηκε γι' αυτήν! Σου εύχομαι θερμά να ξετρελλάθης κι' αυτή γιά σένα. Έχει άκρη ως τώρα πολλές και χηλνυτές προτάσεις γάμου. Πιστεύω ότι η καρδιά της είναι ελεύθερη... Καλή επιτυχία φίλε μου!

Από τότε η ζωή του Πάωλ ήταν γεμάτη ταράχη και άνησυχία. Συλλογιζόταν διαρκώς στην Άντριέν. Βλέποντάς τον σέ τέτοια κατάσταση, η μητέρα του φαντάστηκε ότι είχε εξαγαυρίσει στο παλιό του σχέδιο κι' ότι ήθελε να το πραγματοποιήσει επί τέλους.

Όταν όμως του μίλησε σχετικώς, εκείνος την καθυσόχεσε, λέγοντάς της:

—Θέλεις να μάθεις γιατί φαίνομαι έτσι ταρκαμένος;... Γιατί είμαι ερωτευμένος τρελλά, και συγχρόνως δυστυχισμένος, γιατί εκείνη που άναψα δεν θα σκεφθώ ποτέ να με αγαπήσει!

—Είπε λοιπόν τόσο πολύ ώραία και πλουσία;

—Ω, καί! Πάρα πολύ! Κι' αν όμως άκόμη, δεν ήταν, δεν θα είχα και πάλι μεγάλες πιθανότητες επιτυχίας! Τι είμαι εγώ; Τίποτα. Δε έχω καν να της προσφέρω ένα δνομα. Πώς θα λέγονται η γυναίκα μου; Κυρία Πάωλ... Τι γελού!

—Μά στην εποχή μας, η καταγωγή ενός ανθρώπου δεν είναι πιά έμπόδιο στην εύτυχία του, όταν υπάρχει η αντίληψη, η τιμιότητα, ή καλωσύνη.

—Λόγια!... Λόγια, δλ' αυτά! Όταν όμως εθάνη κανείς στην πράξη...

—Είπες σ' αυτήν την κοπέλλα ότι την αγαπάς;

—Όχι. Νοιώθω τον έαυτό μου έμπρός της άδύνατο και άτολμο. Κάθε άπόφασί μου να μιλήσω διαλύεται μόλις με κυττάει!

—Αφού με να σε συμβούλευσα, παιδί μου, γρήγορα κι' έγω έλλοτε πολύ όμορφη, κι' όπέφερα από έρωτα. Έχω λοιπόν λίγη πείρα.

—Μίλησε, καλή μου! Η φωνή σου και τό χαμόγελό σου μου εναθύνουν κουράγιο.

—Τα έμπόδια που προσβλέπεις, θά προέρχονται πρό πάντων απ' την οικογένεια της κοπέρας, πρέπει ν' άποκτήσεις μία σύμμοχη: αυτήν την ίδια! Άν σ' αγαπά, θά σε βοηθήσει και θά σ' εναθύνει.

—Μά δεν έρω αν μ' αγαπάει...

—Ρώτησε την καρδιά της. Μίλησε της με ειλικρίνεια, και θά μάθεις.

—Κι' αν δεν μ' αγαπά;

—Τότε δεν βλέπω άλλο φάρμακο, παρά νάσθης να κλάψεις στην άγκαλιά μου!

—Θά άκολουθήσω τη συμβούλή σου. Θά ιδώ την Άντριέν, θά της μιλήσω και θά σου πω έπειτα τι μου άπάντησε.

Σέ λίγο καιρό η μαρκησία Τερρατσίνι — δηλαδή η Ματθίλδη Ριβερόν — διέφερε τις σάλες του μεγάρου της γιά μία φαντασμαγορική γιορτή, με φιλανθρωπικό σκοπό. Όλα τα είσθηρια είχαν εξαντληθί, γιατί έπρόκειτο να λαμπρύνουν τη γιορτή με τη συνεργασία τους όλοι οι μεγαλείτεροι καλλιτέχνες τας φάτσας.

Ο Βωμπερτέν φρόντισε να εξασφαλίσει ένα είσιτήριο γιά τον άγαπητό του φίλο, τον Πάωλ,

ό οποίος τον εύχαρίστησε με δάκρυα στα μάτια...

—Μου φαίνεται ότι είσαι τσιμπημένος στα σοδορά! του είπε χοντρογύλατος εκείνος. Κύτταξε να κερδίσεις τη μάχη!

Ο Πάωλ παρουσάζονταν πάντα στον κόσμο με τό επίθετο της επαράφρας: ο του: Πάωλ Μιράντ. Έτσι τον συνέστησε ο Βωμπερτέν στον Ριβερόν.

Ο έργοστασιάρχης ήταν πολύ άλλαγμένος. Είχε καταστήσει ένας γεροντάκος καμπύρης, γλωμός κι' άσθενικός, με κάτασπρα μαλλιά και γένια. Ήταν 65 ετών, κι' όμως φαίνονταν 80. Άσπρόστομα έκφραστικά του μάτια είχαν διατηρήσει τη ζωηρότητά τους, κι' ύπήρχε άκόμη στη ματιά του, σαν άλλοτε, γλύκα, καλωσύνη και σταθερότης μαζί.

Η Ματθίλδη άπέναντίς είχε μείνει νέα. Ήταν ήταν συνομήλικη με την Άλμπιν, φαίνονταν σαν να είχε τὰ μισά χρόνια της άλλης.

Ήταν κομψή, εύλογη, δίχως καμιά ρυτίδα, όμορφη σαν την κόρη της. Άσπρόστομα δέν τραβούσε τόσο τη συμπάθεια όσο ο γέρος πατέρας της. Η άνάμνησι του Γκασιάρ δεν είχε άσυστή στην ψυχή της, κι' ο φόνος του είχε γεννησει μέσα της ένα μίσος άδυσώπητο έναντιον της άγνωστης αντίχλησής της, που δεν είχε μάθει ποτέ τό όνομά της.

Ο Ριβερόν είχε κρατήσει πάντα τό μουσικό της Άλμπιν, παρ' όσες τις παρακλήσεις και τις φοβέρες της κόρης του. Δεν είχε τί τίποτε, γιάτι δεν ήθελε να την παραδώσει στην έκδίκησι της Ματθίλδης και στη Δικαιοσύνη, ή όποια θά την τιμωρούσε και μετά 25 άκόμη χρόνια.

Η Ματθίλδη τό είχε δηλώσει: Δεν θά διόταζε να θυσιάσει την κοινωνική της θέσι, θά άδιαφορούσε γιά τό σκάνδαλο, προκειμένου να ίκανοποιήσει τό μίσος της! Αυτή ή συγχής τρυκμιά της ψυχής της είχε κάμει τὰ μάτια της κάπως τραχεία.

Τό παιδί του Γκασιάρ είχε πεθάνει στον τοκετό, στην Ίταλία. Ο μαρκήσιος Τερρατσίνι, φτωχός άριστοκράτης, θαιμωμένος από την όμορφιά και τὰ πλούτη της Ματθίλδης, είχε παραλέψει τό περασμένο σφάλμα της και της είχε δώσει τό όνομά του. Έπειτα από μερικά χρόνια, είχαν έγκατασταθί στο Παρίσι, όπου είχε γεννηθί η Άντριέν.

Ανάμεσα στις κοσμικές καλλονές, που στόλιζαν τη γιορτή ο Πάωλ δεν άναζητούσε παρά ένα μόνο πρόσωπο: της άγαπημένης του. Την είδε, την πλησίασε. Εκείνη του χονογέλασε. Της ζήτησε ένα βύζα. Εκείνη άκούμπησε στο μπράτσο του, γιά να πάη μαζί του ως τό σολόνι του χορού.

Ο νέος ήταν χλωμός και κατασυγκινημένος. Η καρδιά του χτυπούσε άτακτα. Πηνόγαντα, δεν έβλεπε καθαρά, σκόνταβε πάνω σ' άλλα ζευγάρια.

Δεν έσκόπευε να πη έαφνικά στην κοπέλλα ότι την άναψωσε να την τασέρη να την αγαπήσει.

Η ΔΙΚΗ ΕΝΟΣ ΦΕΛΛΑΧΟΥ

Τό μαρτύριο ενός δικαστού

Πρό μινός στην Παλαιστήν δικαστή, κε ένας γνραιός φελλάχος, μαζί με μερικούς συντροφούς του, Κατηγόρου, ρουόντο ότι είχαν λεηλατήσει τὰ σπιτία μερικών Έβραίων. Η διαδικασία ήταν ιδιόρρυθμη και έτελιόθηκε ως έξης:

ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Πώς λέγεσαι;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Χάτζη Μωχαμέτ Μπιν Ταουφίκ, Άμνέμ Άς Άζίζ Ραχμάν!

ΔΙΚ.: Πόσων χρονών είσαι;

ΚΑΤ.: Τό περασμένο καλοκαίρι ο γόρασα γιά έβδομη φορά ένα άμπα στην ζωή μου! (Ο φελλάχος κυρικός φορεί τον άμπα) του δέκα χρόνια (περίπου).

ΔΙΚ.: Πού κάθεται;

ΚΑΤ.: Στο σπιτί του άδελφού μου ο Άλλάχ να μακραίνει τις μέρες του.

ΔΙΚ.: Και πού κάθεται ο άδελφός σου;

ΚΑΤ.: Μά τον Άλλάχ, στο ίδιο σπιτί που κάθεται κι' εγώ.

ΔΙΚ.: Και ποιος άλλος κάθεται άκμα στο σπιτί αυτό;

ΚΑΤ.: Μία γυναίκα, πού ο Άλλάχ ν' συνχωρέσει τις άμαρτίες της!

ΔΙΚ.: Και με ποίον είναι παντρεμένη αυτή ή γυναίκα;

ΚΑΤ.: Με έναν άντρα, δικαστή μου.

ΔΙΚ.: Γιά πές μου, πού να πάρη, διάβολος, πόσο μακριά είναι τό σπιτί σας από τό ύποστατικό πού κατακλάψατε;

ΚΑΤ.: Πρέπει να άδείσους κανείς έ έπαισιμότητα γιά να φτάσει εκεί.

ΔΙΚ.: Έκλεψες και σ;

ΚΑΤ.: Όσοικά. Άφου όλοι έπαιρναν γιάτι να μην πάρω κι' εγώ, δικαστή μου;

Ο Άγγλος δικαστής έκοντας ύπ' ό ψιν τη μεγάλη ηλικία του κατηγόρου μένου, τον καταδικασε σέ μικρή σκετικώς φυλάκιση.

μη να κοκκινίση. Ήθελε να εξηγηθί πρώτα μαζί της με ειλικρίνεια.

Είχε την έλπίδα ότι θά τον άκουγε ως τό τέλος. Είχε πιστέψει ότι της άρεσε, τις λίγες φορές πού την είχε ιδί. Άπ' τό σημείο όμως αυτό ως τον έρωτα ή άπόστασις είχε πολύ μεγάλη...

Ο Βωμπερτέν τούς είδε να περνούν, χαμόγελας και σκέφθηκε:

«Ή σκηή άρχισε. Ποιά θά είναι τό τέλος;»

Η Άντριέν και ο Πάωλ κουβέντιαζαν σιγανά, με κοιμένες φράσεις. Τώρα πιά δεν ήταν χλωμοί, άλλα κατακόκκινοι. Τά χείλη τους είχαν στεγνώσει. Η δυνατή συγκίνηση πού ένοιωθαν, τούς έκανε να σωπαίνουν κάθε τόσο.

Έπειτα χωρίσθηκαν. Όταν ο Βωμπερτέν άναζήτησε τον Πάωλ, δεν τον βρήκε πούθενά.

Ένας φίλος του πού είπε ότι τον είχε ιδί καθισμένο σ' μία μοναχική άκρη του κήπου κι' ότι του είχε φανί ή έκλαιγε, με τό πρόσπο μέσα στα χέρια του.

«Φαίνεται ότι τον άπέλιψε ή Άντριέν! — συλλογίσθηκε ο Βωμπερτέν. — Καύμένο παιδί! Έπρεπε να τό περιμένω... Πολύ δύσκολη ώστόσο, αυτή ή δεσποινίς!»

Άφου έψαξε μάτια να έπιά ή Άντριέν, έφυγε επί τέλους απ' τη γιορτή, μαζί με μερικούς φίλους. Καθώς έμπαιναν σ' ένα καμπαρέ, είδαν να περνά απ' τό δρόμο ένας νέος, πού περπατούσε με τό κεφάλι σκυρτό, τρεκλίζοντας και παραμυλώντας. Ήταν ο Πάωλ. Ο Βωμπερτέν τον τραβήξε μαζί τους. Εκείνος δεν άκούούσε, μηχανικά. Καί βρέθηκε σ' ένα ι-διαίτερο σαλονάκι, κομψό και κατάφωτο.

Τότε μόνο είδαν οι φίλοι του ότι τό πρόσπο του δεν ήταν θλιμμένο, άλλα άκτινω-βολούσο από άνεπιτήρητη άνησυχία. Χαμογελούσε έλαφρά, άπομονωμένος άκόμα από τό περιβάλλον, παρακοιλούσοντας κάποια κρυφή του σκέψη, κάποια άνάμνησι μεθυστική...

Ο Βωμπερτέν τον έβλεπε να καθίση σ' ένα καναπέ και τού είπε ιδιαιτέρως, σφληγνώντας του τό χέρι:

—Μά τρελλάθηκες λοιπόν Πάωλ;... Σέ είδαν προηγουμένως να κλάεις, στον κήπο της μαρκησίας. Έπειτα σέ βρήκαμε στο δρόμο να περπατάς σαν αυτόματο. Τώρα με κυττάζεις σαν να μη με άναγνωρίζεις... Καταλαβαίνω!

Η ώραία Άντριέν σού φέρθηκε σκληρά, δεν σου άφισε καμιά έλπίδα, και σ' πήγες τὰ μέθυσε κάπου, γιά να ξεχάσεις τον πόνο σου.

—Πόσο γελίσαι, άγαπητή μου φίλε!... άπάντησε ο νέος, χαμογελώντας πάντα. Δεν είμαι μεθυσμένος. Είμαι τρελλός ίσως... τρελλός από χαρά!

—Μπάρ, Άντριέν, σ' άγαπάει; Σο τό είπες; —Ναι, καί! Μ' άγαπάει άμέσως, απ' την πρώτη μέρα, όπως κι' εγώ αὐτήν! Όταν της τὰ έμολόγησα όλα, τη φτώχεια μου, την καταγωγή μου, είδα απ' τὰ μάτια της ότι, αντί να ψυχρανόη μ' άγαπούσε άκόμη περισσότερο!

Δεν έχω δικη λοιπόν να τρελλάθω; —Ναι φίλε μου! Άφισε ελεύθερο να ξεχυθί ότι έχεις στην καρδιά σου. Πές μου όλες τις άνοησίες πού θά σου κατεβούν στο μυαλό!

Ο Πάωλ διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια, ότι είχε συμβεί με την Άντριέν. Θά έμενε άδέχα-στη πάντα στη ζωή του ή πρώτη αυτή έκμυστήρευσις!...

Παρ' όλη την εύθυμία πού προσπάθησε να δείξη, ο Πάωλ δεν άπόρριψε να μείνει πολλή ώρα μαζί με τούς φίλους του. Τό μυαλό του ήταν πολύ άποροφωμένο απ' την άπόροπτη εύτυχία του. Βγήκε γρήγορα απ' τό καμπαρέ και πήγε πεζός ως τό σπιτί της Άλμπιν. Είχε άνάγκη να κινήθ. ν' άναπνεύσει καθαρό αέρα, γιά να ήσυχάσει κάπως ο περτωτός της ψυχής του και να τακτοποιηθούν οι σκέψεις του.

Η Άλμπιν ήξερε ότι έπρόκειτο την ήμέρα αυτή να μιλήσει ο γιούς της στην Άντριέν. Παρ' όλη τη μητρική περηφάνεια της γιά τὰ χαρίσματα του Πάωλ, φοβόταν στο βάθος της καρδιάς της, έτρεμε μπήκος ή νέα τον άπελτί-ση με μία άπάντησι ψυχρή κι' άγέρωχη. Όταν άκούσε τὰ βήματά του στη σκάλα, έτρεξε να τού άνοιξη και τον κυττάζε με άγωνία. Εκείνος χαμογελούσε. Τά μάτια του έλαμπαν από εύτυχία.

Η μητέρα δεν είπε λόγια περιττά. Άνοιξε μόνο την άγκαλιά της κι' ο νέος έπεσε μέσα, μουρμουρίζοντας:

—Μ' άγαπάει!... Καταλαβαίνεις; Μ' αγαπάει!

Κάθονταν στον καναπέ, πιασμένοι απ' τό χέρι. Η Άλμπιν, σκυμμένη πρὸς τό γιό της, προσπαθούσε να μαντέψη κάθε λέξι του, πρὶν άκούη την προφορά... Όταν ο νέος τρελίσ-ωσε τη δύνμη του, τού είπε:

—Είχα δικη όπως βλέπεις. Έκαμες πολύ καλά πού μιλήσεις. Κέρδισες πιά τη σύμμοχό σου. Μπορείς να την ζητήσεις άφοβα απ' τούς γονείς της. Πρέπει να ξεκαθαρίσεις άμέσως την κατάσταση, να μάθεις τις διαθέσεις της μητέρας της.

—Άλλοιμονο! Φοδούμαι μπήκος ή χαρά μου διαρκεί πολλή λίγο... Άπ' όσα μου είπε ή Άντριέν γιά τη μαρκησία, κι' απ' τις δικές μου παρατηρήσεις, πιστεύω ότι θά χτυπήσουμε

σέ πιά θέλωσι άόλογιστη, σέ μία προαυτή επι-σως...

—Θά πάμε αύριο, μαζί να μιλήσουμε σ' αὐτή τη μαρκησία. Θέλεις;

—Ναι, ναι, αύριο!

Ο Πάωλ δεν κοιμήθηκε καθόλου, τη νύχτα αὐτή. Σηκώθηκε απ' τὰ ζιμωρόματα. Η Άλμπιν παράγγειλε ότι δεν θά πήγαινε στο μ-διωστράδικο. Περιέμεναν κι' οι δυο με άνυπομονησία να φτάση τό άπόγευμα. Επί τέλους, ξεκίνησαν.

Ήταν κατάχλωμοι, συγκινημένοι. Τώρα πού πλησίαζε ή άποφασιστική στιγμή, έδλεπαν άπειρα έμπόδια και συλλογιζόντουσαν, καθένος ιδιαιτέρως, ότι τό διάδημά τους δεν είχε καμιά πιθανότητα επιτυχίας. Εκείνο πού είχαν νομίσαι άπλό, τούς φαίνονταν τώρα μεγάλο, τεράστιο!

Καθώς περνούσαν τον κήπο του μεγάρου, ο Πάωλ σήκωσε μηχανικά τὰ μάτια του. Ένα πα-ράθυρο τού έπάνω πατώματος μισοάνοιξε, και φάνηκε ένα κοριτσάκιό προσαράκι, με ξανθά μαλλιά και βαθιά μάτια, πού χαμογελούσε με άγάπη στο νέο. Έπειτα τό παράθυρο ξανά-κλείσε, ή άγγελική όπτασία χάθηκε.

—Αὐτή είναι, καλή μου μητέρα! είπε ο Πάωλ. Μάς είδε, κατάλαβε... Περιμένει κι' έλπίζει... Τώρα είμαι ίκανός να πάω στην άκρη του κόσμου!

—Κουράγιο, παιδί μου, κουράγιο! άπάντησε ή Άλμπιν.

Ο νέος έδωσε την κάρτα του στον καμα-ριέρο πού τούς ύποδέχθηκε, και ζήτησε να μιλήσει με τη μαρκησία. Όταν διάβασε ή Ματθίλδη τό όνομά του, ή πρώτη σκέψη της ήταν ν' άπάντηρη ότι δεν δεχόταν. Είχε γνωρίσει τον Πάωλ. Της τον είχε συστήσει ο Βωμπερτέν. Άλλά της ήταν τελείως άδιάφορος. Καί σήμε-ρα ειδικώς, έπιθυμούσε να μείνη μόνη, γιά να ξεκουρασθί απ' τη βραδυνή γιορτή.

Τη στιγμή εκείνη όμως, μπήκε ή Άντριέν και της είπε σιγανά:

—Σας παρακαλώ, μητέρα μου, δεχθήτε τον! Έχει να σας μιλήσει γιά κάτι σπουδαίο... πού θα σας τό έλεγα εγώ πρώτη, αν δεν έρχόταν αύτός!

—Τι ένοείται; ρώτησε με άπορία ή μαρκη-σία.

—Τόν έγαπα! άπάντησε άπλά ή κοπέλλα. Η Ματθίλδη άνασκήρτισε και διάταξε τόν καμαριέρο να φέρη μέσα τον Πάωλ.

—Θά μου εξηγήσεις τί σημαίνει αυτό; είπε έπειτα ξερά στην κόρη της.

—Είπε άπλούστατο, μητέρα. Γνώρισα τον κ. Πάωλ Μιράντ. Μ' άγαπά και τον άγαπώ.

—Εται, έ; Κι' έρχεται τώρα να ζητήσει τό χέρι σου;

—Ναι, μαμά. Μαζί με την παραμιά του... Αυτή είναι όλη ή οικογένειά του, γιάτι δεν έ-γνωρίσει ποτέ τούς γονείς του. Αυτή τον άνέ-δρεψε και τον έμόρφωσε, με χίλιες θυσίες.

—Φαίνεται ότι έφείρε όλη τη ζωή του!... Και τί δουλειά κάνει αύτός ο κύριος;

—Είπε δικηγόρος.

—Πιστεύω να είναι πολύ πλούσιος, έφ' όσον ζητεί τό χέρι μίας κοπέλλας πού παίρνει πρὶκα πολλά εκατομμύρια!

—Είπε φτωχός μητέρα!

Η Ματθίλδη έμεινε αλλογιόμενη κυττάζον-τας στα μάτια την κόρη της. Έπειτα της εί-πε:

—Πολύ καλά. Πήγαινε τώρα στο δωμάτιό σου...

Πρὶν περάσει τό κατώφι της πόρτας, ή κο-πέλλα γύρισε και έβλεπε τὰ χέρια της ίκευτο-νικά.

Μόλις είχε βγί, παρουσιάσθηκαν ο Πάωλ και ή Άλμπιν. Ο νέος ύποκλήθηκε βαθεία και εί-πε με άξιοπρέπεια και συγκίνηση:

—Τό διάδημά μας, κυρία, είναι ίσως λίγο παράτυπο. Θά με συγχωρήσετε όμως, όταν μά-θετε ότι δεν έχω γονείς ή συγγενείς κι' ότι τό πρόσωπο πού ενδιαφέρεται πιά πολύ γιά μένα, είναι ή παραμιά μου. Αυτή με μεγάλω-σε, και την θεωρώ σαν μητέρα μου.

—Μιλήστε, κύριε πρόφερε λακωνικά ή Ματθίλδη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Αυρικά ποιήματα

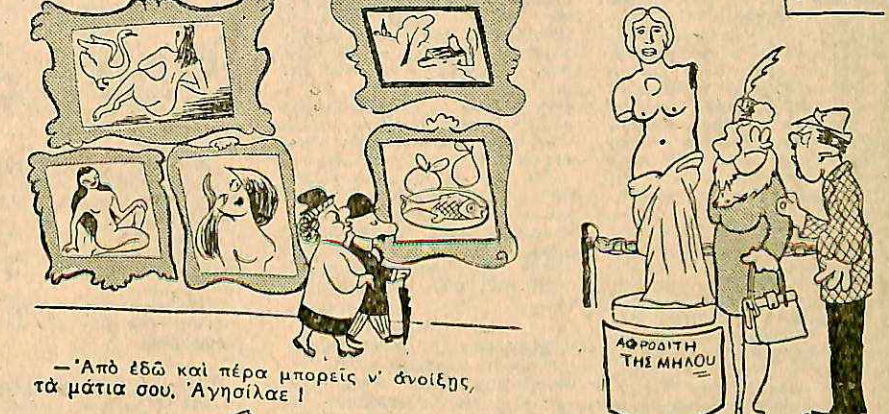
ΕΝΤΟΣ ΣΟΥ

Τι κι' αν τὰ μάτια σου τὰ δυο κυττάζουν (φλογερά κι' άλόγιαστα τὰ χείλη σου τό σ' άγαπώ) (φελλίζουν; όμως ψυχή στα στήθεα σου δεν κρύβεις, συμ- (φορά! και τό μεγάλο έρωτα τὰ πάθη δεν σ' άγγί- (ζουν). Γιά τούτο, μ' ένα μου φίλ μακρόσυρτο, γλυκό, απ' την ψυχή μου βάθλα σε σένα να χαρίσω ένα κομμάτι τρυφερό σαν δώρο θεϊκό και της άγάπης την πνοή έντός σου να φυσήσω.

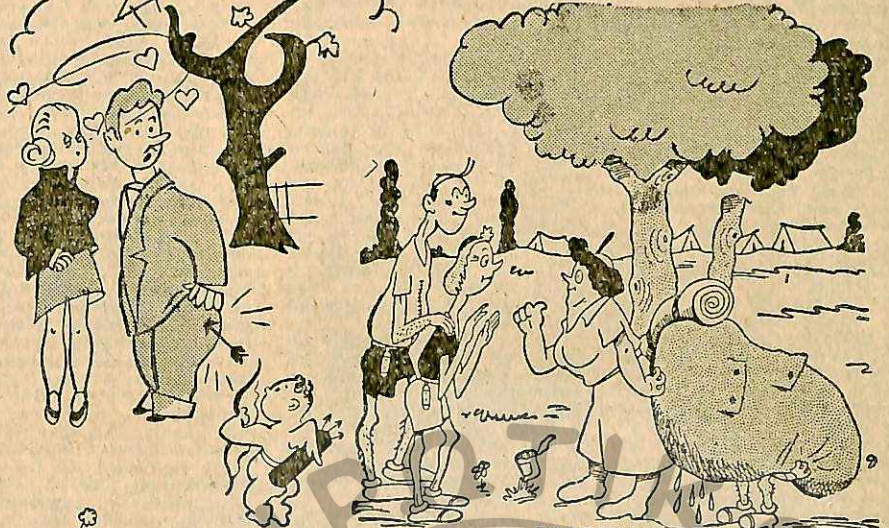
ΚΟΡΙΝΑ ΒΟΝΙΑΝΑΚΗ - ΣΕΜΠΟΥ

Η Ξένη Τελοιογραφία

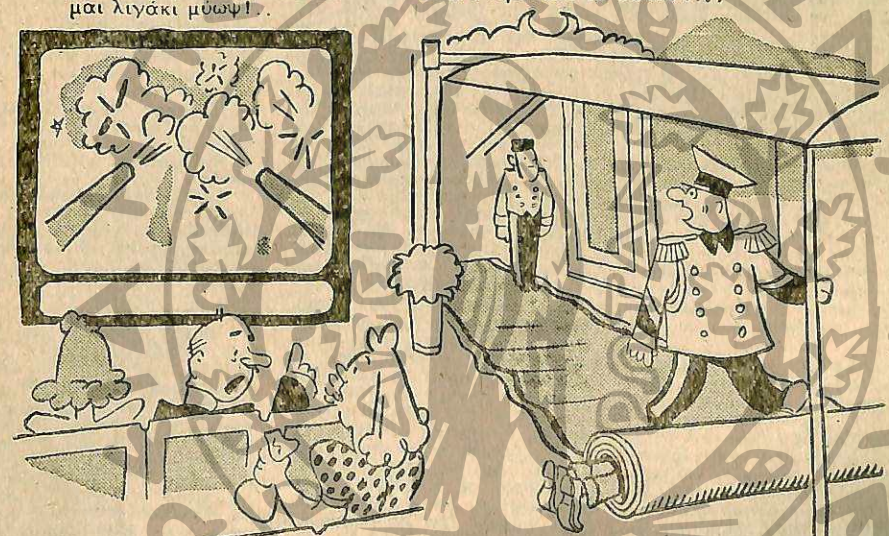
ΕΞΟΔΟΣ

—Από εδώ και πέρα μπορείς ν' άνοιξης, τὰ μάτια σου. Άγνησίλαε!

—Μα πού είναι ο άνδρας σας; —Εδώ! Κρατάει τό σακί!...

—Τώρα πού άρχισε ο βομβαρ- (δισμός μπορείτε να σπάνετε τὰ (φυστικά σας, χωρίς να ένοχηίτε (κανένα!... —Είμαι περίεργος να δώ τι (γίνηκε ο άλλος από χθες τό (βραδί!...

Θρύλοι και παραδόσεις

ΤΟ ΦΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Στά τέλη του 14ου αιώνα όταν δόθηκε της Βενετίας ήταν ο Ανδρέας Κονταρίνι, ζούσαν εκεί ένας φάρας, που μόνον του περιουσία είχε, τη βάρκα του και την κόρη του, την 'Ανουντσιάτα. Ένα ωραιότατο κορίτσι, δεκαέξη χρόνων, με πυκνά μαύρα μαλλιά και γλυκά φαινεύα μάτια. Η κόρη αυτή είχε απομείνει στον φάρα από την πολυπληθή οικογένειά του. Και φανταζόσαστε βέβαια πόσο αγαπούσε την κορούλα του, που του την άφησε ο θεός για να τον παρηγορή στα γεράματα του.

Η 'Ανουντσιάτα ήταν ένα από τα ωραιότερα κορίτσια της Βενετίας. Όταν συνώδευε το βράδυ τον πατέρα της στη βάρκα του, όσοι την έβλεπαν, την έπαιναν για θεά της θάλασσας. 'Η αγάπη που ανάβει τόσο εύκολα κάτω από τον ούρανο της Βενετίας πληγώνει και την καρδιά της 'Ανουντσιάτας. 'Αλλά η ώρα της κοπέλας, αντί να χαρίση την καρδιά της σ' έναν απ' τους πλούσιους ευπατριδές, που την πολιορκούσαν από καιρό, μαγεμένοι από την ωμορφιά της, προτίμησε ένα παλληκάρι της τάξεώς της, είκοσιεπτάχρονών χρόνων, τον Τονίνο.

Ο Τονίνο ήταν ψωμάς. 'Η άρρενωπη ωμορφιά του κι η σωματική δύναμή του έκαναν πολλές πατρικές να του ρίχνουν γλυκά βλέμματα. Μα και η τιμιότητάς κι η εργατικότητα του έκαναν πολλές οικογένειες, που είχαν κορίτσια της παντρείας, να τον δνειροπολούν για γαμπρό.

Οι άρραβάνες του με την 'Ανουντσιάτα είχαν γίνει προ ενός μηνός. Την παραμονή της ημέρας των γάμων τους, ο γέρο φάρας έβγαλε περίπατο τους δύο άρραβανισμένους με τη βάρκα του. 'Η νύχτα ήταν ωραία, γεμάτη άρώματα. Η 'Ανουντσιάτα είχε νύφει το κεφάλι της στον ώμο του Τονίνο κι έμεινε σ' αυτή τη στάση, με μισόκλειστα μάτια, χωρίς να ληή τίποτα. Μία γλυκειά συγκίνηση τους είχε καταλάβει και τους δύο.

Ο εύτυχισμένος πατέρας τους έριχνε κάπου-κάπου κανένα βλέμμα και το πρόσωπό του έκαιπε ολόκληρο από χαρά.

'Αλλά η ώρα είχε περάσει κι οι άρραβανισμένοι έπρεπε να χωριστούν. 'Ηταν η τελευταία βράδυά που θα περνούσαν ο ένας μακριά από τον άλλο. 'Από την άλλη μέρα θα ήταν ενωμένοι για όλη τους τη ζωή και τίποτα πια δεν θα μπορούσε να τους χωρίσει. Ο φάρας αποδέχασε το γαμπρό του στην προκυμιά της Πια-τελευταία άγκυρά στο μέτωπο της νύφης της, παραμακρυνόντων σιγά-σιγά και τι του.

Περπατούσε τραγουδώντας, μεθυσμένος σχεδόν από ευστυχία, χωρίς να βλέπει γύρω του. Οι δρόμοι ήταν σκοτεινοί εκείνη την ώρα. Σε μία στιγμή, τὰ βλέμματά του έπεσαν καταγής κι είδε κάτι να γυαλίζει. 'Εσκυψε, περίεργος. 'Ηταν ένα καινούργιο σιλιέτο. Τό πήρε, κτύπησε δεξιά κι αριστερά του, ψυχρή ζωντανή δεν φαινόταν.

'Εβαλε το σιλιέτο στη ζώνη του και συνέχισε το δρόμο του. Δεν άντελλήθη ο δυστυχισμένος ότι, λίγα μέτρα παραπέρα ήταν ξεπλυμένο κανένα ένα φάρα. 'Ηταν τότε

σερές αστυνομικοί έψαχναν να βρουν το δολοφόνο...

'Εξαφνα άκουσε πίσω του θρόρυό βημάτων. Το φως ενός φαναριού έπεσε στο πρόσωπό του και δυό γερά χέρια τον άρραξαν. 'Ησαν οι αστυνομικοί που τον έπιασαν ως δράστη του φόνου. Τού κάκου διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας ότι ήταν άθώος... Το ματωμένο σιλιέτο, που βρέθηκε πάνω του ήταν δυστυχώς η καταστροφή του.

Ο Τονίνο, που πρό όλης της ώρας ήταν γεμάτος ελπίδες για το μέλλον, νόμιζε ότι ήταν θύμα ενός τρομερού έγκληματος, όταν είδε τη βαρεία πόρτα της φυλακής να κλείει πίσω του, σαν επιτάφια πλάκα...

Ξημέρωσε η άλλη μέρα. Μια μέρα ανοιξιάτικη. Η 'Ανουντσιάτα ήταν στολιωμένη για το γάμο, κι άναμεσα στις φίλες της περίμενε το μνηστήρα της με γλυκό γυτοκαρδί. 'Αλλά η ώρα περνούσε κι ο Τονίνο δεν φαινόταν. 'Αρχισαν ν' ανησυχούν. Μήπως τον συνέεη τίποτα; Τά πρόσωπα των καλεσμένων σκυθρώπαζαν.

Τέλος, ο φάρας αποφάσισε να στείλει έναν μικρό στο σπίτι του Τονίνο, για να μάθει τι γίνεται. 'Όταν ο μικρός πήγε εκεί, είδε πολλούς γείτονες συγκεντρωμένους έξω από το σπίτι του νεαρού φούρναρα. 'Ανησυχούσαν κι εκείνοι για την εξαφάνισή του Τονίνο. Συγχρόνως συζητούσαν για το νυκτερινό φόνο και τη σύλληψη του δράστου, του οποίου το όνομα έτρεπτο μυστικό...

Ο μικρός γύρισε στο σπίτι της νύφης και διηγήθηκε τα όσα άκουσε.

'Ενα τρομερό προαίσθημα καταλάβει την 'Ανουντσιάτα. 'Όπως έμαθε, ο δολοφόνος συνελήθη στο δρόμο, απ' τον οποίο έπρεπε να είχε περάσει ο Τονίνο για να πάει στο σπίτι του και την ώρα ακριβώς, που αποχωρήθηκαν, ύστερ' από τον περίπατο που έκαναν με τη βάρκα...

'Ετρεξε άμέσως στις φυλακές. Οι φύλακες συγκινήθηκαν από τα δάκρυά της και της είπαν τ' όνομα του συλληφθέντος. 'Αλλοίμονο! Βγήκε αληθινό το θλιβερό προαίσθημά της. Ο κρατούμενος ήταν ο Τονίνο της, που τον είχαν πιάσει άδικα. Ναί, δεν της έμεινε η παραμικρή αμφιβολία, ότι ο Τονίνο ήταν άθώος. Τού κάκου όμως θερμοπαρακάλεσε ν' αφήσουν έλευθερο τον μνηστήρα της! 'Αγνούσε η αιούρη, ότι όποιος περνούσε την πόρτα των φυλακών, δεν ξανάγαινε από μέσα, παρά τη νύχτα, νεκρός, με το άπαιστο φως ενός κόκκινου φαναριού για να ρίξουν το πτώμα του στο κανάλι 'Αρφάνο!

'Από την ημέρα εκείνη, θανάσιμη μελαγχολία κατέλαβε την 'Ανουντσιάτα. Δεν ξανακούστηκαν το γέλιο και το τραγούδι της. Τά ρόδα του προσώπου της είχαν μαραζή. Τά μάτια της μονάχα εξαίμια, τόσο δεν έχασε ακόμα κάθε ελπίδα. Δεν ήταν δυνατόν ν' απαιτηθούν οι δικαστές... Θ' αναγγέλιζαν ότι ο Τονίνο δεν ήταν ένοχος, ότι δεν μπορούσε να εινε ένοχος, και θα τον άφηναν έλευθερο, και θα τον ξανάβιαν, για να κάνουν τους γάμους τους.

'Εφτασε, τέλος, η μοιραία ημέρα της δίκες. Η μοιραία ημέρα της δίκες. Ποιος θα μπορούσε ν' αναγγέλιζε ότι ο Τονίνο σκότωσε τον φάρα?

Ποιος θα μπορούσε ν' αναγγέλιζε ότι ο Τονίνο σκότωσε τον φάρα?

Ποιος θα μπορούσε ν' αναγγέλιζε ότι ο Τονίνο σκότωσε τον φάρα?

πρώτω του έντρομου και σκελετωμένου ανθρώπου που παρουσιάστηκε στην αίθουσα του συμβουλίου: 'Η διαδικασία δεν κράτησε πολύ. 'Υπήρχαν σοβαρές αποδείξεις για την ένοχη του Τονίνο: το σιλιέτο. Κι ο άθώος νέος καταδικάσθηκε σε θάνατο!

'Όταν η 'Ανουντσιάτα έμαθε την απόφαση του δικαστηρίου, τά ώραία μεγάλα μάτια της — που δεν μπορούσαν πια να κλάψουν, γιατί δεν τους έμειναν δάκρυα — μεγάλωσαν περισσότερο κι άρχισε να γελά.

Είχε τρελλαθεί! Παραφρόνησε και δεν πίστευε τώρα στη δυστυχία της. Νόμιζε πως ο Τονίνο δεν έπρόκειτο να πεθάνει, πως θα γυρζε κοντά της!

'Αιούρη 'Ανουντσιάτα!... Γοητούσε από το πρωί ως το βράδυ στη Βενετία, μοιράζοντας λουλούδια σ' όποιον συναντούσε στο δρόμο της, για να την ράνουν μ' αυτά, όταν θα έκανε τους γάμους της με τον Τονίνο...

Ο Τονίνο έλεγε, είχε πάει ταξείδι. Μα δεν θ' άργοσε να γυρίσει.

Κάμποσα χρόνια ύστερ' από την δίκη του νεαρού ψωμά, συνελήθη στη Βενετία ένας τρομερός κακούργος, που είχε διαπράξει πολλά εγκλήματα.

Ο κακούργος αυτός φάνηκε θρασυς πρό του δικαστηρίου. 'Αφού άμολόγησε με μεγάλη απόδειξη όλους τους φόνους του, έπεσε επί θ' αποκάλυψε κι έναν άλλο, σοβαρότερο, που είχε τοίχο το χαρακτηριστικό ότι θα εξέθετε τους δικαστές. Βαθεία σιωπή βασίλευε τότε στην αίθουσα του δικαστηρίου. Ο κόσμος περίμενε ν' άγώνισι απ' έξω, για να μάθει το τρομερό έγκλημα του κακούργου.

Ο κατηγορούμενος εκμυστηρεύθηκε, ότι αυτός ήταν ο δράστης του φόνου, για τον οποίο καταδικάσθηκε και θανατώθηκε ένας άθώος, ο Τονίνο! 'Η αποκάλυψη αυτή προέγνε καταπληκτική αίσθησι... Οι δικαστές, που υπέπεσαν στο ασυγκρότητο παράπτωμα, να καταδικάσουν ένα άθώο, παραπέμφθηκαν στο Συμβούλιο των Τριών, που τους καταδίκασε κι αυτούς σε θάνατο.

Οι περιουσίες των δικαστών δημεύθηκαν, για να τεληται κάθε χρόνο ένα μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του θύματος των, του άτυχου Τονίνο.

Κι από τότε, σ' όλα τα δικαστήρια παρίστατο ένας ειδικός άνωτερος δικαστής. 'Εργο του ήταν ν' ανακαλύπτει μήπως ο κατηγορούμενος ήταν άθώος, χωρίς να υπολή νά αποδείξει την αβυσσότητά του. Κι αν του έμεινε καμιά αμφιβολία, σπυρόνταν κι έλεγε στους δικαστές:

— Θυμηθείτε το φουρνάρό-πουλο!

Και γινόταν τότε ανάθεωρηση της δίκης για να εξετασθούν καλύτερα τά στοιχεία για την ένοχη του κατηγορουμένου...

A. NTE ΛΕΤΡ

Τό «δάσος της νίκης»

Καθένας από τους 'Αμερικανούς στρατιώτες, που υπηρέτησαν στον πόλεμο, θα φτεψή από ένα δέντρο της προτιμίας τους στην πολιτεία του Μισσούρι. Μία μετ'άλλη πλάκα πάνω σ' αυτό το δέντρο θα αναφέρει το όνομα, τη μονάδα που υπηρέτησε και τη διεύθυνση εκείνου που το έφύτεψε. Για κείνους που σκοτώθηκαν θα φυτευθούν δένδρα ά-εθελή. 'Ετσι θα αποτελεσθή ένα γιγαντιαίο δάσος της νίκης που θα διακονήσει τή δόξα του αμερικανικού στρατού.

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΕΝΤΙΝΑ

Κάτι που μοιάζει με παρκμυθί

Εξω απ' τη Γρενάδα της 'Ισπανίας, στις σπηλιές των άσπρων βράχων του 'Αλμπαϊόν, κατοικεί μία ολόκληρη γραφική φυλή ταγγάνων. Οι σύγχρονοι αυτοί τρωγλοδυτίη περνούν τον καιρό τους με άγριους χορούς, με φόνους από έρωτα ή από εκδικήσι και... με ληστείες των άσπυλλογιστών περαστικών! 'Αποτελούν μία έντελως χωριστή φυλή. Μιλούν μία γλώσσα δική τους.

Οι σπηλιές τους δεν έχουν κομψιμού. 'Ανάμεσα σ' αυτούς όμως, αποτελεί χτυπητή εξαίρεσι η σπηλιά της διάσημης ταγγάνας χορεύτριας Λόλας Μεντίνα. Είναι ένας αλλόκοτος συνδυασμός δύο κόσμων. 'Αποτελείται από έξη δωμάτια, με όμορφες θολωτές, απ' τις οποίες κρέμονται κρυοτάλλια πολυέλαια. Τοίχοι, δάπεδο και ταβάνι ά-ποτελούνται από ένα άσπρο και μαλακό άσβεστόλιθο, είδος κίμωλιας. Στο σαλόνι υπάρχουν ένα κόκκινο μεταξωτό ντιβάνι, άφθονα καλιά και ηλεκτρικές λάμπες — γιατί η σπηλιά έχει ηλεκτροφωτισμό, καθώς και τηλεφώνω! Μέσα σ' αυτό το πολυτελές περιβάλλον, η Λόλα κι οι φίλοι της κυκλοφορούν ευ-πόλυτοι, καντιζώντας αδιάκοπα κι ά-νάσθοντας τα ταίρια τους με μοντέρνους άναπητές...

Η σπηλιά της Λόλας Μεντίνα βρίσκεται σ' ένα λόφο, λίγο παράμερα απ' το δρόμο που ακολουθούν οι περιηγητές που επισκεπτόνται το 'Αλμπαϊόν. Είναι τρέλλα να ριψοκινδυνεύσει κανείς μόνος σ' αυτά τά μέρη. Κινδυνεύει να τον μακαιρώσουν οι ταγγάνοι για να τον ληστεύουν, κι έπειτα να εξαφανίσουν το πτώμα του... 'Όσοτος είναι πολυάριθμοι οι επισκεπτάται, που αφήνουν τον κίνδυνο για να ίδουν από κοντά τη Λόλα, τη βασίλισσα του άντα-λούζικου χορού «Φλαμενκό»...

Η σπηλιά της Λόλας καθρεφτίζει τις αντίθεσεις που υπάρχουν στην προσωπικότητά της απ' όπου έγινε μεγάλη και διάσημη χορεύτρια. Δεν θέλει να έγκαταλείψη τις σπηλιές, την παράδοσι της φυλής της. 'Εμπρησμένη όμως από την άτμοσφαιρά των μεγάλων θεάτρων της Μαδρίτης, έννοει νάχη όλες τις άνδεσις και την πολυτέλεια που προσφέρει μία μεγαλόουπλη. 'Ολοι σχεδόν οι κάτοικοι της Γρενάδας, συνιστούν στους περιηγητές να επισκεφθούν τη σπηλιά της Μεντίνας, έπειτα απ' το άρδιόκο τζαμί κι απ' τους κήπους της 'Αλάμπρας.

'Ενα λιθόστρωτο μονοπάτι οδηγεί στη σπηλιά αυτή που έχει γίνει ο ναός των ωραιότερων χορών της 'Ισπανίας. Άλλοτε η Λόλα συγκοιτούσε με τους συγγενείς της. Τώρα μένει μόνη στη σπηλιά της, που είναι το σπίτι της και συγχρόνως το ιδιωτικό νυκτερινό κέντρο της. Οι επισκεπτάται της φέρνουν μαζί τους μουκάλες μ' έκλεκτα ποτά. Τό κρασί («χερέρ») ρέει σαν ποτάμι. Μόνον που, κάπου-κάπου, ξεκολλούν απ' το δόλο κομμάτια κίμωλιας και πέφτουν μέσα στα γεμάτα ποτήρια...

'Επειτα άρχίζουν οι χοροί. Μία χορεύτρια της συντροφιάς χορεύει («Φλαμενκό»), ενώ οι άλλες καθισμένες ολόγυρα, κρατούν το ρυθμό με παλαμάκια. Κατόπιν έρχεται η σειρά των χορευτών, που εκτελούν γραφικώτατα «σόλο».

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Στό τέλος της βραδυάς, η Λόλα λέει κάποτε στους φίλους της ότι είναι πολύ άνόητοι οι άνθρωποι που την πληρώνουν για να χορεύει, γιατί αγαπάει κι η ίδια το χορό και θα χορεύει ακόμα κι έντελως ώρεαν. 'Όσοτος θέλει να μαζέψη όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα, γιατί το δνειρό της είναι ν' αποκτήσει ένα τροχοφόρο οπτι, ρυμουλκούμενο από αυτοκίνητο, και να γυρίσει μ' αυτό ολόκληρη την Ευρώπη.

Η ΟΥΓΓΑΡΕΖΑ

Οι Ούγγαρες φημίζονται σ' όλη την Ευρώπη για τη μεγάλη ερωτική τέχνη τους. Τά αισθήματα της καρδιάς τους έχουν μία συγκλονιστική περιπά-θεα και τά τρυφερά ειδύλλια τους κα-ταλήγουν τις περισσότερες φορές σ' ε-ρωτικά δράματα.

—'Εδώ θα γνωρίσεις τις πιο φλογε-ρές και τις πιο δύσκολες γυναίκες! μου έλεγε ένας φίλος μου, πριν από τον πόλεμο, στη Βουδαπέστη. 'Η Ούγγα-ρεζα έχει κληρονομήσει από τους παλινους προγόνους της, τους Μογγό-λους, το άγριο ερωτικό πάθος, την ά-γέρωχη υπερφάνεια και την άσιατική τέχνη του έρωτος...

Κι έπειτα έπρόσθεσε χαμογελώντας με την έκπληξή μου:

—'Η Ούγγαρεζα δεν είναι άμορφη. Μα τό ερωτικό πάθος της μετασφραίνει μ' ένα μαγικό τρόπο και την κάνει έ-ξαιρετικά επίκινδυνη. Αυτή δημιούργη-σε τον τύπο της μοιραίας γυναίκας! 'Η φωνή της έχει τους μελωδικούς κι-χούς ενός μαγεμένου βιολόιου, οι κι-νησεις της έχουν την ελαστικότητα και τη χάρι του αλόουρου και το πεδίο κι' η εκπληκτική έξυπνάδα της σκα-θώνει τον άνδρα και τον κάνει να την αγαπήσει μέχρι τρέλλας!

Με τέτοιες συμβουλές, που έρεθισαν την περιέργειά μου και μου έδωσαν ελ-πίδες για περιπαθείς έρωτες, άρχισα τη ζωή μου στη Βουδαπέστη. 'Ηξερα μερικώς Ούγγρους άριστοκράτες, που με δέχθηκαν με μεγάλη έγκαρδιότητα κι όπως ήταν φυσικό, βρήκα έτσι την ευκαιρία να γνωρίσω σ' άρχοντικά μέ-γαλα τους άρκετους Ούγγαρες.

Μιά από αυτές, η Μιάρκα Φερέντε, με ξετρέλλανε από την πρώτη στιγμή με τά μαύρα φλογερά μάτια της, τη θερμή φωνή της και τό μελαγχρινό, ταγγάνικο σώμα της.

Η ερωτική περιπέτειά μας άρχισε με παθητικές έξομολογήσεις, με τρελ-λές διασκεδάσεις στα νυχτερινά κέντρα της Βουδαπέστης και μ' ευχάριστες έ-δρομεις τά δάση της Τρανσυλβανίας.

Πολλές φορές η φλογερή Ούγγαρεζα μου με φώβει με την άγρια παρα-φορά του έρωτός της. Τ' άγκαλιάσα-τά της μ' έπνιγαν, τά χείλη της γό-ρευαν διαρκώς τά δικά μου και τά τρυφερά χέρια της με ξελόγιζαν με τά ερωτικά τους χάδια.

—'Αγαπά! μου έλεγε. Είσαι δι-κός μου!... Δεν θέλω να σε χάσω...

Και κάθε φορά, ύστερ' από τά τε-λευταία λόγια της, ανατρίχιαζε από κάποια κρυφή σκέψη και τό πρόσωπό της έπαιρνε μία σοβαρή και σχεδόν τρομική έκφρασι...

Τι συνέβαινε άραγε μ' αυτή τη γυ-ναικα; Είχε κανένα μυστικό στο βά-θος της καρδιάς της; Μία νύχτα, που είχα ξεγυμνώσει τό δεξί της ώμο και τον γέμια με τρελ-λά φιλιά, είδα ξαφνικά, λίγο πιο κά-τω, στη μέση της ώμοπλάτης της μία ούλη, που ήταν σαν να είχε γίνει από σφαίρα.

—Τι έγινε εδώ Μιάρκα; τη ρώτησα, άγγιζοντας την ούλη με τό δαχτύλο μου.

Η Ούγγαρεζα μου σηκώθηκε από-τομα με μία κραυγή τρόμου, σκέπασε τό γυμνό της ώμο, τραβώντας τό φό-ρεμά της και ξαφνικά έξασπασε σε λυ-μούς και βήκη γρήγορα από τό δω-μάτιο.

—'Ετσι, τό μυστήριο της ζωής της γι-νόταν για μένα πιο σκοτεινό... 'Επρε-πε όμως να τό μάθω κι' άργία...

ρωτά τους γνωστούς της. 'Όλοι όμως απέφυγαν να μου δώσουν λεπτομέρειες και μου έλεγαν μόνο ότι η Μιάρκα είχε ένα άτυχό έρωτα στη ζωή της.

Μιά μέρα ωστόσο έπεισα τη Μιάρκα να μου άνοιξη την καρδιά της κι έτσι άκουσα από τά χείλη της την τραγική ιστορία του άτυχου έρωτός της.

Πριν από πέντε χρόνια η Ούγγαρε-ζα μου είχε παντρευθή τον Λάσλο Μο-κότος, ύστερ' από ένα τρυφερό ειδύλ-λιο που κρατούσε από καιρό. 'Η Μι-άρκα ήταν από άρχοντική οικογένεια κι' είχε γνωρίσει τό Λάσλο σε μία γιορτή στο κτήμα του πατέρα της. 'Ο αγαπημένος της, όπως όλοι οι πλού-σιοι Μαγιάροι, έκανε μία άσωση ζωής στη Βουδαπέστη, μεθούσε διασκεδά-ζοντας στα νυχτερινά κέντρα κι' έπαί-ζε χαρτιά, χάνοντας ολόκληρες περιου-σίες.

Ο έρωσ όμως της Μιάρκας τον άλ-λαξε και την ημέρα του γάμου τους της ώρκίσθηκε ότι δεν θα ξανάδωλε-πια κανένα από τους παλινους φίλους του κι' ότι δεν θα ξαναπαύοιτε τό πόδι του στη Βουδαπέστη. Θά ζούσαν μαζί εύτυχισμένοι στο άπέραντο κτήμα του, που είχε στη μέση μία μεγάλη βίλλα.

Ύστερα λοιπόν από τό τραπέσι του γάμου στο σπίτι του πατέρα της, η Μιάρκα κι' ο Λάσλο ξεκίνησαν μ' ένα έλκυθρο για τη βίλλα της ευτυχίας τους. 'Ο Λάσλο την έφοιγνε στην άγ-καλιά του και της έλεγε:

—Σε λατρεύω Μιάρκα! Είσαι τό-ρα η γυναίκα μου! Θά σε κάνω εύτυ-χιμένη!

Όταν όμως το έλκυθρο μπήκε στο κτήμα του Λάσλο, οι νεόνυμφοι είδαν ότι τά παράθυρα της βίλλας ήταν κα-τάφωτα.

—'Εχεις καλεσμένους; ρώτησε τόν ά-γαπημένο της η Μιάρκα.

—'Εκείνος την κτύπησε κατάπληκτος. Πώς ήταν δυνατόν! Στο μεταξύ τό έλ-κυθρο είχε φθάσει στην έξοδο της βίλλας. 'Εκεί τότε τους υποδέχθηκαν μερικοί φίλοι του Λάσλο, που είχαν έρ-θει «απρόσκλητοι», να γιορτάσουν με σαμπάνια τη καινούργια ευτυχία του...

Ο Λάσλο έκρυψε τη δυσάρεστη του και βέλονταις και ιθι περιπολήθηκε στο σαλόνι τους άσπρους φίλους της Βουδαπέστης. 'Η Μιάρκα ήπιε μαζί τους λίγη σαμπάνια κι' ύστερ' άποτρα-βήθηκε στο δωμάτιό της. 'Εκεί περί-μενε άκνημονα τον άγαπημένο της. Μά έκείνος άργούσε νάρθ. Και τέλος, όταν τά έφημερώματα πια άνοιξε η πόρ-τα της κάμαρας, παρουσιάσθηκε μπρο-στά της ο Λάσλο μεθυσμένος με μία άγρια έκφρασι στο πρόσωπο.

—'Αρπάξε άμέσως στην άγκαλιά του τη Μιάρκα και ζήτησε τά χείλη της απότομα, χωρίς καμιά τρυφερότητα, χωρίς ένα παθητικό λόγο, ένα ερωτικό χάδι.

—'Αρσέ με! στέναξε εκείνη με μία τραγική απογοήτευσι. —'Αρσέ με!

Ο Λάσλο την έσπρωξε πέρα και την άγκιστρύταξε με τά μάτια κόκκινα από τό μεθύσι.

—Δεν μ' αγαπάς, έ; της φώναξε. Τό ήξερα πως μ' άπατούσες κρυφά! Μου τό είπαν οι φίλοι μου! Είσαι μία ύποκριτρια! Μα θά σου δείξω έγώ!

Και τρέλλος από τό λύσσα του άρ-παξε από τό συρτάρι του κομμοδίνου ένα πιστόλι.

Η Μιάρκα, τρομαγμένη, άνοιξε τό μεγάλο παράθυρο του δωματίου, βγήκε στη χαμηλή βεράντα κι' από εκεί πή-δησε πάνω στο χιόνι του κήπου.

—Στάσου! Θά σε σκοτώσω! της φώ-ναξε ο μεθυσμένος Λάσλο καθώς την κυνηγούσε.

Μά η Μιάρκα, τρελλή από τό φόβο της, εξακολούθησε να τρέχη πάνω στο χιόνι. 'Ο Λάσλο τότε πυροδότησε και χιόνι. 'Ο σφαίρα τη βρήκε στη δεξιά ώμοπλά-τη. Την ίδια στιγμή σφαιρώθηκε κάτω λιπόθυμη.

Ο κρότος της πιστολιάς μέσα στη βαθεία σιωπή της αήνης έξέμευσε ά-μέσως τό Λάσλο. Είθε την αιμόφυρτη γυναίκα του πάνω στο χιόνι και νό-μιζε πως την είχε σκοτώσει. Και τότε βυθίστηκε στην άπόνυσια και σπριζόν-τας την κάννη του πιστολιού στην καρ-διά του, τράβηξε τη σκανδάλη...

Όταν η Μιάρκα συνήλθε, τόν βρή-κε νεκρό στη χιονισμένη βεράντα.

Αυτή ήταν η τραγική ερωτική ιστο-ρία της Ούγγαρεζας μου.

Η Μιάρκα Φερέντε από τότε ζητο-ύσε με άλλους έρωτες να παρηγορή-ση την πόνεμένη καρδιά της. 'Ο δικός της Βουδαπέστη; Κι' όταν έφθγα, η Ούγγαρεζα μου άποτραβήθηκε στο κτήμα της, με την ελπίδα μιας κα-κούργιας ελπίδας. ΠΩΛ ΠΕΝΟΥΡ

Οι «αχώριστοι» άδελφοί

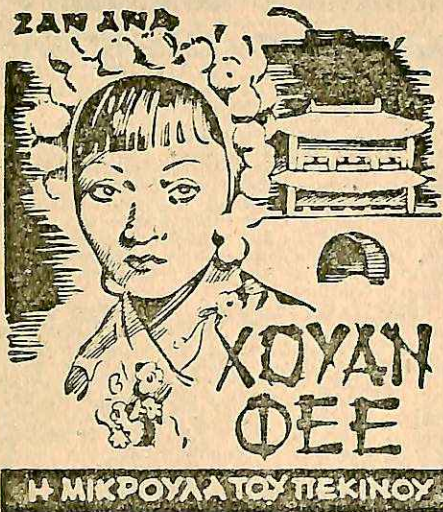
Τό δρμα της ζωής των

Με την έλλειψι «φαινομένων» που μαστίζει τά τοίρκα αυτό τον τελευταίο καιρό, οι διάφοροι Ιμ-πρεσαριοί ένθουσιασθηκαν όταν πληροφορήθηκαν δύο περιπτώσεις γεννήσεως Σιαμαίων άδελφών μέ-σα σε μικρό χρονικό διάστημα. 'Η πρώτη σημειώ-θηκε στη Γαλλία. Μία γυναίκα του λαού, απ' τό Τιονβίλ, έφερε στον κόσμο δύο κοριτσάκια ένωμέ-να μεταξύ τους με τό στήθος και με την κοιλιά. Εύτυχώς η δυστυχώς, τά μικρά αυτά «τέρατα» δεν έζησαν παρά λίγες ημέρες.

'Απεναντίας, δύο άλλες Σιαμαίες άδελφές, που γεννήθηκαν στο Πόρτλαντ των 'Ηνωμ. Πολιτειών, σε μία οικογένεια τυλοκόπων, εινε γερές και υγιέ-στατες. Οι διευθυντά τοίρκων, άρχισαν κι' άλλες να βομβορδίζουν με δελεαστικές προτάσεις τους γο-νείς των, για να εξασφαλίσουν τό εξαιρετικό αυτό νομμερο. Καθώς συναγωνίζονται μεταξύ τους, οι προσφορές τους έχουν περάσει ήδη της 100.000 δολαρία κι' εξακολουθούν ν' άνεβαίνουν!

'Αρκεί κάτι παραμικρό, για ν'ορθούν στον κόσμο Σιαμαίοι άδελφοί. 'Από δύο ώρια, γονιμοποιημένα συγχρόνως, γεννώνται διδυμα παιδιά. 'Αν λοιπόν αυτά τά ώρια συμβή ν'ορθούν σ' έπαφή και να κολλήσουν τό ένα με τό άλλο, σε μήκος μόλις ενός δεκάτου του χιλιοστομέτρου, θά γεννηθούν Σια-μαίοι άδελφοί, ένωμένοι με την κοιλιά, με την πλά-τη, με τό πλευρό ή με τό στήθος.

Αυτά τά παιδιά — τέρατα εινε περισσότερα απ' όσα θά πίστευε κανείς, πολύ λίγα όμως γίνονται γνωστά στον κόσμο, χάρις στους ίμπεριαρισούς που αναλαμβάνουν να τά εκμεταλλευθούν. Θά υπήρχαν βέβαια

7ον Πραγματικά η ατμόσφαιρα είχε μια βαρειά αποπνικτική μυρουδιά. Άνοιξαν το παράθυρο και σε λίγο συνήλθαν. Έπειτα έφυγε ο Κβάγκ. Σ' αυτό τα διαμερίσματα της δεύτερης γυναίκας του, όπου μπήκαν οι σκλάβοι κι' άρχισαν να ντύνουν την Χουάν - Φέε.

Άξαφνα, καθώς της φόρεσαν το μεταξωτό πουκάμισο, ένοιωσε η κοπέλλα κάτι σκληρό ν' ακουμπάει απάνω της προς το μέρος της καρδιάς. Καί παραξενημένη, είδε ένα πακετάκι ραμμένο απάνω στο πουκάμισό της, ακριβώς στο μέρος της καρδιάς. Τό πήρε, περίεργη, άνοιπτη και τό άνοιξε. Κι' άξαφνα, τό άφησε να πέσει κάτω με φρίκη. Μέσα σ' ένα μεταξωτό πανάκι, ήταν τυλιγμένος ο σκελετός ενός μικρού πουλιού.

Τι σημαίνει αυτό; Ποιός έκανε αυτό τό άστείο; ρώτησε τις υπηρέτριες θυμωμένη. Δέν ξέρουμε, της αποκρίθηκαν όλες με μία φωνή. Πολύ άσχημο άστείο, είπε η κοπελίτσα.

Καί 'έν έδωσε πιά σημασία σ' αυτό τό περιστατικό. Τό άλλο πρωί όμως συνέβη πάλι τό ίδιο, και την τρίτη μέρα έπίσης. 'Η Χουάν εύρισκε στα ρούχα της, ή στο κρεβάτι της, ή κάτω από τό προσκεφάλό της, ένα πακετάκι με τό σκελετό ενός πουλιού.

Όταν πέρασαν οι δεκαπέντε μέρες της τιμωρίας της, ή Χουάν - Φέε κάλεσε κοντά της τό άν - Φι, ή και τις διηγήθηκε με δυσφορία αυτά τά σακλά άστεία, όπως τά χαρακτήριζε. Όταν τάκουσε ή ξαδέλφη του Κβάγκ - Σ' χλωμάσε.

Τι φρίκη! φώναξε. Σου κάνουν μάγια. Δέν τό ξέρεις ότι αυτά είναι μάγια; Μάγια! έκανε δύσπιστη η κοπέλλα. Δέν έχεις ακούσει ποτέ σου γι' αυτά; να κάνουν μάγια γυναίκα στείρα, της βάζεις λιού... Είπε μέσον αλάνθαστο. Ρίχνεις συγχρόνως στο δωμάτιο τό άρωμα από κά- έλαιο ή Χουάν - Φέε. Μέσα της όμως, σαν να τρώαζε.

Όσο και να ήταν μορφωμένη κοπέλλα, της, μέσα της, βαθεία, ένοιωσε έναν άόριστο φόβο. Καί ποιός μου κάνει μάγια; ρώτησε. Ποιός άλλος; Σίγουρα ή Σινάν-Κιάγκ. κάνει. Γι' αυτό σου κάνει αυτά, αυτή δέν τά μάτια της Χουάν - Φέε άνοιξαν πεπράγματα. Πρώτη φορά πού άκούε τέτοια μπροστά της ή άσχημία του κόσμου.

Η άν - Φι, άνέχθηκε. Τά μάγια αυτά τάκαναν και σ' άλλες πριγκίπισσες και πάντα φάνηκαν άποτέλεσμα σκυφε στο αυτί της Χουάν - Φέε και πρόσθεσε:

Λένε πως ή Γεχονάλα έκανε αυτά τά ίδια μάγια στην Τσάν, και γι' αυτό έμεινε στείρα ή πρώτη γυναίκα του Χίφενγκ. 'Η Χουάν - Φέε άρχισε να τρέμει. Τών προγόνων της οι φόβοι, των γυναικών της γενιάς της οι δεισιδαιμονίες, άά να ζωντανεύαν μέσα της με μία, σαν να δρώνταν μπροστά της μύριοι κίνδυνοι.

Πρέπει να χρησιμοποιήσεις αντίδοτα, είπε ή άν - Φι κλυμνή. Τι πρέπει να κάνω δηλαδή; Κάθε φορά πού βρίσκεις ένα τέτοιο αντικείμενο στα ρούχα σου, πρέπει να τό

κρύβεις και να μού τό βίγεις έμένα. Έγώ θα τό κάω, θα τό κάνω σκόνη, και θα τό σκορπάω στο διάβα της Σινάν - Κιάγκ. Αυτή δέν θα τό παίρνει είδησι. Θα τό πατάει, κι' έτσι θα πατάει τό ίδια της τό μάγιο. Τώρα γέλασε ή Χουάν - Φέε. Με μιάς έφυγαν όλοι οι φόβοι από τη ψυχή της.

Άλλοίμονο άν ο άνθρωπος έχει τό ύνομι να κάνει τόσο κακό στον άνθρωπο, είπε. 'Η Σινάν - Κιάγκ είχε μία κουτή γυναίκα.

Η Σινάν - Κιάγκ είχε μία έρωτευμένη γυναίκα, και μία φοβισμένη αυτοκράτειρα. Δέν ξέρω τί μπορεί να τό σταμάτησε απ' τό να σου κάνει μεγάλο κακό. Όσο έχω την αγάπη του Κβάγκ - Σ', δέν φοβάμαι τίποτε, είπε ή Χουάν - Φέε. Κούνησε τό κεφάλι της ή άν - Φι.

Μη λές μεγάλο λόγια, μικρούλα μου. Πόστα - πρώτα ο Κβάγκ - Σ' είναι άνοιχτος ο ίδιος. Έπειτα κι' ή αγάπη των άνδρών δέν είναι τίποτε σταθερό. Ένα δυνατό φύσημα άνέμου, τό σαρώνει. Όχι! φώναζε ή Χουάν - Φέε με μάτια άστραφτερά. 'Η αγάπη του Κβάγκ. Σ' γιά μένα είναι άνώτερη κι' από τό φύσημα του άνέμου. 'Η αγάπη του είναι αιώνια, όπως είναι κι' ή δική μου ή αγάπη. Καί μονάχα ο θάνατος μπορεί να μάς χωρίσει.

Αντίπαλες

Την πρώτη μέρα πού κατέθηκε στο γυναικωνίτη ή Χουάν - Φέε, ένοιωσε κάποια στενωχρία. Δέν ήξερε πως να μιλήσει σ' αυτές τις γυναίκες. Να τους άρχισι τά συνθησιμένα τους θέματα της φαινόταν ταπεινωτικό. 'Η σκέψη της τών έσπρωχνε να μη παρουσιασθι καθόλου στο γυναικωνίτη. Άλλά, πάλι, πως ήταν δυνατόν να περάσει όλη της τή ζωή κλεισμένη στα διαμερίσματα της χωρίς συντροφιά;

Σήκωσε τό κεφάλι της και μπήκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα όπου μαζεύονταν οι γυναίκες. Μόλις τών είδαν, έκείνες ψιθύρισαν κάτι μετξύ τους, έπειτα βουδάρθηκαν και τών κτύπησαν περίεργα. Μέσα σ' αυτή τήν παράξενη ατμόσφαιρα προχώρησε ή Χουάν - Φέε.

Πρώτη ή Τέγκ άποφάσισε να μιλήσει. Είρωνικά, κρύα, είπε: Καλώ, ώριστε, Χουάν - Φέε, κοντά μας. Τι έγινε τόσες ήμέρες; 'Η κοπέλλα κοκκίνισε. Τό ήξερε καλά, της τό είχε πη ή άν - Φι ότι όλο τό έπεισόδιο με τή Γεχονάλα ήταν γνωστό στο γυναικωνίτη. Όλες ήξεραν πως τήν είχε τιμωρήσει ή αυτοκράτειρα. Άλλά δέν φανταζόταν ότι θα είχαν τήν άγένεια να τή ρωτήσουν γι' αυτό.

Κοκκινίζοντας ως τις ρίζες των μαλλιών της, σήκωσε τό κεφάλι της πιά πολύ ή Χουάν - Φέε, κι' αποκρίθηκε: Τό ξέρεις πολύ καλά τί έγινε Τέγκ. Καί άπορώ πως με ρωτάς. Δέν τήν περίμενε αυτή τήν άπάντησι ή γιγαντόσωμη γυναίκα. Κι' ή κόρη της, ή Λάγκ, είπε μουρμουριστά:

—'Ε, αυτά είναι συννησιμένα πράγματα. 'Ηθελα να ξέρω ποιά από μάς πήγε και τό πρόσθεσε όλο στη Γεχονάλα, είπε ή άν - Φι. Κτυπάγοντας τήν Τέγκ με μάτια γεμάτα κακία. Αυτή σήκωσε τούς ώμους της. —'Ε, αυτό είναι παλιά δουλειά, συνέ-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κατόντια

Άπό τή ζέσπι τήν πολλή άπόφο έλαβα τρελλή, κι' υψώνοντας τούς ώμους, τό έβγαλα τό παντελόνι - και με σορτάκι παρδαλό βγήκα κι' έγώ στους δρόμους.

Κι' έγινε ούτω, μα τό ναι, ίδιος με κάθε κουνενέ που βγαίνει με σορ- (τάκι) χωρίς να νοιώθει τα- (ραχή) πού του κρεμιέται απ' (τά χεί-) μισή οκά μουστάκι!

Και όπως δέν έπαραι- (σταί-) και θέατρα και βαριετέ έκανα τέτοια στράκα πούνινα θέαμα δημό- (κι' ούλος ο κό - άνοι-) μαζί μου έσπαγε πλά- (χτιμύ-) (και) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κιες ή άν - Φι. 'Ό,τι λέμε εδω μέσα, ετά ναι σ' αυτά της αυτοκράτειρας. Μερικές νέες κοπέλλες, τριγύρισαν τη Χουάν Φέε με συμπάθεια. —'Εμεις ο αγαπούμε, Χουάν - Φέε, της είπαν. Τά λόγια πού μας έλεγες μάς άρεσαν.

Τό νου σου! της ψιθύρισε ή άν - Φι. Να δυσπιστής, Χουάν - Φέε. Δέν ξέρεις ποιά είναι φίλη σου και ποιά έχθρα σου. Έκείνη τή στιγμή, μπήκε στο δωμάτιο ή Σινάν - Κιάγκ.

Όλες έσκυψαν και προσκύνησαν βαθεία. Μονάχα ή Χουάν - Φέε δέν σκέφθηκε πως έπρεπε να ταπεινωθι έτσι μπροστά στην πρώτη γυναίκα του άνδρός της. Χαιρέττος άπλωσ με μία κλάσι του κεφαλιού της.

Η Σινάν - Κιάγκ κάρφωσε τά μάτια της άπάνω της. Σαφνικά, άνοπάντεχα, ή φωνή της άκούστηκε τσιριχτή: —Από ποτε ή Χουάν - Φέε δέν καταδέχεται να χαιρετήση τήν αυτοκράτειρα; —Σε χαιρέττω, αποκρίθηκε άπλά ή κοπέλλα.

—'Α, έτσι; έκανε ειρωνικά έκείνη. Πολύ καλά. Έσύ, βλέπω, έχεις δικούς σου νόμους εδω μέσα. Καί κάθισε στη θέσι της, κόκκινη από θυμό. Τήν περιτριγύρισαν οι φίλες της, κι' ή Χουάν - Φέε έμεινε μόνη με τήν άν - Φι, γιαι καμμία άλλη δέν τολμούσε να πάη κοντά της, όσο καταλάβαιναν πως βρισκόταν σε δυσμενεία.

Σε μία στιγμή ή Σινάν - Κιάγκ είχε δυνατό: —'Η άνατροφή δίνεται μονάχα στο άνάκτορα, κι' όχι στα σπρία των ποινιτών. —Μη μιλήσης, είπε ή άν - Φι, στη Χουάν - Φέε.

Η Χουάν - Φέε κατάπιε έναν κόμπο πού της έπνιγε τό λαμό, και δέ μίλησε. —Όταν όμως ή Σινάν - Κιάγκ έξακολουθούσε να πετάη διάφορα πειράγματα, δέν βάσταζε. Σήκώθηκε, πήγε κοντά της, και κτυπάγοντας τήν με θάρρος μέσα στο μάτι, της είπε:

—Σινάν - Κιάγκ, θάθελα να σου μιλήσω. Νάμαστε οι δύο μάς μόνες. Παραξενημένη τήν κτύπησε ή αυτοκράτειρα. —Αφήστε μας μόνες είπε στις γυναίκες γύρω, και σε λίγα δευτερόλεπτα ή αίθουσα άδειάσε.

—Λέγε, της είπε άνυπόμονα. Είμαι περιεργη ν' άκούσω τί έχεις να μου πής. —'Σε μισώ... —Σινάν - Κιάγκ, άρχισε ή Χουάν - Φέε, γλυκά. 'Ηθελα να σε ρωτήσω κάτι: Τι σουφταίς και μου φέρεσαι έτσι; Της γύρισε τήν πλάτη ή αυτοκράτειρα και δέν αποκρίθηκε.

Δέ μου άπαντάς; Τόσο βαρύ λοιπόν είναι τό έγκλημά μου; Τι σουφταίς; Όταν πρωτοήλθα εδω, μου είπες καλά λόγια, και άγκαλιοσθήκαμε και φιληθήκαμε, άν θυμάσαι. Τι μεσολάβησε στο μεταξύ; Δέν τό ξέρεις, τι μεσολάβησε; ρώτησε ή Σινάν - Κιάγκ, γυρίζοντας άπότομα και σπληνίζοντας τά μάτια της άστραφτερά στη μικρή της αντίζηλο.

Δέν μπορώ να σκεφθώ... Κι' όμως, δέν είναι δύσκολο, Χουάν - Φέε. Ξεχνάς τή νύχτα πού έμεινε ο Κβάγκ - Σ' κοντά σου, παρά τή θέλησί μου; —'Εγώ δέν φταίω γι' αυτό.

Αυτό δέν τό εξετάζω. Έσύ πρώτα πρώτα έπρεπε να μη τών κρατήσεις. Άλλά, και να μη φταίς, και να μη τών κρατήσεις, ή νύχτα εκείνη μ' έκανε να σε μισώ, Χουάν - Φέε.

—Με μισείς; ρώτησε ή κοπελίτσα, και τό χείλη της τρεμούλιασαν. —'Ηταν έτοιμη να κλάψι. —Σε μισώ, ναι! —'Εγώ όμως περίμενα να βρω σε σένα μία αδελφή...

Αυτό θα μπορούσε να γίνη άν δέν προσπαθούσε να μου άποσπάσης τήν αγάπη τού άνδρα μου. Έσύ όμως κατάφερες ο Κβάγκ - Σ' να σ' αγαπάη πιά πολύ από μένα. Αυτό δε θα στο συγχωρώσε ποτέ, Χουάν - Φέε, τ' άκούς; —'Σ' αγαπάει πολύ κι' έσένα Σινάν - Κιάγκ!

Κι' έμένα! Τι συγκατάβασι! Έμένα μονάχα πρέπει ν' αγαπάς. —Μα όπου είμαι κι' έγώ γυναίκα του; —'Εμένα μονάχα πρέπει ν' αγαπάς. Έγώ είμαι ή αυτοκράτειρα, κι' ή άνεψι της βασιλομήτορας. —Αυτό είναι έγωιστικό, είπε ή Χουάν - Φέε, μη μπορώντας πιά να συγκαταστή τό θυμό της. Κι' έγώ δέν είμαι γυναίκα, Σινάν - Κιάγκ; Κι' έγώ δέν έχω δικαίωμα στην αγάπη ενός άνδρα; —'Από λόγια ξέρεις πολλά, είπε ή Σινάν - Κιάγκ ειρωνικά. Άλλά, τώρα πιά δέν γελιάσαι μ' έσένα, Χουάν - Φέε. Κα-

τάλαξα πιά ότι είσαι φιλόδοξη και ότι συκαρίστως θάπαιρνες τή θέσι μου άν μπορούσες. —'Εγώ; τραύλιζε ή κοπελίτσα. —Μη κάνης τή μικρή και τήν άθωα. Εί-σαι έξυπνη κι' επικίνδυνη. Οι ιδέες σου είναι επαναστατικές, και παρασύρεις τόν αυτοκράτορα σε παράξενες σκέψεις. Να τό ξέρης όμως πως όσο εξ-στράται από μένα, θα παλέψω. Δέν πρόκειται να στόν αφήσω. Θ' αγωνιστώ να τών κρατήσω, και θ' αγωνιστώ να τών κάνω να σε μισήσι.

Δέν ήξερε πιά τί έλεγε ή Σινάν - Κιάγκ. Τό μίσος της ενάντια στην Χουάν - Φέε τήν παρέουρε. Όσο τήν έβλεπε μπροστά της τόσο νέα, τόσο όμορφη, τόσο έξυπνη, τόσο καταλάβαινε πως υστερούσε αυτή, τόσο της φαινόταν φυσικό να αγαπάη πιά πολύ τήν άλλη ο Κβάγκ - Σ'. Κι' αυτό τό φρένιζε.

—Σινάν - Κιάγκ, είπε ή Χουάν - Φέε, όσο πιά ήρεμα μπορούσε. Αυτό πού λές είναι κακό. Γιατί έγώ σου όρκίζομαι πως δέν θα μπορούσα ποτέ να τό κάνω αυτό, να προσπαθώ να κάνω τόν άνδρα σου να σε μισήσι.

—Έσύ; ταιριζε ή Σινάν - Κιάγκ. Τόκανες κιάλας, Χουάν - Φέε. 'Η νομίζεις πως μία γυναίκα δέν τά μαντεύει όλα; Άπό εκείνη τή νύχτα πού με περιφρόνησε έμένα κι' έμεινε κοντά σου, είναι άλλος άνθρωπος. Έρχεται βέβαια κοντά μου, αλλά τόν βλέπω ότι δέν έχει μάτια να με ίδι. Δέν έχει τί να μου πη, ενώ μ' έσένα φαντάζομαι πως θα βρισχί πολλές κουβέντες.

—'Εγώ προσπαθώ να τού λέω διάφορα πράγματα, είπε ή Χουάν - Φέε. —'Εσύ είσαι μορφωμένη, είπε ή Σινάν - Κιάγκ με κακία. Καί τώρα πού συνήθισες στη συντροφιά σου, δέν βρίσκες ευχαρίστησι στο δική μου... Μα σε προειποίω, Χουάν - Φέε. Άν έξακολουθήσι αυτή ή κατάσταση, δέν θα σκύβω τό κεφάλι. Τόν αγαπώ τόν Σινάν - Κιάγκ. Τόν αγαπούσα πριν τών γνωρίσεις σου.

—Κάνεις λάθος, είπε με πάθος ή Χουάν - Φέε. Έγώ τόν γνωρίζω από παιδι και τόν αγαπώ. —'Αυτό είναι κακό, είπε ή Σινάν - Κιάγκ. Πως τόν γνωρίζεις έσύ; Τά ήθη στο σπίτι σου είναι πολύ παράξενα... και δέν ξέρω τί ανησυχότες γίνονται εκεί. Τά μάγουλα της Χουάν - Φέε έγιναν κα- τακόκκινα.

Δέν έχεις τό δικαίωμα να με βρίζης, Σινάν - Κιάγκ, φώναξε. Κακό μπορείς να μου κάνης, αλλά δέν έχεις τό δικαίωμα να με βρίζης. —Χουάν - Φέε, είπε ή αυτοκράτειρα πιά ήρεμη τώρα. Έχω να σου κάνω μία πρό-ταση.

—Στις προταγές σου. —Δείξε ψυχρότητα στον Κβάγκ - Σ'. Κάμε τόν να πιστέψι πως δέν τόν αγαπάς, και σου τάζω, ότι μπορείς να φαντασθής. Ο πατέρας σου θα γίνη ο πιά πλούσιος άνθρωπος από τήν τάξή του, κι' έσύ... —Σώπα, φώναζε με μάτια λαμπερά από θυμό ή κοπέλλα. Μου λές να πουλήσω τήν αγάπη μου;

—Σου κάνω μία τίμια πρότασι. Άγαπού-με κι' οι δύο τόν άνδρα μας. Άλλά έγώ δέν μπορώ να υποχωρήσω. Να υποχωρήσεις έσύ, και δέν θα τόχης χαμένο. —Τί άλλο να χάσω, άν χάσω τήν αγάπη του Κβάγκ - Σ';

Τήν κτύπησε στο μάτι ή αυτοκράτειρα. —Τόσο λοιπόν τόν αγαπάς; ρώτησε, με χείλη σφιχτά. Τόσο τόν αγαπάς, πού περιφρονείς όλα όσα σου τάζω; —Τόν αγαπάω πιά πολύ από όλους τούς θησαυρούς τού κόσμου.

Τότε είμαστε έχθρες θανάσιμες, είπε κοφτά ή Σινάν - Κιάγκ. Δέν τό φανταζό-μουν ποτέ πως θα τόν αγαπούσες αληθινά. Όταν μπήκες στο παλάτι, ή Γεχονάλα μου είπε ότι σπάνιο οι γυναίκες τού σου αυτοκράτορα τόν αγαπούσε. Συνήθως τόν φοβόνταν, και πίσω από τήν πλάτη του βέλουν τό κακό του. Έσύ όμως βλέπω ότι τόν αγαπάς. Κι' αυτό δέν θα μπορούσε να στο συγχωρήσω, Χουάν - Φέε. Με ποιά δικαίωμα αγαπάς τόν άνδρα πού αγαπάω κι' έγώ;

—Δικαίωμα; Γέλασε ή κοπέλλα. —'Ο έρως δέν εξετάζει τά δικαιώματα, Σινάν - Κιάγκ. 'Ο έρως έρχεται άναπάντεχα στην καρδιά. Ο πατέρας μου έχει τραγουδήσει τήν αγάπη. Λέει πως είναι μία ολόφωτη μπόρα πού πλάκώνει στην καρδιά.

Δέν ξέρω τί λέει ο πατέρας σου. Ξέρω πως άν έπιμένω να παίξω τό ρόλο της έρωτευμένης με τόν άνδρα μας, θα παλέψω, όπως σου είπα, και θα σε νικήσω. Δίστασε ν' αποκρίθι ή Χουάν - Φέε. Μα δέ μπορούσε να συγκαταστή. Σπληνίζοντας τά μάτια της στην αντίπα-λό της, είπε νηήγορο.

—Δοκίμασε, κι' όποια νικήσι. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Ένας καταπληκτικός έγκληματίας

Ένας από τούς πιά καταπληκτικούς κακούργους, πού άναφέρουν τά χρονικά όλων των εποχών ήταν άναμφισβήτητος κι' ο (Ψάριος 'Αντουάν). Όταν τόν έπιασαν, έπειτα από τό τελευταίο έγκλημά του και τόν ώδηγήσαν στο δικαστήριο, ή απάθεια και ή κυνικότης του έκαναν σ' όλους έντυπωσι.

Τό θύμα του ήταν μία νέα δεκάξη χρόνων, ή Λουίζετα Ραινέκ. 'Ο 'Αντουάν τήν είχε παρσούρει στο δωμάτιό του και εκεί τήν είχε σκοτώσει, βυθίζοντας ένα μαχαίρι στο λαμό της. Έπειτα τήν έαπλωσε ολόγυμνη πάνω σ' ένα τραπέζι και άρχισε να μαζεύει τό ζεστό κόρη αιμα πού έτρεχε από τήν πληγή της μέσα σ' ένα κέ-πελλο, πού τό έφερνε κάθε τόσο στα χείλη του.

Στή μακαβρία αυτή άπασχόλησι τόν βρήκαν μερικοί γείτονες, πού μπήκαν μέσο στο δωμάτιό του, λίγη ώρα έπειτα από τό έγκλημά του. Κρατούσε ακόμη στα χέρια του τό κύπελλο με τό άχνιστό αίμα της νέας και τό χείλη του ήταν κατακόκκινα.

Όταν ο πρόεδρος τού δικαστηρίου τόν ρώτησε γιατί είχε σκοτώσει τή Λουίζετα, ο 'Αντουάν άπάντησε: —Γιατί τήν αγαπούσα. —Αυτός δέν ήταν λόγος γιά να τήν σκοτώσις, είπεν ο πρόεδρος. —Φοβόμουνα ότι θα έπαυα μία μέρα να τήν αγαπάω, έδήγησε ο 'Αντουάν. Καί δέν ήθελα να πέσι στα χέρια ενός άλλου. 'Ηταν τόσο καλή!

—Άλλά τότε γιατί έπινες τό αίμα της; —Γιατί τήν αγαπούσα. —Καί τί θα έκανες τό πτώμα της; —Θα τό έτρωνα!

Η δική σταματάς σ' αυτό τό σημείο, γιατί οι δικαστάι υπέθεσαν πως είχαν μπροστά τους έναν παρσούρα. —'Αλλά ή εξέτασις τού 'Αντουάν απέδειξε ότι τό μυαλό του λειτουργούσε πολύ καλά. 'Ο τρομερός κακούργος ώδηγήθηκε τότε και πάλι στο δικαστήριο, πού τόν κατέδικας σε θάνατο.

Ό 'Αντουάν ήταν ένας πραγματικά ώριος νέος και ίσως ή μεγάλη ευκολία με τήν οποία κατακτούσε τις γυναίκες καρδίες ήταν ο κυριώτερος λόγος πού τόν παρέσυρε στα έγκλημάτα του.

Τό πρώτο του θύμα ήταν μία παντρεμένη γυναίκα. Ένα άπόγευμα είχαν πάει μαζί περίπατο προς τό μέρος πού δάσους των Βιγκεννών. Σε μία στιγμή, ή φίλη του, πλημμυρισμένη από ευτυχία, τού είπε:

—'Ας ήταν να πεθάνω στην αγκαλιά σου, αγαπημένο μου! Δέν περιμένω πιά τίποτε άλλο από τί ζωή. Καί άρχισε να κλαίη στη σκέψη πως θα έπρεπε να γυρίσι στο σπίτι της, κοντά στο συζύγι της, πού δέν τόν αγαπούσε. Ό 'Αντουάν συγκινήθηκε από τό δακρύα της και νόμισε πως θα έπρεπε να μεταβάλη τήν εύχή της σε πραγματικότητα.

Άρχισε τότε να δείχνεται εξαιρετικά τρυφερός μαζί της και, σε μία στιγμή πού έκείνη είχε γείρει στη ρίζα ενός δένδρου, ο 'Αντουάν, πού δέν είχε κανένα όπλο μαζί του, έπηρε μία μεγάλη πέτρα και τήν άνοίξε τό κεφάλι τού θύο. Καί άρχισε τόν ύπνωσησθηκε γι' αυτό τό έγκλημά. Καί λίγο καιρό άργότερα ο 'Αντουάν συνέχισε τή δράσι του. Ό τρομερός αυτός κακούργος ήταν ο

τύπος τού ρωμαντικού έρωτευμένου. Άστατος, έπιπόλαος, ματαιόδοτος, σκορπούσε τήν αγάπη του δεξιά κι' άριστερά και στο τέλος ξεπρότρυνε τά θυμάτα του χωρίς να αισθάνεται καμμία τύφι γι' αυτό. Τό έγκλημά ήταν γι' αυτόν σαν ή έπισφράγιος τού έρωτός του.

Πριν από τή Λουίζετα Ραινέκ είχε σκοτώσει μία άλλη νέα, της ίδιας περίπου ηλικίας, τή Σουζέτ Μπουρέλ. 'Η δυστυχισμένη νέα τόν έλάτρευε και έπειδή ο πατέρας της ήταν αρκετά εύκατάστατος τόν έπιασε να τήν πανδρεύθι. Άλλ' ο 'Αντουάν δέν είχε καμμία διά-θεσι να σκληρωθι σε μία γυναίκα. Άπό τό άλλο μέρος - όπως εξομολογήθηκε ο ίδιος - δέν ήθελε να δυσσεστήσι τή φίλη του!

Καί, γιά να βγη από τό αδιέξοδο, βρήκε πως ή καλύτερη λύσις ήταν να τήν σκοτώσι. Ένα βράδυ πού είχαν συναντηθι της είπε:

—Αύριο θα έλθω να σε ζητήσω από τόν πατέρα σου. —Είπε αλήθεια πως θα τό κάμης αυτό, 'Αντουάν; —Ναι! Τό άποφάσισα.

Η νέα ήταν τρελλή από τή χαρά της. Γιατί ο μεγαλύτερος πόθος της ήταν ο γάμος της με τόν 'Αντουάν. Άλλ' ο κακούργος είχε τό σχέδιο του. Καί, σε μία στιγμή, έβγαλε ένα μύτερο μαχαίρι από τήν τσέπη του και τό βύθισε στην καρδιά της νέας.

Κατόπιν έσυρε τό πτώμα ως τις όχθες τού Σηκουάνα, έδεσε μία μεγάλη πέτρα στα πόδια του και τό πέταξε στον ποταμό. Ό 'Αντουάν δέν έδειξε καμμία μεταμέλεια κατά τή δίκη του.

Στ'ήν άπολογία του περιορίσθηκε να πη στους δικαστάς: —'Εκαμα, ό,τι μου υπαγόρευε ή συνείδησις μου. Κάμετε και σεις τώρα, ό,τι σας υπαγορεύει ή δική σας. Λίγο καιρό άργότερα, τό κεφάλι του έπεφτε κάτω από τό λεπίδι της λαμπτόμου.

Οι άσχημοι πού... γοητεύουν!...

Ό Κάρλος Β' της Άγγλιας είχε έναν άσχημότατο αυλικό όνόματι Τζών Ουίλκμ, ο όποιος έγινε διάσημος από τις... έρωτικές του επιτυχίες. Ό Ουίλκμ αυτός είχε σχετικώς τόση πεποίθησι στον εαυτό του, ώστε συνήθιζε να λέγει συχνά:

—Δώσε μου μισή ώρα προθεσμία και σ'ας υποόχομαι να σ'ας ξελογιάσω τή φίλη του. Κάμετε και σεις τώρα, ό,τι σας υπαγορεύει ή δική σας. Λίγο καιρό άργότερα, τό κεφάλι του έπεφτε κάτω από τό λεπίδι της λαμπτόμου.

Περιήμιος έπίσης γιά τούς έρωτές του ήταν και ο διάσημος ρήτωρ και συγγραφέας, Μιραμπώ. Ό Μιραμπώ είχε άσχημότατο κεφάλι, τερατώδη όφι, παμνησίτη μύτη, κοντρά χείλη, κουτσάινε και ήταν βλογισκομένο.

Έν τούτοις όμως χάρις στην έξυπνάδα του και στη φιλοδοξία του κατώρθωσε να διαπρέψι όχι μονάχα στο πολιτικό, αλλά και στο... αισθηματικό πεδίο!

Άλλος έπίσης άσχημος, αλλά και όνομαστός γιά τούς έρωτές του ήταν και ο Γάλλος ποιητής Σκαρρόν. Ό Σκαρρόν είχε τερατώδη φυσιογνωμία και μία φορά πού θέλησε να βγη στο καρναβάλι μεταμφιεσμένος σε άγριόάνθρωπο, ο όχλος έξεμάνη και τόν πήρε από πίσω στο κυνήγι.

Τότε ο Σκαρρόν γιά να γλυτώσι από τά χέρια τού πλήθους αναγκάστηκε να πέσι σε μία δεξαμενή πού βρήκε μπροστά του και να σωθι κολυμπώντας. Άλλ' έπειδή ήταν χειμώνας τό άκούσιό αυτό λουτρό τού έφερε παράλυσι και τόν υπερέωσε να μείνη κατάκοιτος διά βίου.

Άν και άσχημος και παράλυτος, έν τούτοις ο Σκαρρόν παντρεύτηκε από έρωτα τήν ώραιότατη φραγκίσκα γι' 'Οθβίλι, ή όποια μετά τό θάνατο του έμεινε στην ύστορία γνωστή ως κυρία ντε Μαιντενόν. Όταν γινόταν ο γάμος τούς, ο σύμβολαιογράφος ρώτησε τί προίκα είχε ή νύφη.

Δύο μεγάλα μάτια, ένα άραιο όπλο, δύο άξιογάπητα χέρια και άθρονο πνεύμα! αποκρίθηκε ο γαμπρός. —Και σεις τί προγαμιαίο δώρο της δίνετε; έξακολουθούσε ο συμβολαιογράφος, σύμφωνο με τούς τύπους της έποχής. —Τήν άθανάσιμη! αποκρίθηκε κομπόρη-μονώντας ο άνωιστής Σκαρρόν.

Μ' ΑΓΑΠΑΣ;...

Αισθηματικό διήγημα

Εμπιστευτικά γράμματα της 'Υέττης, στη φίλη της 'Ιωάννα.

Πρῶτο γράμμα: «Πο-
λυαναπημένη μου φίλη, «Επιτέλους
σου γράφω! Όταν αποφασιστή-
καμε, το βράδυ του γάμου μου,
μου είπες: — 'Υέττη, μη ξεχάσεις
να μου γράψεις...». Αν άργησα
να σου γράψω δεν σημαίνει ότι
σε ξεχάσα. Μιλούσα συχνά για
σένα, στον 'Ιάκωβο. Του έλεγα
πώς είσαι η καλύτερη φίλη
μου. 'Αλλά τί να σου πω, δεν ή-
ξερα κι' εγώ τί να σου γράψω.
Θα περιμένεις βέβαια να σου περι-
γράψω την ετύχια μου, τις εντυ-
πώσεις μου από το ταξίδι στο
γάμου. 'Αγαπημένη μου 'Ιωάννα
με ξέρετε από μικρή από τότε
που ήμασταν συμμαθήτριες... Ξέ-
ρεις πώς πάντα ήθελα να τα παρ-
ω όλα από την καλή του φίλη.
Πώς δεν ήμουν τόσο αισθηματί-
δης σου. 'Ηθελα πρώτα απ' όλα
την χαρά, την καλοπέραση, την ά-
νετη ζωή, τις διασκεδάσεις. Τού
ήσουν ρωμαντική, όνειροπόλος.
Και συχνά μου έλεγες ότι είμαι
επιπόλαη και πως δεν γ' αγαπιέ-
ται ποτέ μου αληθινά. 'Εγώ σου
έλεγα πως δεν περιμένα περ' α-
πο το γάμο από τον έρωτα. Κι'
εσύ μου απαντούσες: — 'Αδεν θ'
αγαπήσεις ποτέ μέχρι απελπισίας.
Και γι' αυτό δεν θα νοιώθεις πο-
τέ ολο το βάθος της αγάπης!'.
Δεν τα καταλάβαινα καλά τα λό-
για σου. 'Ιωάννα, και είχες παρ'
όλη τη διαφορά των χαρακτήρων
μας, ήμασταν τόσο καλές φίλες
πάντα!... Λοιπόν εσύ που με ξέ-
ρεις τόσο καλά δεν θ' απορήσεις
αν σου πω ότι ο 'Ιάκωβος με κου-
ράνει και με κάνει να πληττώ, με
τα μεγάλα του λόγια και τις ρω-
μαντικές του εξομολογήσεις, που
μοιάζουν τόσο μ' αυτές που δια-
βάσουμε στα μυθιστορήματα. 'Ε-
κατό φορές την ήμερα με ρωτάει:
— «Μ' αγαπάς;». Και τη στιγμή
που μου λέει αυτή τη λέξη παίρνει
ένα ύφος τόσο μεγαλοδραματικό,
που μου έρχεται να γελάσω. «Μ'
αγαπάς;... Μ' αγαπάς;...». 'Ε,
ναι λοιπόν... Τον αγαπώ! Μα δεν
είνε ανάγκη να του το λέω κάθε
τόσο. Δεν είναι έτσι; Σ' άφηνα
τώρα! 'Απόψε θα πάω στο χορό
και πρέπει να περάσω από τη ρά-
φτα μου η οποία δεν μου έ-
στειλε ακόμα το φόρεμά μου.
Σε φιλώ με όλη μου την καρ-
διά.

ΥΒΕΤΤΗ.

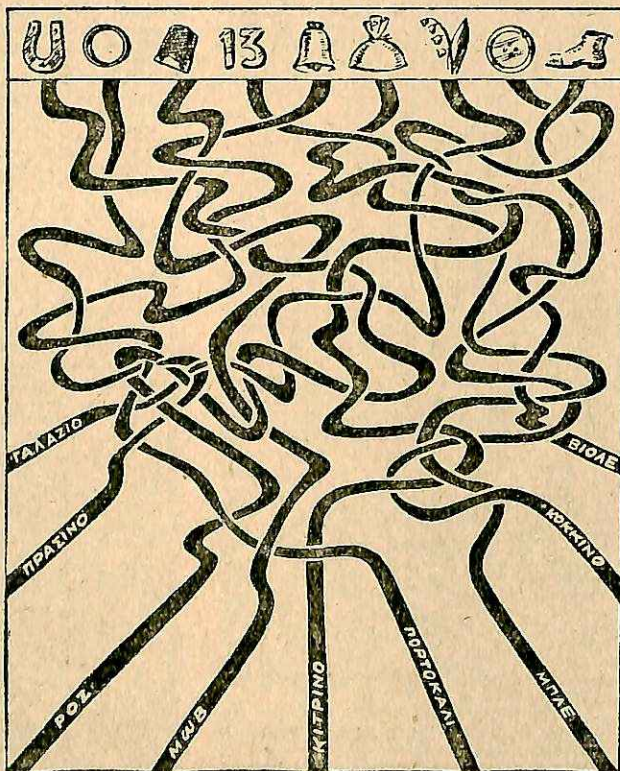
Δεύτερο γράμμα
«Αγαπημένη μου, πήρα το έκτε-
νες γράμμα σου, με το οποίο μου
απαντούσες στην πρώτη μου έπι-
στολή. Να σου πω την αλήθεια
ήμουν λίγο θυμωμένη μαζί σου
γιατί υπερασπιζόσαι τόσο τον 'Ι-
άκωβο. Μεταξύ άλλων μου λέει:
«Μά πως, 'Υέττη μπορείς να πα-
ραποιήσαι γιατί ο άντρας σου εί-
νε τόσο τρυφερός μαζί σου; Πρό-
σεξ, φίλη μου, πρόσεξε μήπως
στο τέλος απογοητευθείς και κου-
ράσεις τον 'Ιάκωβο σου, με την ψυ-
κή σου ειρωνεία και τον περι-
φραιο βετικισμό σου, για τον οποίο
τόσες φορές σου έκανα παρατηρή-
σεις. 'Αχ, 'Ιωάννα μου! Γιατί να
πας τόσο μακριά; Τώρα καταλαβαίνω
έτσι έχεις δίκιο...». Ο 'Ιάκωβος
είνε πάντα καλός, και εύγενής
φαίνεται συχνά σαν άφηρημένος.
Δεν είναι πια τόσο διαχυτικός. Κά-
ποια αντιλαμπρότητα, το βλέμμα
του προσλημένο επίμονα επάνω
μου, μου φαίνεται τότε πως θέλει
να μου πει κάτι. Περιμένω, με ά-
ποψη. 'Αλλά δεν μου λέει τί-
μεταλογολικά. Τότε αδιαβόητα τον
έκατο μου δυστυχισμένο και τα-
πεινωμένο μπροστά του. 'Αχ, 'Ι-
ωάννα μου!... 'Εγώ που σ'α-
ρχές θυμάσα για δα σου έγραψα,
τώρα αναγνωρίζω το φταίξιμό μου.
Γιατί να μη σ' ακούσω; Είρωνεύ-
μουν τον άντρα μου... Δεν το
έπαινα μάλλον ότι τον έρι-
σκα γελοίο. Μία μέρα του είπα:
— «Καθήμεν 'Ιάκωβε είναι παρό-
ξενος! Μά, ναι, σ' αγαπώ! 'Αλ-
λά δεν μπορώ να σου το λέω

ριστώ! 'Ημουν επιπόλαη, ή μάλ-
λον άπειρη, νόμιζα ότι τα ξέρω
ολα... Ήμερα πως δεν ήμουν
να παίρουμε με την αγάπη. Πως
μία καρδιά που μας αγαπά, είναι
κάτι σπάνιο και πολύτιμο, που
πρέπει να το προσέχουμε και να
το φυλάξουμε σαν θησαυρό! Πως ένας
μορφασμός που μας φαίνεται ή-
σας κωμικός, και μία λέξη συνη-
θισμένη μπορούν να κρύβουν μίαν
αγάπη πολύ μεγάλη έναν πόνο
πολύ βαθύ. 'Εσύ, καλή μου 'Ι-
ωάννα, τα ήξερες πάντα καλά αυ-
τά. 'Εγώ τώρα μόνο τα κατάλα-
βα... Ξέρω τώρα, ότι οι «ρω-
μαντικότητες» και οι «μελοδραμα-
τισμοί» του 'Ιάκωβου έκρυβαν
μίαν άπειρη αγάπη για μένα. Και
μόνο, γιατί φοβόταν μήπως δεν
τον αγαπά τόσο όσο μ' αγαπού-
σε αυτός, μόνο γιατί έτρεμε μή-
πως δεν μου άρεσει άρκετά, μόνο
γι' αυτό ήταν δόξιος και δειλός
στις εκφράσεις του. 'Αχ, τώρα
κατάλαβα πως όταν αγαπά κανείς
πολύ δεν είναι δυνατόν να μην ά-
νυσσεί, να μην άγωνιά, να μην
ρωτάει: — «Μ' αγαπάς;». Σου έ-
λεγα στο προηγούμενο γράμμα

Διαλέξετε το χρώμα σας

Κι' εξακριβώστε την τύχη σας

Είνε αναμφισβήτητο ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν «τα χρώ-
ματά τους», τα χρώματα που συμπανούν ιδιαιτέρως.
Μην προσπαθήσετε ποτέ ν' αντιδράσετε στην ένδοξη αυτή
κλίση σας και να σκορπίσετε στο περιβάλλον σας και στα φο-
ρέματά σας χρώματα που τα αντιπαθείτε. 'Η προτίμησις σας
στο κόκκινο π.χ. ή στο πράσινο ανταποκρίνεται σε βαθύτερα
αίτια, αποτελεί μία ένδοξη προειδοποίηση ότι αυτό το χρώμα
θα σας οδηγήσει στην ευτυχία που σας ταιριάζει.
Γιατί κάθε χρώμα σχετίζεται με μία ώριμμένη πλευρά της
ευτυχίας, την οποία εξασφαλίζει στους πιστούς του. Θέλετε
να μάθετε που πρόκειται να σας φέρει η ακατανίκητη κλίση
σας προς το Α ή το Β χρώμα; 'Ιδού ο τρόπος:

Στο σχεδιάγραμμα που δημοσιεύουμε πιο πάνω ανσφόν-
ται έννέα χρώματα, έκείνα που συγκεντρώνουν το σύνολον
σχεδόν των προτιμήσεων. Διαλέξτε το δικό σας — έκείνο δη-
λαδή που επιζητείτε περισσότερο στην καθημερινή ζωή σας —
κι' ακολουθήστε τη διαδρομή της ταίριας του. Θα καταλή-
ξετε σ' ένα απ' τα έννέα αντίκρισμα, που βρίσκονται στο
επάνω μέρος της εικόνας και που συμβολίζουν τις έξις ύ-
ποσχέσεις ευτυχίας, που αντιπροσωπεύουν τα χρώματα:
Το πέταλο του αλόγου συμβολίζει την τύχη.
Το δακτυλίδι, μία ευτυχισμένη και διαρκή ένωση.
Το δακτυλίδιο, πολλές και ισχυρές προστάσεις.
Το 13, την έπιτυχία στις επιχειρήσεις σας.
Το καμπάνα, ένα γάμο όπως τον όνειρεύεσθε.
Το χρηματοοικονομικό, πλούτο που όνειρεύεσθε.
Το λουλούδι, τους διαβόλους έρωτες.
Το κουμπί, την ούκονομική γαλήνη.
Το παπούτσι, ένα μακρινό ταξίδι.
Βρίσκει την ευτυχία που σας περιμένει; Καλή έπιτυχία.

ΥΒΕΤΤΗ.

Διά την αντιγραφήν
ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Πως την έπαθε ο Θεός 'Ανσέλμ

Όταν ο νεαρός Ραούλ Φονσέ ξανα-
γύρισε στο Παρίσι από τα βάθη της
έπαρχιας του για να συνεχίσει τις ά-
τελείωτες σπουδές του έτρεξε άμέσως
να δει τον αγαπημένο του θεό 'Ανσέλμ
ένα παχουλό και ροδαλό πενήντηρα,
πάντοτε εύθυμο και πνευματώδη, πάντα
έτοιμο να σκαρώσει καμιά έκτακτικ-
κή φάρασα στους φίλους του φανατά-
σε δίωκε την καταπληξη του Ραούλ
όταν βρήκε μπροστά σ' έναν άγνω-
ριστο θεό 'Ανσέλμ.

— Θεέ μου, έκανε με τρύφο ο δι-
δωτής νεοφώ γλεντζές. Μα τί έπα-
θες, λοιπόν, άσχημο μου θεέ;

— Άστα, καθήμεν Ραούλ! Ψιθύρισε
αυτοσυνειδητός βαθειά ο άλλος γελα-
στός θεός 'Ανσέλμ.

Και κυττάζοντας τον με περίλυπο
βλέμμα πρόσθεσε:

— Είμαι άρρωστος...
Και αλήθεια, είχε νεράσει έσφαικά
κατά είκοσι χρόνια. 'Ηταν γλωμώδης ά-
δύνατος και άκεφος, σαν άνθρωπος που
δεν έχει πια πολλές έλπιδες ζωής.

— Μα ποτέ είναι η αιτία της αλλαγής
αυτής; ρώτησε ο Ραούλ.

— Μία γυναίκα! φώναξε στεναδώντας
ο θεός 'Ανσέλμ. Ναι, που να πάρη η
δρνή, μία γυναίκα!

— Πάντοτε αδιόρητος! ψιθύρισε χα-
μογελάοντας ο Ραούλ.

— Όχι, δεν είναι αυτό, άνηστε! δια-
μαυρώθηκε ο θεός του. Μην προσπα-
θήσεις να μαντέψεις, δεν θα το βρεις...
Ξέρεις τον Ροδούλ; Έκείνον τον με-
λαχροινό φίλο μου;

— Πού Ισχυρίζεται ότι είναι δεκαπέν-
τε χρόνια πιο νέος από σένα;

— Ναι, αυτόν τον γυναικά. 'Ε, λοι-
πόν, το καλοκάρι που εσύ έλειπες ο
Ροδούλ κι' εγώ νοίκιασαμε στο Μον-
μوران μία διαοφη βίλλα για να πα-
ραθερίσουμε. 'Εκεί περά ο Ροδούλ
έρωταέως παράφορα την γυναίκα έ-
νας γιστρού. Μα ο ήλιος ο γιστρούς
ήταν ζηλιάρης, σαν γάτος!... 'Αν έπι-
τρέπεται να είναι ζηλιάρης ένας γισ-
τρού!...

— Κατ' άρχην, παραδόθηκε ο Ρα-
ούλ, η ζήλεια είναι βέβαια μία κοιταμά-
ρα. Δεν βλέπω όμως γιατί ένας γιστρούς
δεν έχει το δικαίωμα να είναι ζηλιάρης,
όπως κάθε άλλος άνθρωπος.

— Πώς! φώναξε ο θεός 'Ανσέλμ. Το
λες αυτό εσύ που ξέρεις από φιλοσο-
φίες; Μά, ξεροκέφαλε, ένας γιστρούς
μπορεί να έξη όλα τα μυστικά της
τρυφερότης σου φίλης. 'Εχεις ένα διορφο
κορίτσι το λατρεύεις, θέλεις να το κλει-
δώσεις, αν είναι δυνατόν, μέσα σ' ένα
δαμάτιο για να μη το βλέπει κανείς κι'
έξωφρα σου λέγει: «Θα πάω στο για-
τρού για να μ' εξέταση». Και πηγαίνει
στο γιστρού. 'Ε, λοιπόν, ένας άνθρωπος
με τέτοια προνόμια δεν πρέπει, δεν
επιτρέπεται να είναι ζηλιάρης... Αυστο-
χός όμως ο γιστρούς του Μονμوران
ήταν πολύ ζηλιάρης και κατασκόπευε
διαρκώς τη γυναίκα του. Όσο για τον
Ροδούλ, ήταν άξιοδότης. Ο έρωτας
του ήταν κεραυνόβολος. Μά και η ά-
γάπη της γυναίκας του γιστρού γι'
αυτόν ήταν παρφορη. Οι δύο έρωτες
μείον λοιπόν ά μπορούσαν να ήσαν ε-
τυχισμένοι αν δεν βρισκόταν στη μέση
ο ζηλιάρης σύζυγος.

— Τέλος, ο Ροδούλ άφου έσπασε το
κεφάλι του μία δολοκλήρη βδομάδα για
να βρή κανένα τρόπο να ξεγελάσει το
γιστρού, σφαιστικη ένα τέχνασμα άρ-
κετά έξυπνο!... 'Ακούσε, 'Ανσέλμ, που
είπε μ' ένα θρασευτικό άσος. Βρήκα
έναν τρόπο για να ξεγελάσω σάνην την
ήλιθιο... Θα κάνω τον άρρωστο! Θα
πάς να καθήσεις δυο χιλιόμετρα μακριά

απ' εδω, σε μία άλλη βίλλα, θα τον
καλέσεις ναρθ να σε βρή και θα τον
κρατήσης όσο υπορείς περισσότερο.
Πες του να σ' εξέταση σ' όλο το σώμα
να σου δώσει ένα σωρό συμβουλές.
Μπλέξε τον άκομη και σε καμιά πο-
λιτική συ'ητηση για να υπορέσεις να
τον άσαστολήσης δυο άρες τουλάχι-
στον. Κι' αυτό ποέπει να γίνεται τρεις
φορές την έβδομάδα. 'Ετσι θα είμαι
ήσυχος.

«'Η ιδέα αυτή του φίλου μου ήταν
άρκετά διασκεδαστική. 'Ημουν πόθου-
μα να κάνω τις μεγαλειότερες τοάλες,
ένας ζήλιος. Ραούλ, παιδί μου, σ'
όλη μου τη ζωή δεν μπήσες να γωνέ-
ψω τους ζήλιους. Είνε έτσι! Αυτή
την ιδέα είχα έπλησει μέχρι τότε...
Δέχθηκα, λοιπόν, πρόθυμα να παίζω
κι' εγώ ένα ρόλο στην κωμωδία του
Ροδούλ. Το μόνο που φοβόμουν ήταν
μήπως ο ζήλιος γιστρούς καταλάβαινε
πως δεν ήμουν άρρωστος.

«Μά δε βαρούσαι Τρέβηνα μπροστά
και τον κλέσα ύστερα από υεοτικές
μέρες στη βίλλα που νοίκιασα δυο γι-
λιώματα. Ξέω απ' το Μονμوران, ο
γιστρούς δεν κατάλαβε τίποτε απ' την
κωμωδία που του παίζαμε. Μ' άκούσ-
τακε λοιπόν, με μεγάλη προσοχή και
βρήκε πως η καρδιά μου δεν ήταν κα-
τά το νόμο. 'Οσο για τα νεφρά μου,
αυτά, παιδί μου, είχαν γάλα διαβόρω-
τα. Με δυο λόγια, ενώ εγώ νόμιζα πως
θα έσκαγα από ύνελη, είχα ένα σωρό
άσώστες που ούτε τις φανταζόμουν
καθόλου! άφηνισαλήρωσι κι' ένα σω-
ρό άλλες.

«Καταλαβαίνεις τώρα την κατάσταση
μου. Πήγα να τελεσθώ 'Εγώ ποί
όλη μου τη ζωή δεν είχα πάρει ούτε
μία άσπληνη, άσπια να τρώω με το
κατάστημα τα φάρμακα. Τι στανόνης πη-
ρα, τί σκονάκια, τί σπασιαλίτε, τί γά-
τια τί σπρίτσα, τί δυνωμωτικά! Το
σπίτι μου είχε μεταβληθί σε φαρμα-
κείο.

— Θεέ μου, παρατήρησε ο Ραούλ
στο κάτω-κάτω της γραφής η θρα-
πεία αυτή σε άφελσε. 'Ησουν πάρα
πολύ γονιός και απ' αλήθεια, θα έ-
σκας από ύνελη. Τα φάρμακα λοιπόν
του γιστρού σε άδυνάτισαν...

— Δεν είναι αυτός ο λόγος, παιδί μου,
στέναζε ο θεός 'Ανσέλμ. Δεν ήσουν
ύγιης!... Νόμιζα πως ήμουν, αλλά
στην πραγματικότητα είνα ένα σωρό
άσώστες που μου όπασκαπαν τον
δονατισμό μου... 'Ακούς; Ένα σωρό!...

«Α, είναι άπίστευτο!

— Δηλαδή ήσουν πολύ καλότερα δ-
ταν δεν ήξερες πως ήσουν άρρωστος.
'Ησουν τότε άμέριμος και εύτυχος.

— Ένώ τώρα η ζωή μου είναι φοιική.
Δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να συλ-
λογίζωμαι την καρδιά μου, τα νεφρά
μου, το σπρίτ μου...

— Με άλλα λόγια, θεέ, έπαιξες μία
φάρασα στο γιστρού κι' αυτός έκδικήθη-
κε να τον πιο σκληρό τρόπο. Και βά-
ζε στολήμα πως δ... ήλιθιος γιστρούς
στάθηκε πιο τυχερός από σένα.

— Ναι, έχεις δίκιο. Έτσι είναι! όμο-
λόγησε ο θεός 'Ανσέλμ. Ο Ροδούλ
τάκανε θάλασσα με τη φίλη του. Ο έ-
ρωτας τους κράτησε όσο και τα τσιαντά-
ρα του. Κι' ενώ τώρα έκείνος κυνηγά
άλλες περιπέτειες ενώ ο άστυχος όφι-
σταμαί τα βασανιστήρια αυτού του δια-
βολογιστρού που μου έβρινε άπαρητη-
τος. Θά έλεγε κανείς πως κατάλαβε το
παιχνίδι που του έπαιζε και θέλησε να
μ' έκδικήθη.

Ο νεαρός Ραούλ ξέσπασε σ' ένα ή-
χυρό γέλιο.

— Την έπαθες, θεέ μου! φώναξε. 'Ε-
γώ αν ήμουν στη θέση σου, ξέρεις τί
θα έκανα; Θά έστελνα στην όρνη του
Θεού το διαβολογιστρού με τα φάρμακα
του και θα έαναρχα για να ζή ήσυχα και
αμέριμος όπως πρότα!

Ο θεός 'Ανσέλμ τινάχτηκε απ' την
πολυθυμία του:

— Μά εσύ παιδί μου, είσαι πρελάος!
του φώναξε. Θέλεις, λοιπόν, να με κά-
νης για τα τινάξω; Καταλαβαίνω...
Νομίζεις πως είμαι κατά φαντασίαν ά-
σθενής; 'Ε, όχι φίλε μου, είμαι άρ-
ρωστος! Πήγα να παίζω μία άσχημη
φάρασα στο γιστρού κι' έμαθα απ' αυ-
τόν την τρομερή αλήθεια. 'Οποιος σκά-
νει το λάκκο του άλλου, πέφτει ο ίδιος
μέσα! Αυτό συνέβη και σε μένα τον
κακορβίκο. Είμαι άρρωστος, πραγμα-
τικά άρρωστος, πολύ άρρωστος και εί-
μαι βέβαιος πως θα πεθάνω μόλις πο-
δω μ' ανυπόλητες τις συμβουλές του γισ-
τρού μου!...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η άποτοίχωση ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Πέντε διαφορετικοί τρόποι

Τώρα το καλοκαίρι, οι γυναίκες κάλτσες κατα-
νούνται ή τουλάχιστον νίνονται πολύ λεπτερές και
διαφανείς. Συνεπώς, οι γόμπες, που μένουν ξεσκέ-
παστες, πρέπει να είναι άθρονες λείες χωρίς την
παρανοική τοίχα ή χνουδι. Αυτό άπαιτεί για κοινή
κι' έλκυστική σιλουέττα. Μία φορά λοιπόν το βδο-
μάδα, διαθέτετε λίγη άρα για να περιποιηθί τις
γόμπες σας.

Ύπαδουν πολλές μέθοδοι άποτοίχωσης. Καθε-
μία έχει τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά
της.

1) Τό ξύρισμα. Μπορούν να το κοσμοποιά-
σουν μόνον οι γυναίκες που δεν έχουν πολύ έντονη
τοίχοισα. Γιατί είναι νενόνοη ότι το ξυράφι κάνει
τις τρίχες να ξαναφυτρώνουν πιο χοντρές και πιο
σκληρές. Ξυρίζετε τις γόμπες σας μέσα στο ύπα-
νιο άφου τις αλείψετε με άσθεν σαπουνάδα. Χρη-
σιμοποιείτε το ξυράφι με κινήσεις πλατειές, δίχως
διασπασμό, ανεβαίνοντας απ' τον αστράναλο προς
το γόνοτο. Μά ξεκαθάρι το πίσω μέρος της γόμπας.
'Αν κοππίτε, ξεπλύνετε την πλνή με κρύο νερό.
πιέσετε την με το δακτύλο σας και κοππίστε την
έτσι επί μερικά λεπτά, για να σταματή η αιμορ-
ρογία.

2) Τα άποτοίχωτικά φάρμακα. Είνε
πολλών ειδών: σκόνες, κρέμες, υ.ρά, κλπ. Έχουν
νενική μυστική δύσασση. Μερικά έρεθίζουν το
δέρμα. Διαλέγετε λοιπόν έκείνο που άνεχτείτε καλ-
λίτερα ή δική σας έπιδερμίδα, χωρίς να λάβετε ύπ'
όψει ποιά μεταχειρίζονται οι σιλενάδες σας. Όπως
το ξυράφι, και τα άποτοίχωτικά έπίσης δεν θίνουν
τις ρίζες των τριχών, οι όποιες σμενπές δεν ά-
νοουν να ξαναφυτρώνουν. Μετά τη χρησιμοποίη-
ση αλείψετε το δέρμα σας με τάλκ και με μία
καλή κρέμα.

3) Το μάδημα με το κερί. Είνε ή άρ-
χαιότερη μέθοδος, κι' ίσως ή καλύτερη απ' όλες —
έκτος απ' την ηλεκτρική. Δεν παρουσιάζει καμιά
δυσκολία. Δεν είναι βέβαια πολύ εύχρηστη.
θένει κάποιον πόνο, όχι όμως υπερβολικό. Λυώ-
νετε κερί στη φωτιά κι' αλείψετε μ' αυτό τη γόμπα
σας από πάνω ως κάτω, έτσι ώστε να σκαμπισθούν
μακριές λουρίδες, με κενά διαστήματα μεταξύ
τους. 'Αφου κομώση έντελώς το κερί, το τραβή-
στε με άπότομες κινήσεις, και ξεριζώνετε έτσι τις τοί-
χες που έχουν κολλήσει πάνω του. Όσο πιο νοή-
γορες κι' άποφοιστικές είνε οι κινήσεις σας, τόσο
λιγώτερο θα πονέσετε. Κατόπιν ξεναλύνετε το κε-
ρί και αλείψετε τα κενά διαστήματα που είκατε ά-
φισε την πρώτη φορά. 'Αφου τα άποτοίχωσετε κι'
αυτά, φυλάτε το κερί για να το ξαναχρησιμοποιή-
σετε πολλές φορές. Μετά την άποτοίχωση, πουδάρ-
εστε άμέσως με τάλκ για να δροσίτε την έπιδερ-
μίδα σας. Με τη μέθοδο αυτή, οι ρίζες των τριχών
παθαίνουν συχνά ένα κάποιο κρυοσπύ, ο όποιος
έξασθενίζει κι' επιβραδύνει την τριχοφυία. Πάντως,
η άποτοίχωση δεν είναι όριστική.

4) Η ηλεκτρική άποτοίχωση. Είνε
τις περισσότερες φορές όριστική. Όχι όμως πάν-
τοτε, γιατί κάποτε το ηλεκτρικό ρεύμα, που κατα-
στρέφει τις ρίζες των τριχών, συμβαίνει να ζω-
νώνησι συγχρόνως άλλες ρίζες, νορκωμένες, που
δεν είχαν δώσει ως τότε τρίχες, κι' έτσι βλέπουμε
σε λίγο καιρό μία καινούργια τριχοφυία γύρω απ'
τα άποτοίχωμένα ήδη μέρη. Η μέθοδος αυτή πρέ-
πει να εφαρμόσθ από γιστρού πολύ είδικευμένο, ή
όποιος θα βρή το «ωλήν» κάθε τρίχας και θα
κλώη μέσα μ' ένα λεπτότατο ηλεκτρισμένη βελόνα. Η
κλίση του θ' ακολουθήση ή βελόνα και το βάθος
στο οποίο θα εισχωρήση, δεν είναι πάντοτε τα ίδια.
Η μύτη της φτάνει στη ρίζα της τρίχας και την κα-
ταστρέφει με το ηλεκτρικό ρεύμα. Η ηλεκτρική ά-
ποτοίχωση είναι έλαχιστο άδυνήρη, όταν γίνεται
μ' έπιδεξιότητα και κατά μικρές δόσεις. Δεν άφινει
κανένα σπμάδι, αν οι βελόνες είναι άρκετά λεπτές
κι' άπομονωμένες καλά ως τη μύτη τους, έτσι ώστε
ο ηλεκτρισμός να διοχετεύεται μόνο στη ρίζα, δί-
χως να προκαλή έγκαύματα στην έπιφάνεια της έ-
πιδερμίδος. Το κυριώτερο μειονέκτημα της μεθόδου
αυτής είναι ότι... στοίχιζει πανάκριβα! Δεν επιτρέ-
πεται δε να εφαρμόσθ σε άτομα διαθηκικά.

5) Η έλασφόπετρα. Τρίβετε, καθημερινά
την έπιδερμίδα της γόμπας σας με μία μεγάλη και
λεία έλασφόπετρα. Κατόπιν την αλείψετε με δυνατό
όξυζενε 20 όγκων. 'Ετσι οι τρίχες σπάζουν, λε-
πταίνονται, υποφέρουν, ξεθωιάζουν, και συνεπώς ή
τοίχοισα έπιβραδύνεται κι' έξασθενίζει. Η μέθο-
δος αυτή είναι εύκολη, γρήγορη, άδυνήρη, δίχως
την άσχημη μυρωδιά των άποτοίχωτικών φαρμάκων.
Δεν άποτελεί όμως ριζική λύση, έφ' όσον οι τρίχες
ξαναφυτρώνουν πάντως.

Θα πούμε λίγες λέξεις και για την καινούργια
και περίεργη μέθοδο του βλάμματος των κνημών. Λαν-
σάρθηκε στο Παρίσι, για ν' αναπληρώση τις άκρί-
δες και δυσεύρετες κάλτσες. Χρησιμοποιούνται για
το σκοπό αυτό είδικά βερνίκια, που δεν θ' άρνή-
σουν άσφαλώς να φτάσουν και στην 'Ελλάδα. Μετά
το βάμμα, οι γόμπες αλείφονται με λάδι για να
γυαλίζουν.

APR 21 1962

Οἱ νέες ἀνακαλύψεις τῶν ἀρχαιολόγων

ήθηκε, σκορπίζοντας γύρω το γλυκό άρωμά του. Δεν είχε πάθει την παραμικρή αλλοίωση, μολονότι οι στάμνες είχαν μείνει θαμμένες στη γη επί 3.000 χρόνια!

κτάλωψ, συγκινημένος. "Ήξερα
την άφροσύνη σας σ' έμένα και
το θάρρος σας... Σας εύχαριστώ
θερμά!... Τώρα που τά είπαμ
δλα, δες μή χάνουμε ούτα λεπτό
Εμπρός!

Ὁ Σαινκλαϊρ καθόταν στὰ πόδια τοῦ κρεβάτιου, συλλογισμένος, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ

γιατρε μου, πως επρεπε να ειναι
 θως θα κανατε για να ρθετε να
 συνδρομη σας! Και σας θεβαιω
 λογισμουσ μου!... Κανατε ακρ
 λεπτα! Σας συχαίρω!...
 Κόσκαλο ο γιατρος!

... ὥστε πόσα λεπτά τῆς ὥρας ἀκρι-
βῶς τοῦ προσφέρετε τὴν πολὺτιμη
ὅτι δὲν ἔπεσα ἔξω στοὺς ὑπο-
οιβῶς 8 λεπτά καὶ 2 δευτερό-

Φερμάι... Τώρα που τὰ είπαμε
βλα, ὅς μὴ χάναμε οὐτὰ λεπτό.
Ἐμπρός!

Έκανε δοκιμή

συνορομή σας. Και σας θυβαίω ότι δέν έπερα έξω στους υπό-
λογιζόμενους μου!... Κανάτε άκριβώς 8 λεπτά και 2 δευτερό-
λεπτα! Σας συχαίρω!...
Κόκκαλο ο γιατρός!

Θησε να πετάξει τον κολοσσό πάνω στο κρεβάτι.

Ο αρχηγός των αεροπορικών, σάν θηριο. Το μαζιλάρι όμως έπινε τα μπουκράτα του. Η αντίστασις του λιγότερο σιγά-σιγά. Το ανθρώπινο εκείνο σύμπλεγμα έπεσε έξω από το κρεβάτι. Πού έπεσε απ' το βάρος και σωριάστηκε στο δάπεδο.

«Είμαι αναγκασμένος τώρα να αλλάξω το σχέδιό μου - συλλογίζονταν εν τώ μεταξύ ο Σαινκλάιρ. Το κρεβάτι αυτό δεν είναι πιά παρουσάσιο. Θα το δη, όταν θάρρηθώ. Έως φέτος... και δεν θα μπορούσαμε να κρυφώμε από κάτω αυτόν το γίγαντα!... Αν το ήξερα!... Πολύ άγρια όμως... Πώς να τροποποιήσω το σχέδιό μου...? Α, βολικά!...»

Ο Πίλου κι ο Κορσά είχαν χάσει δυο πεσέτες μέσα στο στόμα του άρχηγου και τόν είχαν δώσει επιδέξια πάνω στο κρεβάτι και στο στρώμα. Έτσι ώστε να μη μπουή πιά να σπυρλώ.

«Εμειναν δλοι άκίνητοι μία στιγμή για να αναπνεύσουν και να ξεναερόνουν την ήρεια τους. Έπειτα ο Σαινκλάιρ κίτταξε τον Βόλφ, ο οποίος είχε μείνει άκίνητος σ' όλο αυτό το διάστημα. γιατί δεν είχε λάβει διαταγές του.

Στο τηλεφώνω!... του έλεγε. Ζήτησε τον βαρόνο. Πρόφερε το παρασύνθημα και τον άριθμό 5, που σημαίνει: «Θάνατος ή τρέλλα ή κίνδυνος θανάτου ή τρέλας του άρχηγού της φρουράς».

Εσύ, Πίλου, στάσου πίσω απ' την πόρτα, όπως πριν! Εσύ Κορσά, πάσε τόν άρχηγό απ' τα πόδια, σάν να τόν συγκρατείς. Και σύ, Βόλφ, άφου τηλεφωνήσεις, θα τόν πιάσεις απ' τα χέρια. Κι οι δυο σας να γυρίζετε την πλάτη προς την πόρτα...»

«Όταν ή πόρτα άνοιξη, έσύ Βόλφ, θα πής: «Άρχοντά μου! Ο άρχηγός τρελλάθηκε. Μετά την κρίση, λιποθύμησε, κι έτσι μπορούσαμε να τόν δώσουμε και να σας καλέσωμε...»

— Κατάλαβα.

—Όταν ο βαρόνος έλθη κοντά, θα τόν πιάσεις απ' το λαιμό, Κορσά... Μια στιγμή, Βόλφ...

Το σχέδιο αυτό φαίνονταν άπλοστότατο και άσφαλτό, ιδίως με τόν βαρόνο Βάρτσεκ που είχε συνηθισμένη ασυνήθιστη δύναμη.

ΣΤΟ ΠΡΟΧΕΣΜΕΣ: Η συνέχεια.

Αισθητικόν Έπιστημονικόν

Ένοσστήσιον

Βερανζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

*Αναλαμβάνει την εξέλιψιν 8-λων τών δυσμορφιών του προσώπου, ώς και την ριζικήν αποτομήν. Εξασφαλίζει τας ρυτίδας, ούλας, έγκυμματα, στίγματα (παράδες), στίγματα εύλογας και θεραπεύει την τριχοπύκνιν.

ΦΑΚΙΔΕΣ

Ο ειδικός Δερματολόγος Παρισιών

Κ. Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Θεραπεύει ριζικά τις φακίδες (έφελιδες) εντός ολίγων ημερών.

Πληροφορίαι δωρεάν

Δέχεται 10 - 1 και 4 - 7

ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 38

Στάσις Άγγελουπόλου.

Τηλέφ. 85.089

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Ζερούει παντός είδους (με ζουτιέν, κέντημα, μοτίβο, διπλά προπολεμικά). ΝΥΧΤΙΚΕΣ σκέδιο μόδας. Κάλτσες γυναικείες, ανδρικές, παιδικές.

ΘΗΣΙΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη).

Πλησιόν οδού Λέκκα.

Λησται' στο «Μοντεκάρλο»

Περιπετειώδες διήγημα

—*Ηρθαν!... τραύλισε ο κ. Μπίνγκαν, όρνώντας μέσα στο σαλόνι. Αυτό!!

«Ακούω τις συγχρόνως σ' ένα τραπέζι για να μη πέση. Έτρεμε συγκρομος, οι λέξεις κολούσαν στο στόμα του.

—Τι τρέχει, Μπίνγκαν; τόν ρώτησε ο φίλος του Φάλκενμπουργκ, στερεώνοντας καλλίτερα το μονόκλι του.

—*Ηρθαν... οι γκάνγκστερς... τού «Μοντεκάρλο» Ρόναλντ!...

Το μονόκλι του Φάλκενμπουργκ έπεσε και κύλησε στο χαλί. Μία γυναικία έβγαλε ένα στρίγγιλλισμα, που έκαμε ν' ανασκιρτήσουν όλοι οι παίκτες. Η τρομερή είδησις διεδόθη σάν αστραπή, σπείροντας τόν πανικό. Κάποιος τράβηξε το πιστόλι του... Ο Φάλκενμπουργκ όμως τόν σταμάτησε.

—Οχι άνοηστέ! έλεπε. Οι άνθρωποι αυτοί θα είναι άσφαλώς άπλοσμένοι σάν αστακί. Αδύνατον ν' αντίσταθώμε.

—Μά θα μάς γδύσουν... βόγ-γυσε ή κ. Σκότ.

—Το τομάρι μου μ' ενδιαφέρει περισσότερο απ' το πορτοφόλι μου! δήλωσε ξερά ο Φάλκενμπουργκ.

Ο Μπίνγκαν έβρινε εν τώ μεταξύ περισσότερες ξηνήσεις στις κυρίες που τόν είχαν περικυλώσει: Καώς ανέβα, είς οι κακά-στρωμα, για να πάρη λίγη δροσιά, είχε ιδη τόν Σμιθ και τούς ανθρώπους του με τα χέρια σηκωμένα εμπρός στα άπλοσπούδα πάντα γκάνγκστερς. Κι είχε κατέβη τρέχοντας για να ειδοποιήση τούς άλλους παίκτες.

Ο Σμιθ, έμπνος επιχειρηματίας ειδικευμένος στις καταστρατήγησις τών γυνών, είχε μεταβάλλει τόν όρατό εκείνου γιάτ σε πλατό χαρτοπαίγνιο και τόν είχε έγκρατταήσει 5 χιλιάδες μα-κρού απ' τις άμερικανικές άκτες, έξω απ' τα χαρικά όβαστα. Οι πλούσιοι Γιάγκντς πηγαίναν εκεί κάθε νύχτα με βενζινακάτους, για να παίξουν ρουλέττα και μπακα-ρά, στο γραφικό εκείνο περιβάλλον, χωρίς να έχουν να φοβηθούν τούς αλκοιδιασμούς της άστυνο-μίας. Είχε γίνει μόδα για τούς «συνήτοι» να περνούν τα βράδια τους στο «Μοντεκάρλο» - όπως είχε βαφτίσει τόν πλοίο του ο Σμιθ. Κι ο «Κουτόος Ρόναλντ», ένας απ' τούς τρομερότερους και θρα-σύτερους κακοποιούς είχε διοργα-νώσει τη ληστεία εκείνη, έξροντας

καλά ότι οι κίνδυνοι θα ήσαν μη-δαμνοί κι ή λεία πλοσιωτάτη.

Η πόρτα τού σαλονιού άνοιξε άπτοτομα, και μπήκαν δυο άντρες κολοντιμένοι, κι όπλισμένοι με αυτόματα. Άκολουθούσαν δυο άλλοι γκάνγκστερς και τελευταίος ένας άνθρωπος μεσόκοπος, μελα-ψός, με παραμελημένο ντύσιμο, που περπατούσε κουτσάινοντας: ο Ρόναλντ.

—Παραδώστε όλοι τα όπλα σας, διατάξε ο άρχισυμμορίτης.

Άφου μάζεψε δυο ή τρία πι-στολία πρόσθεσε σαρκαστικά:

—Σας βεβαίω, κυρίες και κύ-ριοι, ότι δεν μ' άρέσουν καθόλου τα βίαια μέσα. Ότσοοο δεν δι-στάζω να τα μεταχειρισθώ, όταν μ' εξαγκαλόνουν... Σας συμβου-λεύω λοιπόν, αν άναπατε τη ζωή σας, να μη φέρετε καμμία αντίρ-ρηση στή μικρή έρευνα που θα έξακολουθήση! Θα περνάτε ένας-ένας στο διπλανό γραφείο και θα μου παραδίδετε τα χρήματα και τα κοσμήματα σας. Έπειτα θ' ά-νεβαίνετε στη γέφυρα, όπου θα σας επιθέλουν οι άνθρωποι μου ως ότου φύγουμε... Είναι περι-τύν να κρυμτείτε οτιδήποτε μέσα σ' αυτό τόν σαλόνι, γιατί θα τόν ψάξουμε λεπτομερώς.

Ο Ρόναλντ πέρασε στο γρα-φείο του Σμιθ. Το αυτόματο έδος γκάνγκστερ άνάγκασε ένα κύριο χοντρό και φαλακρό ν' ακολουθή-ση πρώτος τόν άρχισυμμορίτη.

Οι άντρες σώπαιναν. Οι γυ-ναίκες κατάντην τα δόκρυά τους. —Το διαμνιτένιο κολλίε μου!... τραύλισε μ' άπελπισία ή κ. Σκότ.

—*Ηταν τρέλλα να φοράτε δι-αρκώς τέτοια βαρύτητα κοσμήμα-τα! παρατήρησε ο Φάλκενμπουργκ.

—Μά τα κοσμήματα προορίζον-ται για να τα φορούμε!... βόγ-γυσε ή νέα γυναικία.

Χίρα ενός έφοπιστοού, ή κ. Σκότ είχε - όπως έλεγαν -μεγα-λή περιουσία κι όχι μικρότερη όμορφιά. *Ηταν ξανθή, με γοη-τευτικό πρόσωπο και μ' άρμονικές κομπόλες. Φορούσε άπόμε ένα μαύρο μεταξωτό έφρασοστό φόρε-μα με τολμηρό ντεκολτέ.

Η συμφορά που τη χτυπούσε, φάνηκε να παρηγορή κάπως τις άλλες πελάτισσες τού «Μοντεκάρ-λο» για τη δική της ήμια.

—Άρκετά μάς κοκορεύονταν τό-σον καιρό με τα κοσμήματά της! μουρμούρισε μ' φθονρό όθος στή διπλανή της μία κυρία με ξεπλυ-μένη φυσιογνωμία.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

Η ζάχαρη και τα έγκλήματά

Ξέρετε ότι οι γιατροί τών φυλακών κι οι ψυχίατροί άπο-δίδουν ένα πλήθος άδικημάτων, απ' τις παραβάσεις της τρο-όρανισμο τών βραστών, σε... έλλειψι αρκετής ζάχαρης στόν Είνε όμως γεγονότα, κατά τούς επιστήμονες, ότι θα γινόν-τουσαν λιγώτερα έγκλήματα στόν κόσμο, αν οι άνθρωποι έ-της ζάχαρης στο αίμα φαίνεται ότι κάνει τόν άνθρωπο δύ-στροπο κι ευερέθιστο. Άκόμη και ότομο με καλό χαρακτήρα χαλουν όταν πάθουν να τρώνε άρκετη ζάχαρη.

Ένα πείραμα ύπεριστισμού

Ένας Άγγλος βουλευτής 60 έτών, ο Ούίλφρεντ Φούλ-εαυτό του μια δίαιτα ύπεριστισμού. Άρχισε λοιπόν να παίρνει παίρνοντας οι συμπληρωματικές. Ιδού πού ήταν τόν μενού του, χωρίς ζάχαρη. Στις 8 τόν πρωί, δυο φλυτζάνια τοάι-λιες τού καφέ σταρόδουσα. Στις 1 μ.μ., δυο κουταλιές της δυο λεπτές φτες ψωμί μ' έλάχιστη μαρμελάδα και δυο φλυ-τζάνια τοάι. Στις 10, ένα φλυτζάνι κακάο κι ένα γλύκισμα. Της 3 πρώτες μέρες, έργαζόταν επί 5 ώρες σάν κήπο. Την τετάρτη, σταμάτησε τήν κηπουρική. Την πέμπτη, δυσκο-κάτα συνέχισαν κι ή πεύνα δεν τόν άφινε να κοιμηθί. Κα-γίατι είχε πιά συνήθεισι. Τώρα έχει συμπληρώσει τούς 2 μή-ρει να ζήση περισσότερο από 6 μήνες με τέτοια δίαιτα, έ-στω κι αν μένν διαρκώς εξαπλωμένος. Κι όμως εκατομύρια ότομα, ιδίως στήν Άντολική Ευρώπη, περιρρίζονται άναγκα-στικά σε 1.000 θερμίδες τήν ήμερα...

Οι ληστές της Έφοταρίας

Ο κλειδωνας

Ένας έπίτροπος πιά απ' τόν παγκάρι τού έκκλησιάζ μετρά τήν πούλησι. Ο διά-κος ψέλλει τ' άπολυτικό Προφήτα και Πρόδρομο της παρουσίας Χριστού

Ο παπάς λέει τόν «επί εύχων» κι ή Έφο-ταλία στό νάρθηκα περιμένει να ξεφορτώσουν, και να τούς πάρη αλλά σπύτι τση, να πιούνε καφέ, και ν' άνοιξουν κι έφε-τος τόν κλειδωνά με έπιστημότητα, με οδ-λα τού τα σερπενά.

Άμλητο νερό, ά-λυγαριές, κοκκίνη σκέπη στό κουμάρι, ως και δυο παιδά-κια πρωτοστέφανα βρήκε ή Έφοταλία, κι έτσι οδλα σωστά στήν έντέλεια, τά-χε γαζιέψει από βραδύς, και τώρα, με τα περσάτες, και κοπιάστε, και με γί-λοιι τζιζέδες και γκιζελεκίλια, παίρ-νει τήν κάθε μία

—Εί! Πάς; πρόφερε με κατά-πληξη ο γκάνγκστερ.

—Η κ. Σκότ κατέβασε τα μά-τια της και πρόσθεσε:

—Όλος ο κόσμος της τάξέας μου πιστεύει ότι τα κοσμήματά μου αξίζουν μία δόκληρη περι-ουσία. Άν ίδου ότι δεν μου τα πήρατε, θα μακένουν τήν αλή-θεια... και θα γελοιοποιηθώ! Οι άλλες γυναικείες θα μου γυρί-σουν τήν πλάτη, θα με κοροϊδέ-ψουν... Άν όμως τα κρατήσετε, δεν θα καταλάβει κανείς ότι είνε ψεύτικα, άπομνηστές τών πραγ-ματικών, που άναγκάσθηκα από καιρό να τα πουλήσω για να ζή-σω... Και θα μπορώ έτσι να εξακολουθήσω τήν ίδια ζωή, μέσα στούς κύκλους μου!... Ώ, κύ-ριε γκάνγκστερ, έχω καταβάλει τόσες προσπάθειες ως τώρα για να κρατήσω τη θέσι μου!... Μη με καταστρέψετε! Κλέψετε τα κο-σμήματά μου, σάς ικετεύω!...

Ο Ρόναλντ είχε συνέλαβε απ' τήν έκπληξη του και κίτταζε με προσοχή τήν όραση αυτή γυναικία. Τα μάτια του έλαμπαν, καθώς πλανήθηκαν πάνω στο κορίτ-τη. Σηκώθηκε, τήν πλάσιασε κουταά-ινοντας κι έσκυψε πάνω απ' τόν μισόγυμνο στήθος της, που άνε-δοκατέβαινε γοργά απ' τη συγκί-νησι.

—Χμ! πρόφερε. Είσαστε πολύ-πολύ όμορφη... Άν θέλατε όλο θα κανονίζονταν μεταξύ μας...

Ένα κυνικό χαμόγελο ζωγά-φίζονταν στα λεπτά χείλη του κα-ώς μιλούσε.

Απ' τόν άνοιχτό φινιστρίνι άκου-γόντουσαν τα παραύνα κι οι διαμαρτυρίες τών άλλων γυναι-κών...

Άφου διάσσεε λίγο, ή άνέρω-χη κ. Σκότ δέχθηκε να πληρώση τόν έαυτό της τόν γκάν-γκστερ, που θα της έκανε τη χά-ρι να κλέψη τα κοσμήματά της. Έκλεισε τα μάτια της, άναστέ-ναζε με πόνο κι άφέθηκε στήν άγκαλιά τού κακούργου.

ΣΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικά - Μεταδοτικά - Σεξουαλικά.

ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

Αδέρω 11α 6-8 μ.μ.

Τηλ. 53.807

Katia
ΠΟΥΔΑ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

ποδοχεται με καρδιοχτύπι, ν' άκούση τόν τραγουδι τση. Πατήσε με και πατήσε σε ήταν τόν σπύτι τση μέσα κι δώ, ως και ή Τα-ουεβιόνα ήρθε απ' τήν Άγία Παρασκευή τση Νέας Σμύρνης.

Κι ή Έφοταλία, που τήν είχε πάντα άχτι σάν τήν είδε ξεφώνισε:

—*Ησού, καλέ, χαράς και τόν κουράγιο σου!

—Βλέπεις εκεί είνε άριστοκρατία και δεν τούς άρέσουν οι κλειδωνά, Έφοταλία μου.

Τα δυο παιδάκια πλησίασαν τόν κουμάρι κι ή Έφοταλία γυναικία τόν κόσμο, ται-ριμονίζα και μπριντζού στα τέτοια φώ-ναξ:

—Τόν πρώτο τραγουδι θα τόν πη ο γέ-ροντας.

Κι ο πάτερ Άδερκίος σείωντας στόν πα-χύ σέβρο τόν κεφάλι του έλεπε:

Κάθε δέντρο δεν μαραινεται δεν γέρνουν τα κλαδιά του και ποιοι μαυροκαλόγερου δεν κάδερ ή καρδιά του;

Και σάν άπόκρισι ήρθε ή φωνή τού διά-κου:

Παραμονούμαστε πολύ μάχου! οδλα τα δίκλα γιατ' ήγιναν τα χείλη μας μικρά σάν τα ραβδίνα.

Κι ο κλειδωνας ήπαινε μελαγχολικό κατήφορο, γι' αυτό ή Έφοταλία θέλησε ν' αλλάξη τόν γαβό, να φέρη τόν γέλιο και τη χαρά, να ήη και στήν κάθε μία κάτι, που μέρες τώρα σγεδίαζε. Κι άρχισε!

Και μέσ τόν νεκροσύνουκο να κανηγήσε προσέμνω θά λές: «Ποιός είσε λείψανο γνή; έτσι κοροϊόμενοι!»

—*Ησού! Τόν σκουλαρίκι τση Θέκλας.

Η Θέκλα μία πλούσια μαυραγορίτισσα, φαντασματική στεγνή, και ντροπα, ιδω μπλαστιασμένο πουλί ξεφώνισε:

—Μας ήφερε κι έφέτος να μάς σκυλο-βρήσι, φρονέει ή φρενιάρια!

Μά ή Έφοταλία ήκανε πώς δεν κατάλα-βε και συνέχισε να ξεράει τόν φαρμάκι τση:

Τόν ριζικό μου τώγραφε κι ή δόλια μου ή μοίρα να μη σέ πάρω λύτερη και να σέ πάρω χίρα!

—Άχου! Η ταμπакιέρα τού Κουλου-μονδρό!

Τόν πολληκάρι δαγκώθηκε.

—*Ησού, καλέ Χριστέ μου, κι όστερα σου λένε μήν πιστεύης σοι κλειδωνά! είτε ή Έφοταλία κι οδλο καταλάβαινε τόν όπα-νισμό, γιατί βλέπανε καιρό τώρα γκιό-γκιόριε τήν χίρα τού Μπεσλέμ, να βάζη τόν Κουλουμονδρό κρυφά απ' τήν πόρτα, και να τόν βγάξη απ' τόν παρδουρο.

—Δέν θέλω να στραδομουτουνάξη κα-νείς, αυτό είνε τόν κισμέτι σας, ξεφώνισε πάλι ή Έφοταλία, και συνέχισε:

Πού κοσέδουν οι στραβοί στήν Άγία Παρασκευή!

—*Ησού... τόν βροχιόλι τση Ταουέβνας!

—Μωρή Έφοταλία, ντροπή σου πιά! Τι κέρατα τί νεκροσύνουκα, τί στραβές μάς είπες, λές κι ή φραγές λυσόόχορτο!

Κι άρχαχτήκανε μαλλιά με μαλλιά. Σιτάδες, μαξιλάρια, κουμάρια, καρέλλες γυρομπαλάνες κι οι καλεσμένοι για τόν κλειδωνά φύγανε μαθημένοι!...

ΣΩΡΖ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΓΚΑΦΑ

Κόσμος πολύς κυκλοφορούσε στούς δρόμους. Η Άθνα κι' οι συνοικισμοί είχαν πανηγυρική όψη, παντού φώτα και φωτιές τ' Άν Γιαννιού.

Ο Κιρκόρ λίγο τασιπνής και μουρντάρης μ' όλο πούχε πάντα άτυχίες με τις γυναικείες, πή-ρε τόν Λεωφορείο. Ήθελε κι' αυτός άπόψε να κάνει μία βόλτα, ίσως κάτι πετύχη.

—Τιά μπεκαλούμ, ντάβλοος να σκάει κάτι τα βράδι κι' έγκω. Όμορφο είμαι, μερακλή είμαι, κουβετλή, μουστακαλή είμαι! έλεγε και ξανά-λεγε.

Εξαφνα μία χοντρή κυρία - ένα έμφυχο κά-στρο - μπήκε στό λεωφορείο. Έτσι πληθωρική, και πόληκλι τού χτύπησε στό μάτι άμέσως τού Κιρκόρ.

—Νέ μπού μπέ; Βάι - βάι ντοντουρμά κιμπι είνε γιαβρούμ!

Ευθύς τ' έώωσε τη θέσι του.

—Μπουγιουρούμ... κάτσε μαντάμ, πής είπε.

Κι άρχισε να νλκυοσολιάζει.

Έκείνη κάθεται και ζουλά και στραπατάρει τούς διπλανούς της κυριους, κι' ο ένας απ' αυ-τούς φωνάζει:

—Κυρά μου μάς μπουλντισεις! Άμα είνε κα-νείς σε τέτοια χάλια πάει με ταξί.

—Όλοι γύρω γελάσανε.

Η χοντρή κυρία γούρλωσε τα μάτια.

—Είσαι πολύ πρόστυχος! φών-ξε τού Κιρκόρ. Αυτή ή θέσι δίπλα σ' αυτό τόν γουρνούνα δεν σ' άρεσε, και μού πίν έώωσες!

Και πριν προστάση να άπολογηθί ο καυμένος ο Κιρκόρ, τού τραβά μία με τήν τσάντα κατά-μωτρα.

Γέννηκε μεγάλον ταβοταούρι και σαματάς.

Κι' ο Κιρκόρ τρέινοτας απ' τόν κακό του στή πρώτη στάσι κατέβηκε.

—Άλλάχ μπελανίβερνι! Αυτό ύναίκα σε μπε-λά ήττελε να με βάλει! ψιθύρισε.

Και προχωρούσε άνάμεσα στό τράμ και τα σύ-τοκίπια που τρέχανε γεμάτα όμορφες κυρίες, και κόσμο τουρλού τουρλού.

—Βάι - βάι! μονολογούσε κι' έλεγε. Σήμερα οδλο ύναίκες μουκατίζου, φουντουζού είνε. Κανιού νέν ανκαπέι, γιαβρούμ! Ιστέ μπού!

Έκείνη τή στιγμή μία πολυτελέστατη κουρσο σταμάτησε δυο μέτρα μακριά του, και μία ντρα-ντάνα πρόβαλε και τούκανε νόημα να πλησιά-σπ. Ο Κιρκόρ τάχασε.

—Άμάν, άμάν, νέ μπού μπέ; Κορντιά μου πάφ - πούφ κανέι, Ιγνόνατό μου τρέινοει!...

Αιέσως πλησίασε, να δέν μπόρεσε να ήη ούτε υιά λέξη, ή συγκίνησι τούδε κόβει τη μιλιά.

Έκείνη τούρριξε μία εξεταστική ματιά, απ' τήν κορυφή ως τα νύκια κι' έμεινε φαίνεται ίκα-νοποιμένη γιάτ φώναζε:

—Αχ! είμαι πολύ εύχαριστημένη πού σάς βρή-κα, είσε ακριβώς εκείνος πού ζητούσα. Έλάτε αύριο σπύτι μου, τούπε, γέλασε πονηρά, και τού-δωσε τόν μπλιέτο της.

Όταν συνέλαβε ο Κιρκόρ, ή πολυτελέστατη κουρσα είχε άπομακρυνθί. Και τότε κατενθου-σιασμένος ξεφώνισε:

—Μά, μπέ, αυτή είνε ύναίκα γιαβρούμ! Τέ-τοια γιαβρούμ φιρί - φιρί κι' έγκω γύρευα, να άναπαί έμεινα, και όκι παράντης μου.

Τόν ίδιο βράδυ στό μαχαλά διηγόντανε στόν Άρτιν τήν έπιτυχία του.

—Βοέ άσκ - όλοούν, Κιρκόρ!

—Ε υπέ, χρόνια τώρα τζαναμπετιά, γρουσου-ζιά, οδλο ύναίκες, έπαζε, σιχτήρ πιλάφι ντίνανε έμεινα. Μεγάλο καυμό μεράκι είχα γιαβρούμ, όρτσι μου γναντινά οδλο πνίγαινε. Άιντε, μπε-καλούμ, ήλεγα!

Τά γυρίσι κι' ο τροχός, τόν γλεντίσι κι' ο φτωχός.

Και να τούπη μου, βρήκα αυτό πλούσιο, όμορ-φο, μερακλού. Μέσα μάτια του γπάδασα άλη-τιανό σεντά!

—Βρέ καλά! - όλοούν, Κιρκόρ! φώναζε πάλι ο Άρτιν και τόν χτυπούσε με θαυμασμό στήν πλάτη.

Τήν άλλη μέρα πρωί - πρωί καλοντυμένος και φρεσκοζυρισμένος ο Κιρκόρ πήγε σπής κυρίας τόν σπύτι.

—Μαντάμ, τέλω!

—Η κυρία δεν δέχεται ποτέ τέτοια όβρα, τούπε ο πορτιέρης.

Μά ο Κιρκόρ έκανε λίγο τόν ζόρικο.

—Έκείνη, υπέ είπε, να έρτα πού!

—Α! έζρω, ζέρω, τούπε με όθος συνοδελφικό ο πορτιέρης και φώνάζε στήν καμαρία:

—Μαρία, ήρθε εκείνος για τα χαλιά.

—Χαλιά - μαλιά, νέ μπού μπέ;

Κι' ο πορτιέρης τού έξηλυνε τότε πώς ή κυ-ρία κτς βράδυ μόλις έπέστρεψε είπε στήν κα-μαρία:

—Αχ τή χαρά μου, Μαρία!... βρήκα έπιτέ-λους έναν ερόγατ κολοσσό, μ' όθλητικό παρά-στημα, με γέρα μπράτσα, και τούπα νάρη να μάς τινάξη τα χαλιά πάνω στήν παράτσα!

Κόκαλο ο Κιρκόρ.

Οι ιδιοτροπίες του Περσινά

Τό βάσανο

Τέλος πάντων τί θα γίνει με όλους έσας, άνθρωποι μου; Θα τόν βρήτε επί τέλους αυτό τόν κομπολογάκι πού χάσατε, να ησυχά-σω κι' έγώ κι' έσεις και ή κοινωνία ή θα σας πάρη

Γιατί σκοτώνουν ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Απίστευτα και καταπληκτικά γεγονότα

Σύμφωνα με μια επίσημη στατιστική, μέσα στο πενήντα έτος, έγιναν 6.690 φόντοι στας Ηνωμ. Πολιτείες. Στους μισούς χρησιμοποιήθηκαν πυροβόλα, όπλα, στα 30% μαχαίρια ή νύχια. 40% όπλα φονιάς μέσα. Μεταξύ των θυμάτων, υπήρχαν 200 περίπου παιδιά κάτω των 5 ετών κι άλλοι τόσοι γέροι. Άνδρες 70. Το ρεκόρ ανήκει στην πολιτεία Σκόττ Άντλαντ, με 1.855 φόντους, ενώ η Νέα Αγγλία είχε το μικρότερο αριθμό: 97 μόνον.

Οι φόντοι που γίνονται από ζήλεια, πάθος, εκδικητικότητα, φόβο, κι άλλα τέτοια πρωτόγονα συναισθήματα, κρυμμένα στην καρδιά του ανθρώπου, είναι κάτι το συνηθισμένο και δεν προκαλούν πια ενδιαφέρον. Ήκτορ αν συνοδεύονται από εξαιρετικές συνθήκες. Υπάρχουν όμως κι ανθρωποκτονίες με φαντασία που φαίνονται απίστευτα, εξωφρενικά, και που μας δείχνουν πόσο λίγο ξέρουμε την ανθρώπινη φύση...

Ένας κατάδικος, που θα μείνει επί 20 χρόνια στις φυλάκες του Σίνγκ-Σίνγκ, σκότωσε τη γυναίκα του με μια αξίνη, γιατί έχασε να του αγοράσει ένα δώρο για τα γενέθλιά του! Άλλος πάλι έπνιξε τον ποιοτήσιμνο του γιατί... είχε τα νεύρα του!

Κάποιος Πάτε, θέλοντας να παντρευτεί, σκότωσε τρεις κατασημασμένους, γιατί χρειαζόταν χρήματα για να αγοράσει τις βέρες και για το τραπέζι που θάκανε στους προσκεκλημένους του.

Στη Νότιο Γεωργία, ένας κτηματίας 64 ετών, έστειλε στον άλλο κόσμο δύο αστυνομικούς. Ήθελε να εκδικηθεί στο πρόσωπό τους την Κι. Βέρνι, γιατί λαμβάνει μέτρα προστασίας για τις άκοιδες, που αποδεκάτιζαν τα ζώα του.

Ο Τζών Πατάλιο, ιδιοκτήτης ενός μπαρ στο Κληνδελαν, σερβίριζε μια μέρα ένα ποτήρι μπύρα σε μια άγνωστη πελάτισσα που είχε μπει στο κατάστημα του.

Πολυάριθμοι οδολάοι έβγαζαν μια φωνή. Μαθαίνεις τη γυναίκα μου να μεθοκοπάρη!

Και πριν προλάβει ο Τζών να καταλάβει πού τίνος έ-πρόκειτο, δέχθηκε μια σφαίρα στο κεφάλι απ' το σύ-ζυγο της πελάτισσας του κι έπεσε νεκρός.

Στο Γκάου της Ίνδιανας, ένας εργολάβος κηδεύων σκότωσε ένα συνάδελφό του, γιατί μάλασαν πούδες απ' τους δύο θ' ανέλαβαν να φτιάξουν ένα πετάκι.

Άλλος πάλι έπληξε ένα μαχαίρι της Κωλινς στην καρδιά ενός δούτοπου όφελ-έτο, που του χρωστούσε 50 σεντς και δεν ήθελε να τον πληρώσει!

Στο Ντόβερ Πλέινς ένα λεωφορείο συνεκρούθη με ένα επιβατικό αυτοκίνητο. Ο σωφέρ του λεωφορείου, εξαγριωμένος, τράβηξε ένα ρεβόλβερ και σκότωσε τον οδηγό του λεωφορείου.

Ένας, μηχανικός, στο Μπρίτσκοτ, βερόρησε υπέθυ-νο για το θάνατο της γυναί-κας του κάποιο χειρουργό που την είχε χειρουργήσει. Τον παρήγαγε λοιπόν έξω απ' το σπίτι του και τον άπνιξε με ένα παρολυστικό πάνω στο μαγικό καθρέφτη

γκτον. ο Μπράουν κι' ο Ού-δοντμαν, βρήκαν μια νύχτα ένα γεύσιον τους, τον Ούλ-λιαν Λή, να κοιμάται στο υπαίθριο. Ξέλησαν τότε να τον τρομάξουν λίγο, για να γελάσουν. Τον έσκέπασαν λοιπόν με άχυρα και ξερά χόρτα και τους έβαλαν φω-τιά! Αποτέλεσμα του α-στείου ήταν να καί λωντα-νός ο δυστυχισμένος Λή!

Ένα φαντασμαστικό θρά-μα συνέβη σ' ένα μακρινό δρενίδω χωριό, όπου ζούν πρωτόγονοι μερικοί Μαυρο-θούνοι. Κάποιος περαστικός ξένος είχε χαρίσει μια ο-δοντοδούρα σ' έναν απ' αυτούς, τον Βουνάνοξικ, και τον είχε διδάξει πώς να την μεταχειρίζεται. Πράγμα-τι, επί πολλούς μήνες κάθε πρωί, ο χωρικός κατέβαινε στη βρύση της αυλής του κι έβλεπε τα δόντια του με το βουτσάκι, χαμογελώντας περήφανα όταν οι γείτονες παρατηρούσαν και τον κύτα-ζαν έμμηλο.

Μια νύχτα, τα τζάκια των παραθύρων διαφάνον σπι-τών του χωριού έσπασαν από ένα μυστηριώδες πετροβολή-τη. Πούδ είχε πετάξει α-π' τις πέτρες; Άγνωστο... Οι άσεστοι και προληπτικοί χωρικοί πίστεψαν ότι είχε την ούρα του ο διάβολος σ' αυτή την ιστορία!... Κι' ότι τον είχε προσκαλέσει ο Βουνάνοξικ, με τα φαντά-σμα που έκανε στριφογυρίζοντας μέσα στο στόμα του ένα α-στρο ραβδάκι με τριχες στην άκρη!...

Δίχως να χάσουν λοιπόν καιρό, 12 νεοί άντρες, με το δημαρχο επί κεφαλής, πήγαν στο σπίτι του Βουνά-νοξικ, τον άρραξαν κι' άρ-χιζαν να τον φυλοκοπούν με χοντρά ραβδιά και με τις

Οι επιστήμονες όλου του κόσμου παρακολου-θούν με ζωηρό ενδιαφέ-ρον μια νέα ανακάλυψη, που φαίνεται προωσιμέ-νη να προσφέρει ανεκτί-μητες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα. Γιατί χάρις σ' αυτή θα είναι δυνατόν να «προβλεφθούν» προ-καταβολικά οι περισσότερες και ίσως όλες οι α-σθένειες που απειλούν τον οργανισμό μας.

Πρόκειται για έναν αληθινό «καθρέφτη της ζωής», ανάλογον μ' εκείνον που χρησιμοποιούν ακόμη οι Άραβες γιατροί και που έχει την ιδι-ότητα να μας αποκαλύπτει αν απειλούμεθα ή όχι από μια ώριση ασθένεια.

Αυτός ο καθρέφτης είναι μια λευκή πλάκα από χαλκό, που, για να αποκτήσει τις «μαγικές» Ι-διότητες της, πρέπει να εμβαπτισθεί επτάκοις φορές μέσα σε ένα ειδικό παρασκευάσμα, που της προσδίδει μια εξαιρετική ευαισθησία.

Από αυτή τη στιγμή θα είναι δυνατόν να μας πληροφορήσει για τις ενδεχόμενες νοσηρές επε-ξεργασίες που γίνονται στον οργανισμό μας.

Ας υποθέσουμε ότι θέλουμε να κάμουμε μια διά-γνωσι τυφοειδούς, να εξακριβώσουμε, δηλαδή, αν το μικρόβιο αυτής της ασθένειας βρίσκεται μέσα στον οργανισμό ενός ατόμου.

Αρκεί μόνο να πάρουμε μια σταγόνα από το αίμα του και να την ρίξουμε πάνω στη χαλκίνη πλάκα. Αν είναι μολυσμένο από το μικρόβιο του τυφοειδούς, τότε ο καθρέφτης μας θα ακτινο-βολήσει άμεσα, σαν να είχαμε τράψει την επι-φάνειά του με ένα βελούδο. Στην αντίθετη πε-ρίπτωση, θα παραμείνει βολός.

Παρόμοια φαινόμενα παρατηρούνται και στην περίπτωση διαφόρων άλλων ασθενειών. Ο «κα-θρέφτης της ζωής» επέτρεψε επίσης να παρα-τηρηθούν με τη μεγαλύτερη ακρίβεια όλα τα φαινόμενα των επεξεργασιών που προκαλούν μέσα στον οργανισμό μας διάφορα μικρόβια ή δηλητήρια και, αντίθετα, τις επιδράσεις που έ-χουν τα αντιδοτά τους (όρροι, αντιτοξίνες κτλ.).

Ετσι, μια σταγόνα από το δηλητήριο του κόμ-πρα κάνει τα μικροσκοπικά αιμοσφαίρια να σκά-ζουν σαν υπαλλόγια. Αντίθετα, μπορούμε να παρακολουθήσουμε πάνω στο μαγικό καθρέφτη

προκατάς άρθλους τους! Αν ήθελαν να του κάμουν κα-πό... Μόνο... να βγάλουν το διάβολο από μέσα του! Δυστυχώς όμως, μαζί με το διάβολο, βγήκε κι' η ψυχή του Βουνάνοξικ απ' το κα-ταπληγμένο κορμί του!...

Στο Σικάγο, τέλος, ένας δικηγόρος πυροδότησε απ' το παράθυρό του έναντιον μιας δεσποινίδος που έπαιζε βιολί σ' ένα αντικρινό σπίτι. Η σφαίρα βρήκε την άτυχη νέα στο στήθος και την ξά-πλωσε νεκρή.

Γιατί το έκαμες αυτό; ρώτησαν το δράστη οι αστυ-νομικοί που τον συνέλαβαν. Κι' αυτός απάντησε γεμά-τος θυμό:

—Δεν μπορούσα ν' ακούω τα ταχυκίνητα από σκοτεινά κενά, στο βιολί. Μου αναστάταιναν τα νεύρα.

—Κι' έπρεπε να την σκο-τώσω;

—Μήπως κι' αυτή δεν σκότωνε στο βιολί της τους μεγαλύτερους συνθέτες του κόσμου;

ΧΙΟΥΜΟΡ

Το τέλος ενός έπιση-δείου λόγου:

«... Κύριοι ο άνθρωπος που θρηνηύει μου ζήτη-σε κάποτε εκατό φράγκα, τα οποία δεν μου επέ-στρεψε ποτέ. Για να μεί-νουν λοιπόν η μνήμη του ακηλίδωτη οδω προτείνω να κάνουμε έρανο και να μου επιστρέφει έτσι το ποσό αυτό...».

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Μόνον με 7.000 Δρ.

Δι' ηλεκτρισμού και άνευ ηλεκτρισμού.

Πειραιώς 25, αρ. πλ. 55.517

Κτενίσμα 1.500 Δρ.

Μανικίου ... 1.000 Δρ.

Δεκαετής πείρα μου είναι

εγγύησι για τις κονδρές

μπούκλες.

ΑΝΤΩΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Ο «καθρέφτης της ζωής»

Πώς θα «προβλεφθούν» οι ασθένειες

την καταπολέμηση της τρομερής αυτής ασθένειας

των παιδιών.

Στον «καθρέφτη της ζωής» οφείλονται επίσης μερικές πολύτιμες παρατηρήσεις για τον τυφοει-δω πυρετό, που θεωρείται πιθανόν ότι θα οδη-γήσουν στην ανακάλυψη ενός αποτελεσματικού όρρου για τη θεραπεία του.

Ως σήμερα, οι επιστήμονες έσπαζαν το μυα-λό τους για να ανακαλύψουν γιατί οι χρησιμ-ποιούμενοι όρροι ήταν αποτελεσματικοί σε ώρι-σμένες περιπτώσεις ενώ σε άλλες δεν ήταν.

Το μυστήριο έλυθη σήμερα χάρις στο μαγικό καθρέφτη.

Ο βακίλλος του Έμπερτ, όπως αποκαλείται το ειδικό μικρόβιο του τυφοειδούς, επιδρά στον οργανισμό μας κατά δύο διαφορετικούς τρόπους: Με την παρουσία του μέσα στο αίμα μας, που έχει ως άμεση συνέπεια τη δημιουρ-γία μιας νοσηρής επεξεργασίας, και με την ει-δική τοξίνη που εκκρίνει και που τα αποτελέ-σματα της είναι ακόμη καταστροφικότερα.

Οι χρησιμοποιούμενοι ως σήμερα όρροι ήταν μάλλον αντιμικροβιακοί, εκόκτωναν δηλαδή μόνο το μικρόβιο, αλλά δεν είχαν καμιά επίδραση στην τοξίνη του. Αν λοιπόν οι βακίλλοι του τυφοειδούς που βρίσκονταν μέσα στον οργανι-σμό, δεν είχαν προφάσι να εξαπολύσουν το δηλητήριο τους, ο ασθενής εώζετο. Διαφερε-τικά, έπιπρετο ο θάνατος, μ' όλο που η αναλύ-σις του αίματος έδειχνε πως δεν υπήρχαν πια μικρόβια.

Οι επιστήμονες γνωρίζουν πια σήμερα τον εκ-θρό, όπως και τα όπλα που χρησιμοποιεί. Γι' αυ-τό, όπως σημειώσαμε και παραπάνω, πιστεύεται ότι πολύ σύντομα θα βρεθεί το μέσον της απο-τελεσματικής αμύνης έναντι του. Και το ίδιο θα γίνει και για πολλές άλλες ασθένειες που θεωρούνται ακόμη άθεραπευτες, χάρις στον «κα-θρέφτη της ζωής».

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

2) ΟΤΑ 3) ΟΡΑΜΑ 4) ΑΡΠΑ - ΑΓΡΑ 5) ΛΙΤΡΑ 6) ΚΑΚΑ - ΝΙΝΑ 7) ΡΑΞΑ - ΑΩΗ - ΛΙΡΑ 8) ΔΕΝ - ΛΙΒΕΡΙΑ - ΑΝΩ 9) ΑΝΙΑ - ΕΚΑ - ΡΟΔΑ 10) ΗΝΙΑ - ΦΑΡΑ 11) ΡΥΑΚΙ 12) ΣΩΜΑ - ΑΛΜΑ 13) ΑΛΑΤΙ 14) ΡΑΡΑ

ΚΑΘΕΤΩΣ 2) ΡΕΑ 3) ΚΑΝΝΗ 4) ΑΓΑΣ - ΙΝΕΣ 5) ΚΑΛΑΙ 6) ΟΠΑ - ΑΡΜΑ 7) ΟΡΑΙ - ΑΒΕ - ΥΑΛΩ 8) ΗΤΑ - ΤΥΣΚΙΑ - ΑΡΑ 9) ΑΜΑΡ - ΗΡΑ - ΚΑΤΑ 10) ΑΓΑΝ - ΟΙΛΙ 11) ΙΛΑΡΑ 12) ΑΡΝΙ - ΟΡΙΑ 13) ΑΡΑΔΑ 14) ΑΝΑ

Στόν κινηματογράφο

1) Να, γιατί οι άλλοι άλλες εικόνες του φίλμ χωρίζονται από σκοτεινά κενά, που διαρκούν το ίδιο χρονικό διάστημα όσο κι' οι εικόνες. 2) Συνήθως ναι, για ν' ακούγεται ο ήχος του μεγάρων, που βρίσκεται πίσω απ' την οθόνη. 3) Ναι, γιατί ένα μέρος του ήχου πνίγεται απ' τα χαλικά κι' απ' τον άλλο χειμωνιάτικο διά-κοσμο της αίθουσας. 4) Περίπου 35 λεπτά. 5) Όχι. Τα φτιαγμένα από «οδύκη σελ-λουλόζη» καίνονται δύσκολα. 6) Όχι. Το άνοιγμα του προβολέα είναι λιγότερο μι-κρότερο απ' το τετραγωνάκι του φίλμ. 7) 24.

Λεγοπαίγνιο

Από Κορινθίους της Ελλάδος. (Από κό-ρην θείας της Ελλάδος).

Ο αιχμάλωτος σπάγγος

Λυγίζετε το μυαλίτι, χωρίς να το τσάκισετε, αρκετά ώστε να μπορέσετε να περάσετε τη χα-ραμένη λουρί-δα του μέσα α-πό την τρύπα, σαν θλαξιά. Ο-ταν η θλαξιά αυ-τή γίνει αρκετά μεγάλη, είναι πια εύκολώτα να περάσετε από μέσα το ένα κουμπί και να ελευθερώσετε το σπάγγο.

Τά 20 βάζα

Τα δύο δοκία βάζα είναι το πέμπτο της δευτέρου σειράς και το τέταρτο της τρί-της σειράς.

ΕΙΚ. Β

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΑΤΟΜΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Τα θαυμάσια και ασύλληπτα του Σύμπαντος

Τα τρία εργοστάσια ατομικής ένερ-γείας, που λειτουργούν ήδη σε διάφο-ρα μέρη των Ηνωμ. Πολιτειών, είναι παγινιδάκια έμπρός σ' εκείνα που ύ-πάρχουν στον ουρανό από εκατομμύρια χρόνια, δηλαδή τα άστρα ν-Κύνκος, Μπετελγέζ, Σείριος Β και πολλά άλλα.

Πολύ πριν απ' την ατομική βόμβα, οι αστρονόμοι είχαν εξηγήσει ότι η α-κτινοβολία των άστρων, που φαίνεται ανεξάντηλη, οφείλεται σε φαινόμενα διασπάσεως του ατόμου. Η Έπιστήμη ήξερε ότι τα φαινόμενα αυτά μπορού-σαν να συμβούν μόνο σε θερμοκρασίες εκατομμυρίων βαθμών και σε πιέσεις εκατομμυρίων ατμοσφαιρών. Τέτοιες λοιπόν, ιλιγγιώδεις θερμοκρασίες και πιέσεις, που είναι αδύνατον να παρα-χθούν τεχνητά, υπάρχουν πάνω στα ά-στρα που ονομάσαμε ουράνια ατομικά εργοστάσια.

Ο Ήλιος είναι πολύ λιγότερο λαμ-πρός από άλλα άστρα. Ωστόσο, αν έπρόκειτο να πληρώσουμε προς 125 μόνο δραχμές το κιλόβέτη την ένεργεια των ακτινοβολιών που μας στέλνει συ-νεχώς, ο λογαριασμός θ' ανέβαινε σε 500 τετράκις εκατομμύρια την ήμερα! Πώς ο Ήλιος παράγει διαρκώς τέτοια τεραστία ποσότητα ένεργειας, χωρίς να παρουσιάζει καμιά ελάττωσι; Άλλο-τε, οι αστρονόμοι δεν μπορούσαν να βρουν την εξήγηση. Πρώτος ο περίη-μος Άινσταϊν δημοσίευσε το 1905 ένα σύντομο επιστημονικό άρθρο, με το ό-ποιο έπεδείκνυε ότι η ύλη μπορεί να μεταβληθεί σ' ένεργεια, κι' υπέδειξε μάλλον πόση ένεργεια θ' απέδιδε η εκμηδένιστος ώρισμένη ποσότητα ύλης. Είχε βρει πια η προέλευσις της ένερ-γείας του Ήλιου: Ωφείλετο στη δια-σπασί των ατόμων της ύλης του. Το 1939, οι επιστήμονες μπόρεσαν να συμ-περάσουν με τους υπολογισμούς τους ποιές ακριβώς αντιδράσεις συμβαίνουν πάνω στον Ήλιο: Το υδρογόνο του «καίεται», με τη βοήθεια του άνθρα-κος και του αζώτου, ελευθερώνει τε-ραστίες ποσότητες ένεργειας και με-ταβάλλεται τελικά σ' ένα άλλο αέριο, το ήλιο.

Το άστρο ν-Κύνκος είχε 32.000 φο-ρές λαμπρότερο απ' τον Ήλιο, βρι-σκειται όμως σε τόσο απόσταση, ώστε δεν μπορούμε να το ίδουμε δίχως τη-λεσκόπιο. Αν η Γη μας περιστρεφέ-ταν γύρω του, θάπρεπε να απέχει απ' αυτό 5 φορές περισσότερο απ' όσο α-πέχει απ' τον Ήλιο ο Πλούτων - ο μακρινότερος δηλαδή πλανήτης του ηλιαστικού μας συστήματος - για να δέχεται τόσο φως και θερμότητα, όσο της στέλνει τώρα ο Ήλιος!

Στον ν-Κύνκο, η μεταβολή του υ-δρογόνου σε ήλιο γίνεται 1.000 φο-ρές γρηγορότερα παρά στον Ήλιο. Με τέτοια τεραστία κατανάλωσι, η πο-σότης του υδρογόνου που υπάρχει σ' αυτό το άστρο, δεν μπορεί να έπαρ-κεί περισσότερο από 100 εκατομ-μύρια χρόνια. Εφ' όσον λοιπόν εξακο-

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ
ΚΑΛΙΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ

Κάλτσες Άράχνη Δρ. 6.000-18.000
Κομπινέζον Άξελ. » 7.000-20.000
Κυλόττες » 2.000-12.000
Μπλούζες γυν. » 5.000-22.000
Κάλτσες άνδρων » 1.200 - 6.000
Φανέλλες » 2.000 - 8.500
Υποκάμισα » 7.000-30.000
Κασκορές » 2.000 - 5.000

ΑΠΟΘΗΚΗ
Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52
Τηλ. 33-605

λουθεί ακόμη να λάμψη πρέπει να συμ-περανώμε ότι είναι σχετικάς νέο άστρο - γιατί η ηλικία του Σύμπαντος έχει έπολογισθή με διάφορες έπιστημονικές μεθόδους σε 2 δισεκατομμύρια χρόνια. Πολύ διαφορετικό ατομικό εργοστά-σιο» είχε ο Μπετελγέζ. Το άστρο αυ-τό, δρατό με γυμνό μάτι, φαίνεται κοκ-κινωπό, γιατί έχει στην επιφάνειά του θερμοκρασία μόνο 3.300 βαθμών, ενώ τα κίτρινα άστρα - σαν τον Ήλιο - φθάνουν τους 6.000 βαθμούς. Κι' έ-μως, αν ο Ήλιος βρισκόταν στην από-στασι του Μπετελγέζ, δεν θα μπορού-σαμε να τον ίδουμε χωρίς τηλεσκόπιο. Ο Μπετελγέζ είναι δρατότερος, παρ' όλη τη μικρότερη λάμψη του, γιατί έ-χει τεραστία μέγεθος. Το 1926, οι α-στρονόμοι υπέλογισαν τη διάμετρό του και τη βρήκαν 400 φορές μεγαλύτερη απ' του Ήλιου. Σύμφωνα με γεωμέ-τρικες μετρήσεις, αν φαντασθούμε τον Ήλιο στο κέντρο του πελώριου αυτού άστρου, θ' απομείνει γύρω του άρκετά χώρος για να περιστρέφεται η Γη σε απόστασι ίση με τη σημερινή της τρο-χιά! Παρεπρήθη εξ' άλλου ότι ο Μπε-τελγέζ, που σκάνει και ξεροχύνει διαδο-χικά, σαν μπαλόνι!

Στο κέντρο του, η θερμοκρασία φθά-νει τους 6.500.000 βαθμούς ενώ στον Ήλιο είναι 25.000.000. Με τέτοιες συνθήκες, η ένεργεια του δεν μπορεί να παράγεται από μεταβολή του υδρο-γόνου σε ήλιο, αλλά μάλλον από α-τομικές αντιδράσεις άλλων ελαφρών σωμάτων, όπως π.χ. το λίθιο, το βη-ρύλλιο, και το βόριο.

Ο Σείριος Β είναι σύντροφος ενός άλλου άστρου, του Σείριου Α - που θεωρείται το λαμπρότερο απ' όλα στον ουρανό. Επισκοπείται τόσο απ' τη λαμ-ψη του, ώστε δεν διακρίνεται παρά μόν-ο υπό ώρισμένες ευνοϊκές συνθήκες. Μολονότι είναι απείρως θερμότερος απ' τον Ήλιο, λαμπει 400 φορές λιγότερο απ' αυτόν, γιατί είναι πολύ μικρότερος του, περίπου διπλάσιος απ' τη Γη στο μέγεθος. Κι' όμως, στο μικροσκοπικό αυτό άστρο υπάρχει τόσο θερμότητα, ό-σοι όλοκληρο τον Ήλιο! Άλλα, είνε α-φάνταστα συμπεριλαμβν, συμπεριέ-χουν 100.000 φορές πυκνότερη απ' το νερό! Μ' άλλα λόγια, μια ποσότης απ' αυτή την ύλη, ίσου όγκου με μια όκα νερό, θα ζύγιζε 128 τόνους! Σημειώσω δε ότι αυτός είναι ο μέσος όρος πυκνότη-τος. Στο κέντρον του άστρου, η πυκνό-της φθάνει πιθανότατα τα 30 εκατομ-μύρια, δηλαδή 6 φορές της μίας όκας θα ζύγιζε 38.500 τόνους!

Αν όποτεθι ότι βρισκόταν στην έπι-φάνεια αυτού του άστρου ένας άνθρα-κος βάρος 50 όκάδων, θα όρίσαστο τέ-τοια τρομερή δύναμι βαρότητας ώστε θα ζύγιζε 3.975 τόνους! Οι μύς κα-τά κόκκαλά του δεν θα μπορούσαν να αντέξουν σε τέτοιο βάρος και... θι-κόλλοισε, θα γινόταν ήττα πάνω στ' έδαφος του άστρου!...

Ρ. ΡΙΤΣΑΡΝΤΣΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Χρ ι σ τ ο δ ο υ λ ι δ η ν. Βαρό-σια Κύπρου: Όλα, δυστυχώς είνε γνω-στά. Σας εύχαιρούμε Κ. Κ ο τ τ α ρ ο δ η ν. Καλάσις: Δεν λειτουργούν ιδιωτικές δραματικές Σχολές. Άνα-γ ν ω σ τ η ν. Έπλησις: Η διεύθυνσις της «Αλταντίδα» είνε η έφη: «Αλτα-ντίς», National daily Greek newspaper, 203 -205 West 25th Street, New York 1, N. Y., U. S. A. Ά ν α γ ν ω σ τ η ν Λαύριον: Στείλτε το γράμμα σας μέσο της «Αμερικανικής Πρεσβείας». Ά ν. Β ί ν τ κ. ένταθα και «Φ ο ι τ η τ ή ν», Θεωρίκη: Η διεύθυνσις της Μπέτυ Νταϊς είνε η έφη: Warner Bros. Studios, Burbank, California, U. S. A. Ζ ο ζ ε φ ί ν α Μ. Πειραιά: Μία από τις διεύθυνσεις της κυρίας Ροδ-βελτ είνε: «Woman's Home Companion», 250 Park Avenue, New York U. S. A. Ή άλλη διεύθυνσις είνε: White House, Washington, U. S. A. «Ρ e g e y», Θεωρί-κη: Η διεύθυνσις του Φρανκ Τόν είνε: Paramount Studios, Hollywood, Ca-lif., U. S. A. «Ν α τ ο υ σ κ α σ» Θε-σαλονίκης: Η διεύθυνσις της Σοφίας Βέμπο είνε η έφη: «Οδός Αραχώη 61, Αθήνα» ή «Θεατρών Λορικό», κί. Π. Β.: Είνε, δυστυχώς γνωστά. Εύχα-ριστούμεν. Ε. Θ α ν α σ σ α ρ ο υ: Περιμένουμε κάτι καλύτερο, Γ. Ά ρ τ ε. μ ι σ η ν: Θα τα ήθελε όλα αυτά μέ-λις αξέχαστες τις ελπίδες μας. Σας εύχα-ριστούμε για το γράμμα. «Ν ι ν έ τ α σ»: Η διεύθυνσις του Πάλ. Μιούιν είνε η έφη: Columbia Studios Hollywood Calif., U. S. A.

ΠΙΘΕΝΕΜΕΝΕΣ 6 ΤΟΡΙΣ

Το μυστικό της

Η Μαρία έπλεε σε πέλαγος ευτυχίας. Άγαπούσε τον άρραβωνιαστικό της με μίαν ανάπη αγνή, α-πολύτη. Μα, όπως όλες οι υπερβολικές ευτυχίες, έτσι κι' αυτή δεν βάσταζε πολύ. Ύστερα από λί-γους μήνες ο αγαπημένος της άρχισε να γίνεται μελαγχολικός και πολλές φορές απότομος, κάθε φορά που τύχαινε να βρεθούν μόνοι.

Σε βλέπω πολύ άλλαγμένο, τόλμυσε να του παραπονεθί μια μέρα, η Μαρία. Δεν μ' αγαπάς πιά, Τάκη;

Λες άνοησίες. της απάντησε εκείνος.

Η καρδιά της χτύπησε δυνατά στην απότομη ά-πάντησή του και τα όρια καστανά της μάτια πλημ-μύρισαν από καυτά δάκρυα. Άσυχνίοντες συνεχίσε εκείνος χωρίς να την κυττάει στο πρόσωπο:

Πρέπει να το καταλάβεις πως είνε πολύ κου-ραστικό να μιλάμε πάντα γι' αγάπη. Είμαστε πέντε μήνες άρραβωνιασμένοι. Σε λίγες μέρες θα γίνω ο γάμος μας... Νομίζω λοιπόν πως πρέπει να είσαι εύχαριστήμην.

Ο πόνος δάγκωσε την καρδιά της Μαρίας, μα δεν παραπονέθηκε περισσότερο για την άδιοφορία του άρραβωνιαστικού της, που εξακολουθούσε να τον λατρεύει. Οι μέρες, οι έβδομάδες περνούσαν και τα ροδάλα μάγουλά της πήραν τώρα το χρώμα του μοραμένου κρινού. Η απελπισία τρώει σαν ασ-ράκι την καρδιά της και μια έμμοινη σκεψι βασανί-ζει την τρυφερή υπαρέ της. Θέλει να μάθει την αι-τία της χαμένης της ευτυχίας. Τι συμβαίνει; Γιατί άλλαξε έτσι ξαφνικά ο καλός της;

Μια μέρα, ένα φθινόπωρόν δειλινό, με φλογι-σμένα τα μάτια από τον πυρετό, η Μαρία πήρε το όρμο για το σπίτι της μεγάλης της αδελφής, που ήταν παντρεμένη κι' είχε δύο χαριτωμένα αγγε-λούδια. Βρήκε την πόρτα ανοικτή και πατώντας zi-γά, ανέβηκε τα λίγα σκαλοπάτια και στάθηκε στο κώλλ να ξεκουραστή. Μια απόλυτη πρέμια βασίλευε στο σπίτι της αδελφής της. Ασφαλώς τα παιδιά θά-λειπαν κι' εκείνη θα ήταν μέσα άπασχολημένη. Πά-γε να προχωρήσει μα ξαφνικά άκουσε ψιθυριστές κουβέντες πίσω από τη μισόκλειστη πόρτα της τρα-πέζιας. Γνώριζε τη φωνή του άρραβωνιαστικού της.

—Ο Τάκης, αλλά η ζωή μου θα είνε μαρτυρική... Δεν θα μπορέσω να παίξω το διπλό ρόλο που μου προτείνεις.

—Αγάπη μου, θες λοιπόν να χωρίσουμε; Ένώ αν παντρευτείς τη Μαρία η ένοχη αγάπη μας θα μείνει μυστική, γιατί θα μπορείς να βρίσκεσαι κοντά μου.

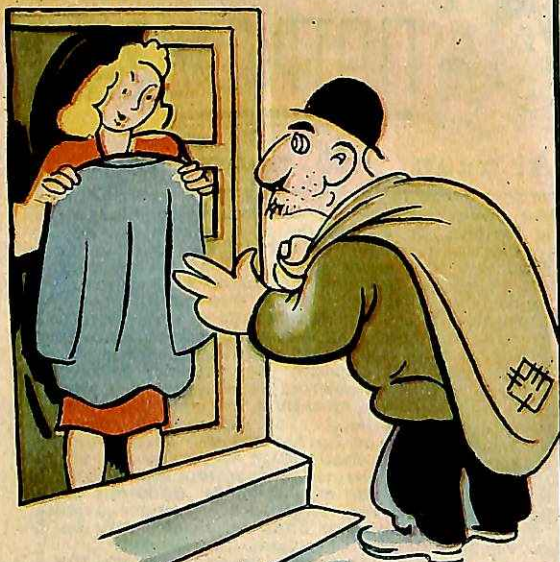
Δεν μπόρεσε ν' ακούσει περισσότερα η δυστυχ η κοπέλλα. Ενωίωσε τα πόδια της να λυγίζουν κι' όλα γύρω της να γκρεμίζονται. Μα ξαφνικά κά-ποιος θορύβος αντήχησε στις σκάλες. Ζαλισμένη όπως ήταν έσκυψε και κύτταξε. Ήταν ο άνδρας της αδελφής της. Ανέβαινε άγριος, απειλητικός.

Η Μαρία κατάλαβε τι συνέβαινε. Έσφιξε την καρδιά της, έσπρωξε τη μισογερμένη πόρτα και μπήκε στην τραπεζαρία.

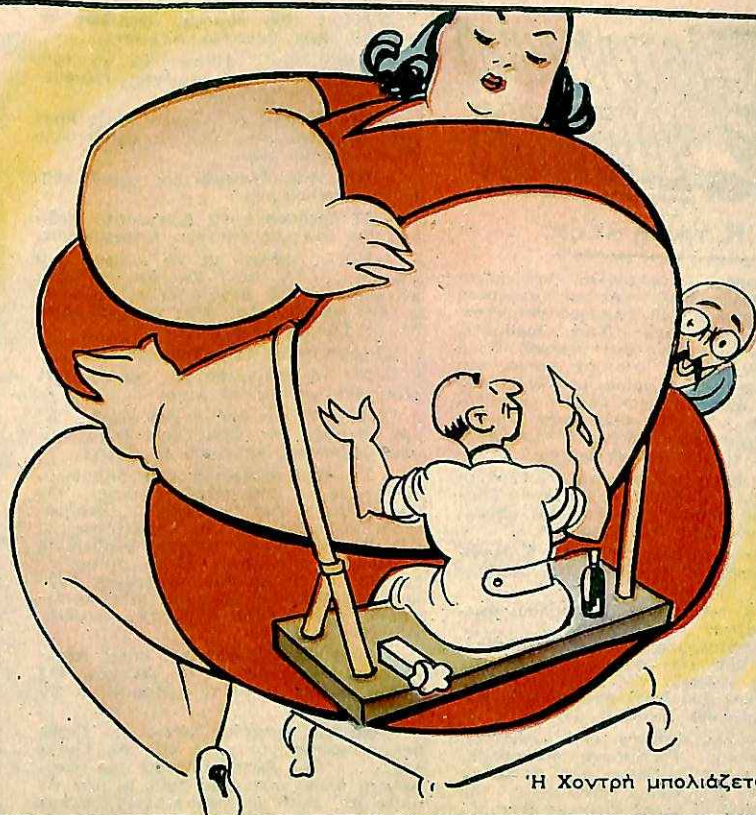
—Ο άνδρας σου! ψιθύρισε στην αδελφή της κι' αγκάλιασε τον άπιστο άρραβωνιαστικό της, ενώ την ίδια στιγμή μπήκε απειλητικός στην τραπεζαρία ο γαμπρός της.

Μπρός στο θέαμα που άντικρουε, εκείνος όπισθε-κώρησε ζητώντας συγγνώμη κι' άρχισε να θάσση-μα εκείνους που έχουν την κακή συνήθεια να στέλ-νουν ανώνυμα γράμματα...

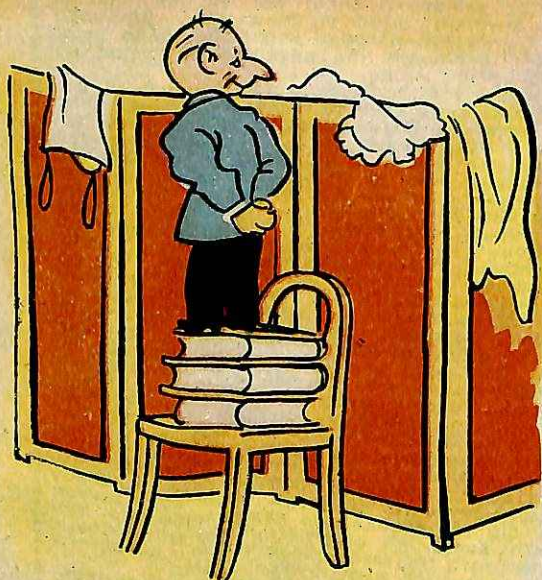
Από την ήμερα εκείνη η Μαρία, κλεισμένη στην κάμαρά της, λυώνει από τον πυρετό κι' ούτε οι γονείς της, ούτε ο γιατρός μπορούν να εξηγήσουν την κατάστασή της. Μη θέλοντας να προδώει το τρομερό της μυστικό δεν παραπονέθηκε για τίποτα. Παράραξε η καρδιά της κάθε φορά που τη ρωτούν. Μετανοημένος ο Τάκης μάταια προσπαθεί να της μιλήσει. Τέλος, μια μέρα η Μαρία έσπιασε από τα τόσα παρακάλια του άποφάσισε να τον άκούσει. Τον άναπα ακόμα. Και ποιος ξέρει ίσως να μη χάθηκαν όλα για πάντα...

— Άντε νά σου δώσω, μάτια μου, ένα πεντοχίλιaro.
— Τί λές, καλέ! Μόνο οί λεκέδες του λαδιού κο-
στίζουν τὰ διπλά!...

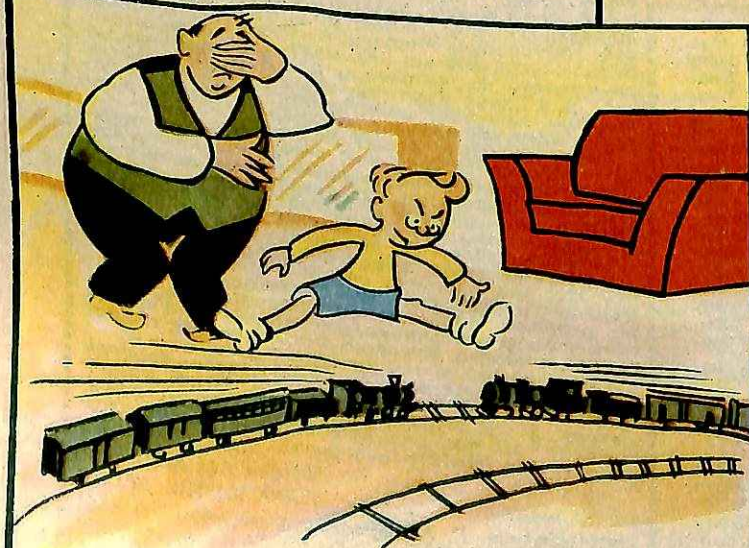
Ἡ Χοντρή μπολιάζεται!...

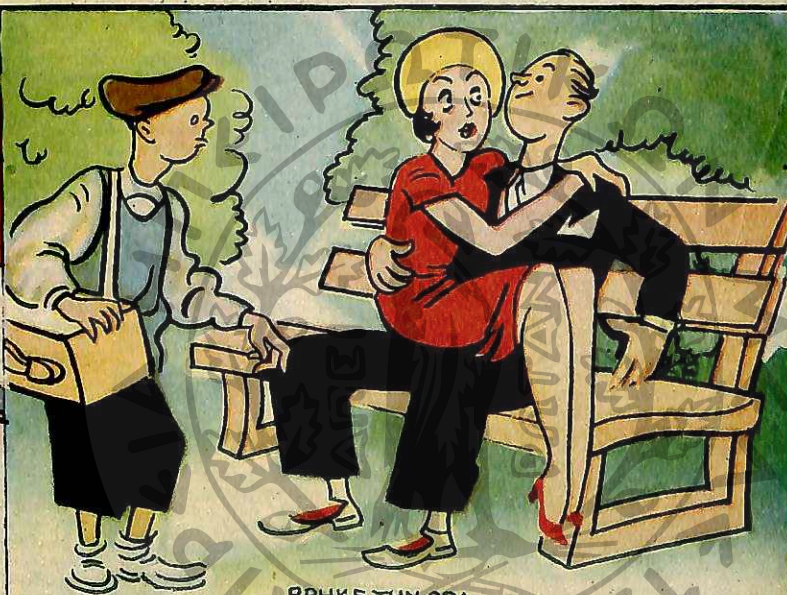
Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ
— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, μὰ εἶνε τόσο χαμηλό
τὸ παραθάν σας!...

— Γιά δείξε μου, τὰ χαρτιά σου!
— Ἐχω ἄδεια... κυνηγιού, κύριε πόλιςμαν...

Ο ΦΟΒΙΤΣΙΑΡΗΣ

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΩΡΑ
Γυάλισμα, κύριος;...